

ปัจจัยระดับบุคคลและคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์
อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล

ปริญญาณิพนธ์
ของ
ณัฐมน ตั้งพานทอง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

ตุลาคม 2560

ปัจจัยระดับบุคคลและคุณลักษณะที่ปริญญานิพนธ์ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์
อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

ตุลาคม 2560

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจัยระดับบุคคลและคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์
อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล

บทคัดย่อ
ของ
ณัฐมน ตั้งพานทอง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

ตุลาคม 2560

ณัฐมน ตั้งพานทอง. (2560). *ปัจจัยระดับบุคคลและคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล.ปริญญานิพนธ์* ปร.ด. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม:
รองศาสตราจารย์ ดร.ดุษฎี โยเหลา.

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่พึงประสงค์ในระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล 2) ศึกษาแบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล และ 3) เปรียบเทียบแบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดลระหว่างระดับการศึกษาปริญญาโทและระดับการศึกษาปริญญาเอก การสร้างเครื่องมือในส่วนของคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ใช้แนวคำถามในการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูลหลัก ที่เป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติ จำนวน 5 มหาวิทยาลัยที่เป็นคนไทยเท่านั้น และผ่านการสอบวิทยานิพนธ์เสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้วที่มีเกณฑ์การคัดเลือกเพื่อให้ได้ผู้ให้ข้อมูลที่เต็มอ้อมไปด้วยข้อมูล ประกอบด้วย มีประสบการณ์ตรงในการทำวิทยานิพนธ์สำเร็จตามเวลาที่กำหนด มีกระบวนการวางแผนร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาและสามารถดำเนินการได้ตามแผนที่ตั้งไว้ 3) มีการรายงานความก้าวหน้ากับอาจารย์ที่ปรึกษาของตัวเองอย่างต่อเนื่อง อย่างน้อย 2 ครั้ง/เดือน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล ปีการศึกษา 2559 ที่เป็นคนไทยเท่านั้น และผ่านการสอบวิทยานิพนธ์เสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว จำนวน 310 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม จำนวน 1 ฉบับ ใช้วัด 8 ตัวแปร วิเคราะห์ด้วยการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างเชิงเส้นและการวิเคราะห์ความไม่แปรเปลี่ยนของแบบจำลอง

ผลการวิจัยพบว่า 1) คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ประกอบด้วย การวางแผนร่วมกับนักศึกษา การให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษา ความรู้และความเข้าใจในกระบวนการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษา การติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ และการรับรู้ข้อกำหนดในการจบการศึกษา 2) แบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพที่ปรับแก้มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีค่า $\chi^2 = 160.76$, $df = 49$, $p < .000$, $\chi^2/df = 3.28$, $RMSEA = 0.074$, $GFI = 0.93$, $TLI = 0.98$, $CFI = 0.99$ โดยพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ การรับรู้ความสามารถในการวิจัยและความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์มีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ บรรยากาศในการวิจัยและบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกมีอิทธิพลทางตรงต่อการรับรู้

ความสามารถในการวิจัย และคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีอิทธิพลทางตรงต่อความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์ และ 3) แบบจำลองของนักศึกษาระหว่างระดับปริญญาโทและระดับปริญญาเอกไม่แตกต่างกัน

THE INDIVIDUAL AND THESIS ADVISOR CHARACTERISTICS FACTORS AFFECTIVE
THESIS PERFORMANCE OF GRADUATE STUDENTS STUDYING IN INTERNATIONAL
CURRICULUM OF MAHIDOL UNIVERSITY

AN ABSTRACT
BY
NATTAMON THUNGPHANTHONG

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Doctor of Philosophy Degree in Applied Behavioral Science Research
at Srinakharinwirot University

October 2017

Nattamon Thungphanthong. (2017). *The Individual and Thesis Advisor Characteristics Factors Affective Thesis Performance of Graduate Students Studying in International Curriculum of Mahidol University*. Dissertation, Ph.D. (Applied Behavioral Science Research). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc. Prof. Dr. Dusadee Yoelao

The purposes of this study are as follows: 1) to study the desirable characteristics of graduate students from the perspectives of their advisors, enrolled in the international curriculum at Mahidol University; 2) to examine a causal relationship model consisting of psychological traits, social situations, psychological states, and the characteristics established by the advisors and factors that have an effect on the efficiency of thesis performance behavior; and 3) to compare the causal relationship model of factors including psychological traits, social situations, psychological states, and characteristics established by the advisors on the efficiency of the thesis performance behavior of Master's and Doctoral degree students. To construct an instrument for the section on characteristics, the researcher used an in-depth interview regarding the key informants including Thai graduate students in the international curriculum of five universities and passed the defense examination evaluation or oral examination. They were specifically selected and based on the idea of pursuing their degree. All of the interviewers had experienced advisory practices since graduation and are also capable of explaining the significant factors related to success in their thesis. The samples were three hundred and ten Thai graduate students who passed the oral examination in the international curriculum at Mahidol University in 2016. Eight questionnaires were used to collect the data. The data were analyzed by structural equation model analysis and the invariance model.

The results were as follows: 1) the desirable characteristics as stated by the advisors were planning together, guidance and counseling, understanding the proceedings of the thesis, following up on the progression, an awareness of the requirements for graduate students, 2) the hypothesis structural equation model of the causal factors was adjusted, resulting in level of goodness of fit indices with $\chi^2 = 160.76$, $df = 49$, $p < .000$, $\chi^2/df = 3.28$, $RMSEA = 0.074$, $GFI = 0.93$, $TLI = 0.98$, $CFI = 0.99$. In terms of the efficiency thesis performance behavior directly influences the ability to create the thesis in English, self awareness in research ability and an internal locus of control directly influencing the efficiency of thesis performance behavior, the research climate and

an unconscientiousness personality directly affected self awareness in terms of research ability, and the desirable characteristics and achievement motivation of their advisors directly affected their internal locus of control; 3) the results of the invariance of the model revealed that the form of the causal relationship was similar between both Master's and doctoral degree students.

ปริญญาบัตร

เรื่อง

ปัจจัยระดับบุคคลและคุณลักษณะที่ปริญญานิพนธ์ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์
อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติมหาวิทยาลัยมหิดล

ของ

ณัฐมน ตั้งพานทอง

ได้รับการอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

วันที่.....เดือน..... พ.ศ. 2560

อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ที่ปรึกษาหลัก

..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร.ดุษฎี โยเหลา)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิตรลดา อมรวัฒนา)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ดุษฎี โยเหลา)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิชุดา กิจธรรม)

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.นำชัย ศุภฤกษ์ชัยสกุล)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สามารถสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เนื่องจากความเมตตากรุณา จาก รองศาสตราจารย์ ดร.ดุขฎิ โยเหลา อาจารย์ผู้ควบคุมปริญญานิพนธ์ที่กรุณาให้ความรู้ คำแนะนำ และมอบความเมตตาตั้งแต่วันแรกเริ่มปริญญานิพนธ์ฉบับนี้จนสำเร็จลุล่วง รวมถึง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปิยะดา สมบัติวัฒนา ผู้ช่วยเหลือ ให้คำปรึกษาและแนะนำที่มีคุณค่าในการ ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์จนเสร็จสมบูรณ์

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิตรลดา อมรวัฒนา ดร.นำชัย ศุภฤกษ์ชัย สกกุล และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิชุดา กิจธรรม ที่กรุณาให้เกียรติเป็นประธานและกรรมการใน การสอบและให้คำแนะนำที่มีประโยชน์อย่างยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.วินัย คำสุวรรณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บังอร เทพเทียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิรัตน์ กิตติพิชัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา ภัทราวิวัฒน์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปิ่นกนก วงศ์ปิ่นเพชร ที่กรุณาสละเวลาอันมีค่าในการตรวจสอบ คุณภาพเครื่องมือการวิจัยในครั้งนี้ และขอบคุณบัณฑิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยทุกท่านที่ กรุณาตอบแบบสอบถาม

กราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านที่อบรมสั่งสอนให้ความรู้ด้านวิชาการด้วยความ เมตตา และขอขอบพระคุณอย่างยิ่ง สำหรับ ดร.ปิยวรรณ ทัศนัญชลี อาจารย์สุพรรณฯ หลัง ประเสริฐ และเพื่อนร่วมสถาบันที่เป็นผู้ที่ให้กำลังใจ ให้ความช่วยเหลือและผลักดันให้การทำปริญญานิพนธ์จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ท้ายสุดนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ลุง อาๆ และเพื่อนร่วมงานที่ให้ความ ห่วงใยและเป็นกำลังใจที่สำคัญ ตลอดจนขอบคุณคุณอรุณพงศ์ หวลโคกสูงที่อยู่เคียงข้างให้กำลังใจ เป็นแรงผลักดันผู้วิจัยจนสำเร็จการศึกษา

ณัฐมน ตั้งพานทอง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
ขอบเขตการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
นิยามเชิงปฏิบัติการ.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
การศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติมหาวิทยาลัยมหิดล.....	11
พฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ.....	12
การวิเคราะห์สาเหตุของพฤติกรรม.....	26
ปัจจัยเชิงสาเหตุของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ.....	29
ปัจจัยจิตลักษณะตามสถานการณ์.....	29
ปัจจัยจิตลักษณะ.....	34
ปัจจัยสถานการณ์ทางสังคม.....	38
ปัจจัยคุณลักษณะอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์.....	40
ปัจจัยเชิงผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ.....	46
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	49
สมมติฐานการวิจัย.....	51
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	52
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	52
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวัดในการวิจัย.....	54
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	76
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	77
การพิทักษ์สิทธิ์และจรรยาบรรณในการวิจัย.....	80

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์.....	81
ตอนที่ 1 การวิเคราะห์เนื้อหาเกี่ยวกับคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์.....	82
ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง.....	90
ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปร.....	91
ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย.....	100
 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	113
สรุปและอภิปรายผลการศึกษา.....	114
การวิจัยเชิงคุณภาพ.....	114
การวิจัยเชิงปริมาณ.....	118
อภิปรายผลการวิจัย.....	121
ข้อเสนอแนะการวิจัย.....	131
ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนา.....	131
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป.....	132
 บรรณานุกรม.....	134
 ภาคผนวก.....	144
ภาคผนวก ก.....	145
ภาคผนวก ข.....	161
ภาคผนวก ค.....	163
ภาคผนวก ง.....	165
 ประวัติย่อผู้วิจัย.....	177

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ประเด็นการวัดพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ.....	25
2 จำนวนประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	53
3 จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	54
4 เกณฑ์ดัชนีที่ใช้ตรวจสอบความกลมกลืนของแบบจำลอง.....	57
5 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง.....	90
6 ค่าสถิติที่ใช้ตรวจสอบการแจกแจงแบบโค้งปกติของตัวแปรสังเกตในกลุ่มรวม.....	92
7 ค่าสถิติที่ใช้ตรวจสอบการแจกแจงแบบโค้งปกติของตัวแปรสังเกตในกลุ่มระดับ ปริญญาโท.....	93
8 ค่าสถิติที่ใช้ตรวจสอบการแจกแจงแบบโค้งปกติของตัวแปรสังเกตในกลุ่มระดับ ปริญญาเอก.....	94
9 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตในกลุ่มรวม.....	96
10 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตในกลุ่มระดับปริญญาโท.....	97
11 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตในกลุ่มระดับปริญญาเอก.....	98
12 ค่าดัชนีความกลมกลืนที่ได้จากการวิเคราะห์และผลการพิจารณาในกลุ่มรวม.....	101
13 คะแนนมาตรฐานผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงอิทธิพลทางอ้อม และอิทธิพลรวม ของตัวแปรเชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมี ประสิทธิภาพในกลุ่มรวม.....	102
14 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตัวแปรแฝงในแบบจำลองโครงสร้างความสัมพันธ์เชิง สาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพระหว่างกลุ่ม นักศึกษาระดับปริญญาโทและกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาเอก.....	111
15 สรุปสถานการณ์ปัญหาและคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์.....	116

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 หลักในการประเมินความก้าวหน้าโครงการวิจัย.....	24
2 องค์ประกอบของการทำวิทยานิพนธ์.....	27
3 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	50
4 ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลมาตรฐานของแบบจำลองความสัมพันธ์ในกลุ่มรวม.....	103

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษานำมาซึ่งการก่อเกิดความรู้ ความสามารถ การพัฒนาตนเอง เพื่อนำไปใช้เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม โดยเฉพาะในระดับบัณฑิตศึกษาที่ให้ความสำคัญกับการวิจัยเป็นกระบวนการของการพัฒนาความรู้ความสามารถ เนื่องจากกระบวนการวิจัยจำเป็นต้องมีการค้นคว้าหาความจริงอย่างเป็นระบบระเบียบ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ดังนั้นในหลักสูตรของบัณฑิตศึกษาจึงได้มีการจัดการเรียนการสอน โดยกำหนดให้การทำวิทยานิพนธ์หรือปริญญานิพนธ์เป็นส่วนหนึ่งในเงื่อนไขของการจบการศึกษา ซึ่งจะมีความแตกต่างและเป้าประสงค์ที่แตกต่างกันไปตามแต่ละสาขาวิชาที่มีจุดเน้นด้านการวิจัยที่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตามในการดำเนินการทำวิทยานิพนธ์หรือปริญญานิพนธ์ยังคงต้องมีกลไกการควบคุมให้สามารถดำเนินการไปได้อย่างมีคุณภาพ อยู่ในกรอบของบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อนักศึกษาและประโยชน์ต่อสังคม

ในสังคมปัจจุบันนานาประเทศให้ความสำคัญกับความก้าวหน้าของเทคโนโลยี และข้อมูลข่าวสารเป็นอย่างมากดังจะเห็นได้จากการเปลี่ยนแปลงของยุคสมัยจากเดิมที่ประเทศต่างๆ นิยมสะสมอาวุธเพื่อใช้ป้องกันประเทศของตนเอง แต่เมื่อเข้าสู่ยุคแห่งศตวรรษที่ 21 สิ่งที่สำคัญนั้นกลับอยู่ที่ความก้าวหน้าของเทคโนโลยี นวัตกรรมต่างๆ และข้อมูลข่าวสารที่มีความเที่ยงตรง แม่นยำ ยิ่งประเทศใดมีข้อมูลข่าวสารมากยิ่งผลักดันให้ประเทศนำข้อมูลเหล่านั้นมาใช้เพิ่มอำนาจการแข่งขันและลดปัญหาในประเทศได้ แต่การจะได้ข้อมูลเหล่านั้นต้องเกิดจากการฝึกฝนบุคลากรให้เป็นกำลังสำคัญต่อการพัฒนาชาติบ้านเมือง โดยเฉพาะในด้านการศึกษาที่ต้องเร่งสร้างคนให้สามารถผลิตผลงาน ผลิตข้อมูลเพื่อเข้าสู่ยุคแห่งการแข่งขัน ดังนั้นวิทยานิพนธ์มีความสำคัญยิ่งในระดับบัณฑิตศึกษา เนื่องจากจุดมุ่งหมายของการทำวิทยานิพนธ์คือการให้ผู้เรียนเกิดความเชี่ยวชาญทางด้านการค้นคว้าหาความรู้ใหม่ ๆ เกิดความชำนาญมากขึ้นในสาขาและปริญญานั้นๆ อย่างแท้จริง ผ่านการคิดอย่างมีหลักการ สมเหตุสมผล และเพิ่มพูนความรู้ในด้านที่ตนสนใจ สามารถแก้ปัญหาของสังคมได้ ดังนั้นนักศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาจึงต้องทำวิทยานิพนธ์ที่มีคุณภาพสามารถนำวิทยาการใหม่ๆ มาพัฒนาองค์ความรู้และลดช่องว่างของการศึกษาได้

การทำวิทยานิพนธ์นั้นต้องอาศัยความขยันหมั่นเพียร และความอดทนเป็นอย่างยิ่ง สำหรับผู้ที่เรียนในระดับปริญญาโทและปริญญาเอก ต้องมีการวางแผนและจัดการเวลาอย่างมีประสิทธิภาพ มิเช่นนั้นอาจส่งผลให้วิทยานิพนธ์มีความล่าช้า และทำให้ไม่สามารถสำเร็จการศึกษาได้ดังตั้งใจ บางครั้งต้องสูญเสียโอกาสและทรัพย์สินเป็นจำนวนมากหากไม่สามารถบริหารเวลา ไม่สามารถปฏิบัติตามข้อเสนอโครงการได้ หรือไม่สามารถป้องกันข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นระหว่างทำ

วิทยานิพนธ์ได้ ดังนั้นทำให้นักศึกษาส่วนใหญ่เกิดความเครียด มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ ด้วยสาเหตุที่แตกต่างกันไปซึ่งเกี่ยวข้องกับตัวนิสิตนักศึกษา และอาจารย์ที่ปรึกษา (สมศักดิ์ ศรีสันติสุข. 2544) ที่เป็นปัจจัยสำคัญต่อการก้าวข้ามอุปสรรคและการทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น การทำวิทยานิพนธ์เปรียบเสมือนการสร้างองค์ความรู้ให้เกิดขึ้นทั้งในตัวผู้ทำและก่อให้เกิดประโยชน์ต่อส่วนรวม ไม่ว่าจะเป็นทางด้านวิชาการ ด้านการพัฒนาองค์กร การลดปัญหาของสังคม ดังนั้นการทำวิทยานิพนธ์จึงต้องอยู่ในกรอบของความรู้ที่มีคุณภาพ มีประสิทธิภาพ มีองค์ความรู้ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้และก่อให้เกิดประโยชน์ได้จริง มีความชัดเจนและมีมาตรฐาน สอดคล้องกับความหมายของคำว่าประสิทธิภาพ ที่ให้ความหมายว่าเป็นความสามารถที่ทำให้เกิดผลในงาน ทำงานให้เกิดผลสำเร็จ (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556)

มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นหน่วยงานหนึ่งที่เป็นกำลังสำคัญต่อการผลิตบัณฑิตที่มีประสิทธิภาพเข้าสู่สังคม จากสถิติพบว่าในปีการศึกษา 2557 มหาวิทยาลัยมหิดลมีจำนวนนักศึกษารวมทั้งสิ้น 31,942 คน เพิ่มขึ้นจากปีการศึกษา 2556 จำนวน 639 คน คิดเป็นอัตราเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.04 โดยเป็นนักศึกษาเข้าใหม่จำนวน 8,971 คน เพิ่มขึ้นจากปีการศึกษา 2556 จำนวน 271 คน คิดเป็นอัตราเพิ่มขึ้นร้อยละ 3.11 และในปีการศึกษา 2556 มีผู้สำเร็จการศึกษาทั้งสิ้น จำนวน 7,954 คน เพิ่มขึ้นจากปีการศึกษา 2555 จำนวน 437 คน คิดเป็นอัตราเพิ่มขึ้นร้อยละ 6.10 โดยมีสถิติของผู้จบการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาในปีการศึกษา 2556 ในระดับปริญญาโทจำนวน 1,779 คน และระดับปริญญาเอก 192 คน โดยมีหลักสูตรทั้งสิ้น 579 หลักสูตร ประกอบด้วย หลักสูตรไทยจำนวน 387 หลักสูตร และหลักสูตรนานาชาติจำนวน 192 หลักสูตร และในปีการศึกษา 2557 ได้เปิดหลักสูตรจำนวน 537 หลักสูตร แบ่งเป็นหลักสูตรไทยจำนวน 385 หลักสูตร และหลักสูตรนานาชาติจำนวน 189 หลักสูตร แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มสาขาหลัก ได้แก่ 1) กลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ 2) กลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และ 3) กลุ่มสาขาสังคมและมนุษยศาสตร์ ซึ่งทั้ง 3 กลุ่มเปิดสอนทั้งหลักสูตรไทย และหลักสูตรนานาชาติ ซึ่งปรากฏสถิติในปีการศึกษา 2557 ในระดับปริญญาตรีมีหลักสูตรทั้งสิ้น 7 หลักสูตร แบ่งเป็นหลักสูตรไทยจำนวน 6 หลักสูตร และนานาชาติ 1 หลักสูตร ระดับปริญญาโทมีหลักสูตรทั้งสิ้น 9 หลักสูตร แบ่งเป็นหลักสูตรไทยจำนวน 1 หลักสูตร และนานาชาติจำนวน 8 หลักสูตร ในระดับปริญญาเอกเป็นหลักสูตรนานาชาติจำนวน 3 หลักสูตร (มหาวิทยาลัยมหิดล. 2558ข: ออนไลน์)

จากสถิติเห็นได้ว่าทิศทางการศึกษาที่มหาวิทยาลัยมหิดลให้ความสำคัญคือการมีหลักสูตรนานาชาติและปรับปรุงหลักสูตรให้เกิดความทันสมัย ดังเช่น การขอเปิดหลักสูตรใหม่จากคณะเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารได้เปิดหลักสูตรใหม่จำนวน 1 หลักสูตร คือ หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีเกมและเกมมิฟิเคชัน (หลักสูตรนานาชาติ-ภาคพิเศษ) และสาขาวิชาความมั่นคงไซเบอร์และการประกันสารสนเทศ (หลักสูตรนานาชาติ-ภาคพิเศษ) (มหาวิทยาลัยมหิดล. 2558ข: ออนไลน์) ซึ่งการศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตรภาษาอังกฤษ ก่อให้เกิด

ประโยชน์ต่าง ๆ มากมาย เช่น การดึงดูดนักศึกษาต่างประเทศให้เข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยได้ การเผยแพร่งานวิจัยในระดับสากลได้ การผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพระดับสากล เป็นต้น มีความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายสำคัญของสถาบันอุดมศึกษาในการจัดหลักสูตรนานาชาติ คือ การมุ่งผลิตบัณฑิตที่สามารถทำงานในหน่วยงานของประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับต่างประเทศ การพัฒนาอาจารย์ของสถาบัน การเตรียมคนไทยให้มีบทบาทในเวทีโลก และมีการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมร่วมกันระหว่างนักศึกษาไทยและนักศึกษาต่างชาติเพื่อให้ต่างชาติมีความรู้เกี่ยวกับประเทศไทยและมีโอกาสเรียนรู้วิถีชีวิตของไทยมากขึ้น (ทองอินทร์ วงศ์โสธร; และคณะ. 2540) การศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาเหล่านี้ล้วนแล้วแต่ต้องผ่านเงื่อนไขการสำเร็จการศึกษานั้นคือการทำวิทยานิพนธ์ทั้งสิ้น

การศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติของมหาวิทยาลัยมหิดล มีการกำหนดให้มีการทำวิจัยหรือทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ จึงทำให้มหาวิทยาลัยมหิดลมีความโดดเด่นและมีความเข้มแข็งทางวิชาการและการวิจัย ส่งผลให้มีผลผลิตงานวิจัยตีพิมพ์มากกว่า 3,000 บทความ ในปี 2557-2558 เป็นมหาวิทยาลัยที่มีผลงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในระดับนานาชาติที่มีอยู่ในฐานข้อมูลสากลเป็นจำนวนสูงสุดของประเทศไทยในทุกสาขา โดยผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารนานาชาติจากทุกสถาบันในประเทศไทยมากกว่าครึ่งมาจากมหาวิทยาลัยมหิดล โดยมีผลงานวิจัยตีพิมพ์ในฐานข้อมูลสากลมากถึง 1,948 เรื่อง จึงทำให้มหาวิทยาลัยมหิดลก้าวเป็นมหาวิทยาลัยอันดับ 1 ในประเทศไทย โดยจากการจัดอันดับมหาวิทยาลัยระดับนานาชาติหลายสำนัก (ได้แก่ QS University Rankings, Times Higher Education University Ranking: THE, US News เป็นต้น) (มหาวิทยาลัยมหิดล. 2558ก: ออนไลน์) อย่างไรก็ตามการดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ในหลักสูตรนานาชาตินี้ เป็นสิ่งที่มีความสำคัญเป็นการยกระดับการขยายองค์ความรู้ที่ไม่จำกัด ลดข้อจำกัดด้านภาษา ในขณะที่สังคมไทยยังคงมีกำแพงด้านภาษาเข้ามาเกี่ยวข้อง ดังนั้นนักศึกษาในเรียนในระดับบัณฑิตศึกษาต้องอาศัยความพยายามและลดข้อจำกัดของตนเองในการดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ให้มีประสิทธิภาพ และก่อให้เกิดผลสำเร็จในที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้ คือการค้นหาลำดับเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อให้เกิดองค์ความรู้ในการพัฒนาการทำวิทยานิพนธ์ให้ประสบความสำเร็จของนักศึกษา จึงมีความจำเป็นอย่างมากที่ต้องค้นหาว่าปัจจัยใดที่มีอิทธิพลบ้าง

จากการทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมาเห็นว่าการเกิดพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติ อธิบายได้โดยทฤษฎีที่เกี่ยวกับสาเหตุของพฤติกรรมที่ครอบคลุมทั้งสาเหตุภายในและสาเหตุภายนอกตัวบุคคล ผู้วิจัยจึงยึดแนวทางตามรูปแบบปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism model) ที่เป็นการกล่าวถึงสาเหตุพฤติกรรมของบุคคลได้อย่างครอบคลุม (จุเตือน พันธุมนาวัน. 2551) ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้จึงต้องการศึกษาอิทธิพลของตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งมีปัจจัย

จิตลักษณะ ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก ปัจจัยสถานการณ์ทางสังคม ได้แก่ บรรยากาศในการวิจัย และปัจจัยจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ การรับรู้ความสามารถในการวิจัย และความเชื่ออำนาจในตน และคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการค้นหาคุณลักษณะที่สำคัญของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์จากการสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อให้ได้องค์ประกอบของคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และได้ศึกษาปัจจัยเชิงผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ ผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษในการวิจัยนี้ศึกษากับประชากร 2 กลุ่ม คือนักศึกษาระดับปริญญาโทและปริญญาเอก เพราะทั้งสองระดับนี้มีการทำวิทยานิพนธ์ในระดับความซับซ้อน ความยากง่าย และการนำไปใช้ที่แตกต่างกัน โดยคาดว่า การวิจัยครั้งนี้จะทำให้เกิดผลประโยชน์ที่สามารถนำองค์ความรู้ไปใช้ครอบคลุมใช้ประโยชน์ได้กับทั้ง 2 ระดับการศึกษา สามารถศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งอาจทำให้พบผลการวิจัยที่เป็นความแตกต่างที่เป็นประเด็นเฉพาะของแต่ละระดับมากขึ้น

กล่าวโดยสรุป งานวิจัยนี้ต้องการศึกษาแบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ โดยศึกษาอิทธิพลของปัจจัยจิตลักษณะ ปัจจัยสถานการณ์ทางสังคม ปัจจัยจิตลักษณะตามสถานการณ์ และปัจจัยคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผลต่อตัวแปรพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ และผลที่เกิดขึ้นจากการมีพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งผลการวิจัยจะมีประโยชน์ทั้งในเชิงทฤษฎี คือทำให้ทฤษฎีถูกนำไปใช้ในเชิงปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรมมากขึ้น รวมทั้งในเชิงปฏิบัติคือสามารถนำไปพัฒนาตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรผลลัพธ์ โดยนำผลการวิจัยไปใช้เป็นข้อเสนอแนะในการกำหนดนโยบายที่เกี่ยวข้อง โดยที่ผลการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มจะได้ให้องค์ความรู้ที่สะท้อนความแตกต่างของระดับการศึกษาค้นเป็นแนวทางที่จะนำไปประยุกต์ใช้ได้ในระดับบัณฑิตศึกษาและเป็นแนวทางสำคัญต่อการพัฒนาประสิทธิภาพ คุณภาพของวิทยานิพนธ์ และสอดคล้องต่อยุคแห่งการเปลี่ยนผ่านของสังคมต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่พึงประสงค์ในระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล
2. เพื่อศึกษาแบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล
3. เพื่อเปรียบเทียบแบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล ระหว่างนักศึกษาระดับปริญญาโทกับนักศึกษาระดับปริญญาเอก

ความสำคัญของการวิจัย

1. ผลการวิจัยในครั้งนี้สามารถอธิบายให้ทราบถึงปัจจัยเชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติของมหาวิทยาลัยมหิดล ว่านักศึกษาควรมีปัจจัยเชิงสาเหตุที่สำคัญใดบ้างที่ช่วยส่งเสริมหรือสนับสนุนการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ควรมีคุณลักษณะเป็นเช่นไรบ้าง จึงจะส่งผลให้เกิดการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ และผลลัพธ์ที่ได้จากการทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สำคัญมีด้านใดบ้าง

2. ข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ ทำให้ต้องค้ำความรู้ที่เกี่ยวกับพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในหลักสูตรนานาชาติ และสามารถใช้เป็นกรณีศึกษาที่เป็นเลิศ (Best Practice) เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการสร้างแนวทางในการผลักดันระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษอื่นๆ ของมหาวิทยาลัยมหิดล รวมทั้งหลักสูตรนานาชาติในมหาวิทยาลัยอื่นๆ ให้มีคุณภาพและมาตรฐานตามกรณีศึกษาที่เป็นเลิศ (Best Practice)

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเชิงคุณภาพ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพ คือ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา จาก 5 มหาวิทยาลัย ในหลักสูตรนานาชาติ ที่เป็นคนไทยเท่านั้น และผ่านการสอบวิทยานิพนธ์เสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว โดยการคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลหลัก ได้ใช้วิธีการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) ได้เพิ่มเกณฑ์ของการคัดเลือกเพื่อให้ได้ผู้ให้ข้อมูลที่เต็มอ้อมไปด้วยข้อมูล (Information rich case) ประกอบด้วย 1) มีประสบการณ์โดยตรงในการทำวิทยานิพนธ์สำเร็จตามเวลาที่กำหนด 2) มีกระบวนการวางแผนร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาและสามารถดำเนินการได้ตามแผนที่ตั้งไว้ 3) มีการรายงานความก้าวหน้ากับอาจารย์ที่ปรึกษาของตัวเองอย่างต่อเนื่อง อย่างน้อย 2 ครั้ง/เดือน

การวิจัยเชิงปริมาณ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล ปีการศึกษา 2559

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล ปีการศึกษา 2559 ที่เป็นคนไทยเท่านั้น และผ่านการสอบวิทยานิพนธ์เสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว จำนวน 310 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. ตัวแปรเชิงสาเหตุ
 - 1.1 ปัจจัยด้านจิตลักษณะ จำนวน 2 ตัวแปร ได้แก่
 - 1.1.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - 1.1.2 บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก
 - 1.2 ปัจจัยด้านสถานการณ์ทางสังคม จำนวน 2 ตัวแปร ได้แก่
 - 1.2.1 บรรยากาศในการวิจัย
 - 1.2.2 ปัจจัยคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งได้มาจากการสัมภาษณ์กับกลุ่มนักศึกษาเกี่ยวกับคุณลักษณะที่สำคัญที่อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติควรจำเป็นต้องมี ประกอบด้วย
 - 1) การวางแผนร่วมกับนักศึกษา
 - 2) การให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษา
 - 3) ความรู้ความเข้าใจในงานวิทยานิพนธ์
 - 4) การติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์
 - 5) การรับรู้ข้อกำหนดในการจบการศึกษา
 - 1.3 ปัจจัยด้านจิตลักษณะตามสถานการณ์ จำนวน 2 ตัวแปร ได้แก่
 - 1.3.1 การรับรู้ความสามารถในการวิจัย
 - 1.3.2 ความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์
2. ตัวแปรพฤติกรรมจำนวน 1 ตัวแปร ได้แก่
 - 2.1 พฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ
3. ตัวแปรผล จำนวน 1 ตัวแปร ได้แก่
 - 3.1 ผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ
4. ตัวแปรแบ่งกลุ่ม ได้แก่ ระดับการศึกษา

นิยามศัพท์เฉพาะ

นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หมายถึง นักศึกษาที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2559 ทั้งระดับปริญญาโทและปริญญาเอก ในหลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล

นิยามเชิงปฏิบัติการ

พฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ หมายถึงการที่นักศึกษาได้แสดงออกในการปฏิบัติงานวิทยานิพนธ์ให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานของงานวิทยานิพนธ์นั้นๆ กล่าวคือ ได้แสดงพฤติกรรมการวางแผนก่อนสร้างโครงร่างวิทยานิพนธ์ และพฤติกรรมการปฏิบัติที่แสดงถึงความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. การปฏิบัติในระยะเริ่มต้นทำโครงร่างวิทยานิพนธ์ได้แก่ กำหนดปัญหาการวิจัยที่สอดคล้องกับความต้องการของประเทศการทบทุนวรรณกรรมเพียงพอต่อการศึกษา การวางแผนการดำเนินงานวิจัยสอดคล้องกับระยะเวลา งบประมาณ และใช้วิธีวิทยาการวิจัยเหมาะสม และการเขียนโครงร่างวิทยานิพนธ์ถูกต้องตามหลักวิชาการ

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดขึ้นตามแนวทางการประเมินผลการสอบปากเปล่าวิทยานิพนธ์ของบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อให้เหมาะสมกับการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ เนื้อหาวัดกระบวนการในการทำวิทยานิพนธ์ในช่วงเริ่มต้นทำโครงร่างวิทยานิพนธ์ จำนวน 15 ข้อ โดยแต่ละข้อเป็นมาตรประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่าแสดงว่า เป็นผู้มีพฤติกรรมในการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพในระยะเริ่มต้นทำโครงร่างวิทยานิพนธ์สูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

2. การปฏิบัติในระยะดำเนินการในการทำวิทยานิพนธ์ได้แก่ ดำเนินการสร้างเครื่องมือวัด/ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ การติดต่อประสานงาน/เก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์/แปลผลข้อมูลและการเขียนรายงานผลการศึกษา มีความก้าวหน้ามากน้อยเพียงใด

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดขึ้นตามแนวทางการประเมินผลการสอบปากเปล่าวิทยานิพนธ์ของบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อให้เหมาะสมกับการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ เนื้อหาวัดกระบวนการในการทำวิทยานิพนธ์ในช่วงการดำเนินการในการทำวิทยานิพนธ์ จำนวน 9 ข้อ โดยแต่ละข้อเป็นมาตรประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่าแสดงว่า เป็นผู้มีพฤติกรรมในการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพในระยะดำเนินการในการทำวิทยานิพนธ์สูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ลักษณะทางจิตของบุคคลที่มีความต้องการความสำเร็จ มีความเพียรพยายาม มานะบากบั่น ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีความมุ่งมั่นในการทำงานเพื่อให้ประสบความสำเร็จตามมาตรฐานความเป็นเลิศของตนเอง รวมทั้งมีการรู้จักเลือกและกำหนดเป้าหมายให้เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของตนเอง

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของจุฑารัตน์ กิตติเชมากร (2553) และได้ปรับปรุงให้มีความเหมาะสมกับบริบทของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 ข้อ โดยแต่ละข้อเป็นมาตรประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่า เป็นผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก หมายถึง การที่นักศึกษามีลักษณะของการมีสมรรถนะ มีความเป็นระเบียบ มีความรับผิดชอบในหน้าที่ มีวินัยในตนเอง และมีความสุขุมรอบคอบ

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกของปัญญาประดิษฐ์บาทูกา (2556) และได้ปรับปรุงให้มีความเหมาะสมกับบริบทของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งนี้ยังได้ตัดการมุ่งความสำเร็จออกเพื่อให้มีความสอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการ จำนวน 12 ข้อ โดยแต่ละข้อเป็นมาตรประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่า เป็นผู้มีบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกสูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

บรรยากาศในการวิจัย หมายถึง การรับรู้ของนักศึกษาที่มีต่อสภาพแวดล้อมภายในสถาบันการศึกษาที่ตนเองศึกษาอยู่ ว่ามีการกระตุ้น ส่งเสริมในด้านการวิจัย เช่น การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน การเข้าถึงห้องสมุดวิจัยได้ง่าย การมีกิจกรรมที่ให้โอกาสนักวิจัยได้เสนอผลงาน เป็นต้น

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดบรรยากาศการวิจัยของวินัย ดำสุวรรณ (2542) และได้ปรับปรุงให้เหมาะสมเข้ากับบริบทของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 9 ข้อ โดยแต่ละข้อเป็นมาตรประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่า เป็นผู้ที่ได้รับบรรยากาศในการวิจัยสูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

การรับรู้ความสามารถในการวิจัย หมายถึง ความเชื่อมั่นของนักศึกษว่าตนเองนั้นมีความสามารถและทักษะที่จะทำงานที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยและทำงานวิจัยให้สำเร็จได้มากน้อยเพียงใด

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดการรับรู้ความสามารถด้านการวิจัยของพรพรรณ บัวทอง (2557) และได้ปรับปรุงให้เหมาะสมเข้ากับบริบทของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 6 ข้อ โดยแต่ละข้อเป็นมาตรประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่า เป็นผู้มีมีความเชื่อมั่นในความสามารถด้านการวิจัยสูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

ความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์ หมายถึง ความเชื่อของบุคคลเกี่ยวกับการทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่มีประสิทธิภาพนั้นส่วนใหญ่เป็นผลมาจากการกระทำหรือความสามารถของตนเอง มากกว่าเป็นผลที่เกิดมาจากความบังเอิญ โชคลาภ สิ่งศักดิ์สิทธิ์บันดาล หรืออิทธิพลจากสังคม

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดความเชื่ออำนาจในตนของนิชาภัทร โพธิ์บาง (2550) และได้ปรับปรุงให้เหมาะสมเข้ากับบริบทของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 ข้อ โดยแต่ละข้อเป็นมาตรประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่า เป็นผู้มีมีความเชื่ออำนาจในตนสูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

คุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เป็นส่วนที่ได้นิยามเชิงปฏิบัติการหลังจากศึกษาตามความมุ่งหมายของการวิจัยในข้อที่ 1 ในส่วนของงานวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งคุณลักษณะที่ปรึกษา

วิทยานิพนธ์ หมายถึง การที่นักศึกษารับรู้ถึงบทบาทหน้าที่ที่สำคัญของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ประกอบด้วย

1.การวางแผนร่วมกับนักศึกษา หมายถึง การที่นักศึกษารับรู้ว่าอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เข้ามามีส่วนร่วมในการวางแผนการทำวิทยานิพนธ์ร่วมกับนักศึกษา ตั้งแต่การเริ่มต้นทำโครงร่างวิทยานิพนธ์ จนสิ้นสุดกระบวนการ นอกจากนี้ ยังมีการวางแผนระยะเวลาที่ทำวิทยานิพนธ์ รวมทั้งงบประมาณหรือเงินทุนที่ใช้ทำวิทยานิพนธ์ด้วย

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดการวางแผนร่วมกับนักศึกษาตามนิยามเชิงปฏิบัติการที่ได้จากการศึกษาตามความมุ่งหมายของการวิจัยในข้อที่ 1 ในส่วนของงานวิจัยเชิงคุณภาพ จำนวน 9 ข้อ โดยแต่ละข้อเป็นมาตรประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่า เป็นผู้ที่รับรู้ว่าอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีการวางแผนร่วมกับนักศึกษาสูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

2. การให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษา หมายถึง การที่นักศึกษารับรู้ว่าอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีการให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ และพร้อมทุ่มเทเวลาให้คำปรึกษาแก่นักศึกษาในการเขียนวิทยานิพนธ์ที่ถูกวิธี และถูกต้องตามหลักวิชาการ

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดการให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษาตามนิยามเชิงปฏิบัติการ ได้จากการศึกษาตามความมุ่งหมายของการวิจัยในข้อที่ 1 ในส่วนของงานวิจัยเชิงคุณภาพ จำนวน 9 ข้อ โดยแต่ละข้อเป็นมาตรประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่า เป็นผู้ที่รับรู้ว่าอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีการให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษาสูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

3. ความรู้ความเข้าใจในงานวิทยานิพนธ์ หมายถึง การที่นักศึกษารับรู้ว่าอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีความรู้ความเข้าใจในงานวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาสนใจที่จะศึกษา ว่าใช้แนวคิดทฤษฎี กรอบในการวิจัยอะไร มีระเบียบวิธีการวิจัย และการวิเคราะห์ข้อมูลแบบใดจึงจะเหมาะสม

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดความรู้ความเข้าใจในงานวิทยานิพนธ์ตามนิยามเชิงปฏิบัติการ ได้จากการศึกษาตามความมุ่งหมายของการวิจัยในข้อที่ 1 ในส่วนของงานวิจัยเชิงคุณภาพ จำนวน 9 ข้อ โดยแต่ละข้อเป็นมาตรประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่า เป็นผู้ที่รับรู้ว่าอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีความรู้ความเข้าใจในงานวิทยานิพนธ์สูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

4. การติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ หมายถึง การที่นักศึกษารับรู้ว่าอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีความเอาใจใส่ ถามไถ่นักศึกษา ขอติดตามดูความก้าวหน้างานของนักศึกษา มีความคืบหน้าเป็นอย่างไรบ้าง

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดการติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ตามนิยามเชิงปฏิบัติการ ได้จากการศึกษาตามความมุ่งหมายของการวิจัยในข้อที่ 1 ในส่วนของงานวิจัยเชิงคุณภาพ จำนวน 6 ข้อ โดยแต่ละข้อเป็นมาตรประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริง

ที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่า เป็นผู้ที่รับรู้ว่าอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีการติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์สูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

5. การรับรู้ข้อกำหนดในการจบการศึกษา หมายถึง การที่นักศึกษารับรู้ว่าอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีการจัดการเวลาให้นักศึกษาจบได้ทันกำหนด และป้องกันการข้ามขั้นตอนและความผิดพลาดจากการผิดระเบียบบังคับ

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดการรับรู้หลักสูตรการเรียนการสอนตามนิยามเชิงปฏิบัติการ ได้จากการศึกษาตามความมุ่งหมายของการวิจัยในข้อที่ 1 ในส่วนของงานวิจัยเชิงคุณภาพ จำนวน 8 ข้อ โดยแต่ละข้อเป็นมาตราประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่า เป็นผู้ที่รับรู้ว่าอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ทราบข้อกำหนดในการจบการศึกษาสูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

ผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ หมายถึง ลักษณะตัวเล่มวิทยานิพนธ์ที่เป็นภาษาอังกฤษที่สื่อสารสื่อความหมายได้อย่างชัดเจนและสมบูรณ์ เช่น เขียนงานวิทยานิพนธ์ได้โดยถูกหลักไวยากรณ์ ใช้คำศัพท์เฉพาะที่ถูกต้องและเหมาะสม จัดเรียงลำดับและมีความต่อเนื่อง เป็นเหตุเป็นผล ใช้ภาษาเขียน รวมทั้งเขียนได้สั้น กระชับรัดกุม และเข้าใจง่าย เป็นต้น

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษตามนิยามเชิงปฏิบัติการ จำนวน 6 ข้อ โดยแต่ละข้อเป็นมาตราประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่า เป็นผู้ที่มีผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาแบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรม การทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล โดยได้นำเสนอเนื้อหาของการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในส่วนนี้ เป็นการศึกษาแนวคิดทฤษฎี การวัดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ศึกษา โดยมีลำดับการ นำเสนอตัวแปรและเนื้อหาตามลำดับดังนี้

1. การศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติมหาวิทยาลัยมหิดล
2. พฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ
3. การวิเคราะห์สาเหตุของพฤติกรรม
4. ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ
5. ปัจจัยเชิงผลที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ
6. กรอบแนวคิดการวิจัย
7. สมมติฐานการวิจัย

ตอนที่ 1 การศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติมหาวิทยาลัยมหิดล

จากข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดลว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2552 เพื่อให้ การศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยมหิดล เป็นไปด้วยความเรียบร้อยมีแนวทางการ ปฏิบัติไปในทิศทางเดียวกันมีมาตรฐานและคุณภาพสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ของสำนักงาน คณะกรรมการการอุดมศึกษา โดยข้อบังคับนี้สามารถใช้ได้สำหรับหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาทุก หลักสูตร ซึ่งหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา มีดังนี้

1. หลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต เป็นหลักสูตรสำหรับผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี มีลักษณะสิ้นสุดในตัวเอง เน้นการพัฒนานักวิชาการและนักวิชาชีพให้มีความชำนาญใน สาขาวิชาเฉพาะ เพื่อให้มีความรู้ความเชี่ยวชาญสามารถปฏิบัติงานได้ดียิ่งขึ้น

2. หลักสูตรปริญญาโท เป็นหลักสูตรสำหรับผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีและระดับ ประกาศนียบัตรบัณฑิต เน้นการพัฒนานักวิชาการและนักวิชาชีพที่มีความรู้ความสามารถระดับสูง ในสาขาวิชาต่างๆ โดยกระบวนการวิจัยเพื่อให้สามารถบุกเบิกแสวงหาความรู้ใหม่ได้อย่างเป็นอิสระ รวมทั้งมีความสามารถในการสร้างสรรค์จรโลงความก้าวหน้าทางด้านวิชาการ เชื่อมโยงและมีการบูรณาการศาสตร์ที่ตนเชี่ยวชาญกับศาสตร์อื่นได้อย่างต่อเนื่อง มีคุณธรรมจรรยาบรรณทาง วิชาการและวิชาชีพ

3. หลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตชั้นสูง เป็นหลักสูตรสำหรับผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่า มีลักษณะสิ้นสุดในตัวเองมิใช่เป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรปริญญาเอก เน้นการพัฒนาทักษะการและนักวิชาชีพให้มีความชำนาญในสาขาวิชาเฉพาะ เพื่อให้มีความรู้ความเชี่ยวชาญสามารถปฏิบัติงานได้ดียิ่งขึ้น

4. หลักสูตรปริญญาเอก เป็นหลักสูตรสำหรับผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าที่มีผลการเรียนดีมาก หรือระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่า เน้นการพัฒนานักวิชาการและนักวิชาชีพที่มีความรู้ความสามารถระดับสูงในสาขาวิชาต่างๆ โดยกระบวนการวิจัยเพื่อให้สามารถบุกเบิกแสวงหาความรู้ใหม่ได้อย่างมีอิสระ สามารถตีพิมพ์ผลงานในวารสารทางวิชาการระดับนานาชาติ รวมทั้งมีความสามารถในการสร้างสรรค์โครงงานความก้าวหน้าทางวิชาการ เชื่อมโยงและบูรณาการศาสตร์ที่ตนเชี่ยวชาญกับศาสตร์อื่นได้อย่างต่อเนื่อง มีคุณธรรมและจรรยาบรรณทางวิชาการและวิชาชีพ

โดยหลักสูตรทั้ง 4 นี้ มีเพียง 2 หลักสูตรที่มีการทำวิทยานิพนธ์ นั่นคือ หลักสูตรปริญญาโท และหลักสูตรปริญญาเอก ดังนั้น ในการศึกษาครั้งนี้จึงได้ทำการเลือกเฉพาะนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในหลักสูตรปริญญาโทและปริญญาเอกที่เป็นหลักสูตรนานาชาติ (International program) ในมหาวิทยาลัยมหิดลเท่านั้น เนื่องจากหลักสูตรต่างๆ ในมหาวิทยาลัยมหิดลส่วนใหญ่เป็นหลักสูตรนานาชาติแทบทั้งสิ้น และหลักสูตรนานาชาติเหล่านี้มีความเฉพาะ โดยมีลักษณะเป็นองค์ความรู้และเนื้อหาสาระที่มีมาตรฐานความเป็นสากลและความเป็นเลิศทางวิชาการ และมีการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความเป็นนานาชาติ ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการเรียนการสอน โดยมีอาจารย์กว่าครึ่งหนึ่งเป็นชาวต่างชาติ รวมทั้งมีการแลกเปลี่ยนนักศึกษาต่างชาติด้วย นั่นคือ มุ่งให้บรรยากาศของการเรียนและการใช้ชีวิตต่างๆ อีกทั้งยังมีการเรียนรู้และการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ เพื่อมุ่งผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพและมาตรฐานสากล ซึ่งมีความสอดคล้องกับความต้องการที่จะทำให้มหาวิทยาลัยมหิดลก้าวสู่การเป็นมหาวิทยาลัยระดับโลก (World class university)

ตอนที่ 2 พฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับวิทยานิพนธ์

2.1.1 ความหมายของวิทยานิพนธ์

มีผู้ให้นิยามคำว่า “วิทยานิพนธ์” หรือ “ปริญญานิพนธ์” ไว้อย่างมากมาย ได้แก่ ราชบัณฑิตยสถาน (2542) ได้ให้ความหมายของวิทยานิพนธ์ ว่าเป็นบทที่ผู้นิพนธ์ที่ผู้เรียบเรียงยกเอาหัวข้อเรื่องใดเรื่องหนึ่งขึ้นทำการวิจัยและพรรณนาขยายความเพื่อขอเสนอรับปริญญา และบุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์ (2532) ได้ให้ความหมายของวิทยานิพนธ์ ว่าเป็นรายงานการค้นคว้าวิจัยที่เรียบเรียงอย่างละเอียดรอบคอบ มีเหตุผลผลตามขั้นตอนระเบียบวิธีการวิจัยเพื่อใช้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญามหาบัณฑิตหรือดุษฎีบัณฑิต

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น จึงสามารถสรุปได้ว่า วิทยานิพนธ์ หมายถึง รายงานการค้นคว้าวิจัยที่มีการเรียบเรียงหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งอย่างละเอียดรอบคอบ ปฏิบัติตามขั้นตอนระเบียบวิธีการวิจัย เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรบัณฑิตศึกษา

2.1.2 ความสำคัญของวิทยานิพนธ์

สุวิทย์ อารีกุล (2524) ได้เสนอลักษณะสำคัญของวิทยานิพนธ์ไว้ 5 ประการดังนี้

- 1) เป็นเครื่องมือที่สำคัญทางการศึกษา ใช้วัดการเตรียมความพร้อมสำหรับงานอาชีพในอนาคตของนักศึกษา ไม่ใช่เป็นการวัดการกระทำในระหว่างสิ่งที่ศึกษาอยู่ ดังนั้น วิทยานิพนธ์ที่ดีควรเขียนในเรื่องที่มีความเกี่ยวพันกันและมีความถูกต้องตามหลักกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ไม่ใช่เขียนรายละเอียดทุกอย่างของงานที่ทำลงไป
- 2) มีสมมติฐานหรือข้อเสนอสื่อที่สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการกำหนดแนวทางในการศึกษาค้นคว้าได้ โดยควรบอกให้อ่านทราบแน่ชัดถึงสมมติฐานที่ตั้งขึ้นมา
- 3) มีการศึกษาค้นคว้าข้อมูลและข่าวสาร ตลอดจนการทดลองเพื่อแสดงและพิสูจน์สมมติฐานหรือข้อเสนอนั้นโดยผ่านกระบวนการวิเคราะห์อย่างมีระบบระเบียบ
- 4) มีลักษณะเป็นการค้นคว้าทางวิชาการที่สามารถเผยแพร่เป็นความรู้แก่ผู้อื่นได้ และ
- 5) เป็นผลงานของบุคคลคนเดียว ดังนั้น นักศึกษาต้องมีความสามารถที่จะเลือกปัญหา เลือกวิธีที่เหมาะสมในการแก้ปัญหา แสดงผลการทดลองแล้วสรุปผลออกมาได้อย่างชัดเจนถูกต้อง ซึ่งจะเป็นการฝึกฝนการเขียนผลงานทางวิทยานิพนธ์ต่อไป

จากความสำคัญข้างต้น การทำวิทยานิพนธ์เป็นเครื่องมือที่สำคัญ ที่เป็นการฝึกฝนนักศึกษาให้สามารถทำงานวิจัยได้ มุ่งให้นักศึกษามีความสามารถในการบุกเบิกองค์ความรู้ใหม่ๆ ในสาขาวิชาที่ตนกำลังศึกษาอยู่ และกระบวนการทำวิทยานิพนธ์จะช่วยให้สามารถผลิตบุคคลที่มีความรู้ความสามารถ ความเพียรพยายาม การคิดวิเคราะห์ ความคิดสร้างสรรค์ รวมทั้งการทำงานอย่างเป็นระบบ และนำความรู้ที่ได้ไปพัฒนาตนเองและประเทศชาติได้ต่อไป

2.1.3 คุณภาพและมาตรฐานของวิทยานิพนธ์

การทำวิทยานิพนธ์ เป็นการวิจัยที่เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในระบบ นั่นคือ ทำให้ผู้วิจัยสำเร็จการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาตามข้อกำหนดของหลักสูตร หมายความว่า วิทยานิพนธ์ที่ทำนั้นจะต้องดี มีคุณภาพ และมีมาตรฐานเป็นที่ยอมรับว่าผู้ทำวิทยานิพนธ์สามารถผ่านการศึกษาในระดับนั้นๆ ได้ โดยวิทยานิพนธ์ที่มีคุณภาพ รวมทั้งมีมาตรฐาน มีรายละเอียดดังนี้ (อาภรณ์พันธุ์ จันทรสว่าง. 2535: 4)

1. วิทยานิพนธ์ที่มีคุณภาพ มีลักษณะดังนี้

- 1.1 มีความถูกต้องและเชื่อถือได้ อันเนื่องมาจากการศึกษาและวางแผนได้เป็นอย่างดี และสามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้องตามหลักการในแต่ละขั้นตอนของแผนงาน
- 1.2 มีความถูกต้องและมีความสมบูรณ์ของเนื้อหา รวมทั้งความมีเหตุผล
- 1.3 ข้อความและการใช้ภาษาต้องมีความแจ่มแจ้ง ชัดเจน สามารถสื่อสารได้ตรงกับความเป็นจริง รวมทั้งมีความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ สละสลวย และกระชับ

1.4 การอ้างอิงต้องทำอย่างถูกต้องตามระบบ หรือมีระเบียบแบบแผน

1.5 การจัดรูปแบบ เช่น การจัดแบ่งหัวข้อ การวางรูปของหัวข้อ การทำตาราง ฯลฯ ต้องทำให้เป็นระบบเดียวกันทั้งหมด

2. วิทยานิพนธ์ที่มีมาตรฐาน มีลักษณะดังนี้

2.1 ต้องมีคุณภาพ (ตามที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น)

2.2 ด้านรูปแบบต้องมีความถูกต้องตามรูปแบบของวิทยานิพนธ์อันเป็นรูปแบบมาตรฐานสากล เช่น ส่วนประกอบวิทยานิพนธ์ควรประกอบด้วยส่วนนำ ส่วนเนื้อหาและส่วนประกอบท้ายเรื่อง ซึ่งรายละเอียดมักจะกล่าวไว้ในคู่มือการทำวิทยานิพนธ์

2.3 ด้านการเป็นแบบอย่างหรือตัวอย่างวิทยานิพนธ์ควรต้องมีการบูรณาการรวมหน่วย มีคุณภาพ มีรูปแบบ มีขนาดและอื่นๆ ที่สามารถบอกได้ว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่สามารถเป็นตัวอย่างให้ผู้อื่นได้ทำการศึกษา เป็นแนวทางหรือทำตามอย่างได้

นอกจากนี้ ประดิษฐ์ มีสุข (2544) ได้กล่าวถึงคุณภาพวิทยานิพนธ์ว่าเป็นคุณภาพตามมาตรฐานวิทยานิพนธ์ ซึ่งมาตรฐานวิทยานิพนธ์ ถือเป็นข้อกำหนดที่ใช้เป็นหลักประกันคุณภาพ (ขั้นต่ำ) ของวิทยานิพนธ์โดยจำแนกตามมาตรฐานทางวิชาการและมาตรฐานการดำเนินการ ดังนี้

1. มาตรฐานทางวิชาการ เป็นมาตรฐานทางด้านองค์ความรู้ โดยการทำวิจัยนั้นจะต้องสร้าง พัฒนา หรือค้นพบองค์ความรู้ใหม่ ในศาสตร์ของสาขาวิชานั้นๆ ทั้งนี้องค์ความรู้ดังกล่าวตลอดจนระเบียบวิธีวิจัยควรมีความเป็นสากล หรือเป็นที่ยอมรับในระดับสากล และเป็นประโยชน์ต่อวงวิชาการและ/หรือต่อสังคม

2. มาตรฐานการดำเนินการ เป็นมาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการวิจัยเพื่อเสริมสร้างและพัฒนาขีดความสามารถของนักศึกษา โดยมีกรอบมาตรฐาน 2 ประการ

2.1 โครงสร้างพื้นฐานของการดำเนินการวิจัย ประกอบด้วยจำนวนหน่วยกิต วิทยานิพนธ์ ระยะเวลาในการดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ คุณสมบัติและความสามารถในการทำวิจัยของนักศึกษา ความรู้ความสามารถ ความเชี่ยวชาญของอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และแหล่งสนับสนุนการทบทวนวิทยานิพนธ์

2.2 ขั้นตอนการจัดทำวิทยานิพนธ์ ประกอบด้วย การกำหนดหัวข้อ วิทยานิพนธ์ การจัดทำโครงร่างหรือเค้าโครงวิทยานิพนธ์ การดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ การสอบป้องกันหรือสอบปากเปล่าวิทยานิพนธ์ และการดำเนินการอนุมัติหรือการรับรองผลวิทยานิพนธ์

จากแนวคิดวิทยานิพนธ์ที่มีคุณภาพและมาตรฐาน จะต้องมีความถูกต้องและเชื่อถือได้ เนื้อหา มีความสมบูรณ์เป็นเหตุเป็นผล มีความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ทางภาษา โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ มีการอ้างอิงที่ถูกต้องเป็นระบบ และจัดวางรูปแบบได้ถูกต้อง รวมทั้งสามารถสร้างและพัฒนาองค์ความรู้ใหม่ๆ โดยการใช้อย่างเป็นระเบียบวิธีวิจัยที่เป็นที่ยอมรับในระดับสากล และก่อให้เกิดประโยชน์ต่อวงวิชาการและสังคมต่อไป

จากแนวคิดเกี่ยวกับวิทยานิพนธ์ดังกล่าวข้างต้นจึงสามารถสรุปได้ว่า วิทยานิพนธ์หมายถึง รายงานการค้นคว้าวิจัยที่มีการเรียบเรียงหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งอย่างละเอียดรอบคอบ ปฏิบัติ

ตามขั้นตอนระเบียบวิธีการวิจัย เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรบัณฑิตศึกษาโดยวิทยานิพนธ์ที่ต้องมีคุณภาพตามมาตรฐานวิทยานิพนธ์

2.2 แนวคิดพฤติกรรมกรรมการทำวิทยานิพนธ์

2.2.1 พฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์

พฤติกรรม คือ การกระทำหรือการแสดงออกทุกอย่างของมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำนั้นผู้กระทำจะกระทำโดยรู้ตัวหรือไม่รู้ตัว (ณัฐกร อินทุยศ. 2556: 3) ส่วนวิทยานิพนธ์ หมายถึง รายงานการค้นคว้าวิจัยที่มีการเรียบเรียงหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งอย่างละเอียดรอบคอบ ปฏิบัติตามขั้นตอนระเบียบวิธีการวิจัย เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรบัณฑิตศึกษา

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น จึงสามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์ หมายถึง การที่บุคคลกระทำหรือแสดงออกในการทำรายงานการค้นคว้าวิจัยที่มีการเรียบเรียงหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งอย่างละเอียดรอบคอบ ปฏิบัติตามขั้นตอนระเบียบวิธีการวิจัย เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรบัณฑิตศึกษา

2.2.2 องค์ประกอบที่สำคัญของการทำวิทยานิพนธ์

เรณู พงษ์เรืองพันธุ์ (2542) กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญ มี 7 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ผู้ทำวิทยานิพนธ์ ควรมีคุณสมบัติคือ ต้องทุ่มเทกับการศึกษาอย่างเต็มที่ มีทักษะในการบริหารเวลา ศึกษาหาความรู้ให้เกิดความก้าวหน้าเสมอ มีความซื่อสัตย์ ไม่ทุจริต ไม่ลอกเลียนงานผู้อื่น และเข้าใจเรื่องสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา สามารถลงมือทำวิจัยได้เอง ตั้งแต่คิดกำหนดหัวเรื่อง สืบหาติดตาม ค้นหาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง กำหนดวัตถุประสงค์/ประเด็นที่ต้องการศึกษา วางแผนการศึกษา เก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล และใช้สถิติที่เหมาะสม สามารถอธิบายและวิจารณ์ผลการศึกษได้ และสามารถนำข้อมูลมาสรุป นำเสนอในที่ประชุมวิชาการ หรือนำเสนอในรูปแบบการเขียนเป็นวิทยานิพนธ์ หรือตีพิมพ์ในวารสารทางวิชาการได้ นอกจากนั้นผู้ทำวิทยานิพนธ์ควรมีวินัยของตนเอง โดยมีการแบ่งเวลาเพื่อทำงานวิทยานิพนธ์อย่างต่อเนื่อง มีการวางแผนร่วมกันกับอาจารย์ที่ปรึกษา มีการนัดหมายกับอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นระยะๆ อย่างสม่ำเสมอ ตรงต่อเวลาที่นัดไว้ เตรียมประเด็นในการศึกษา เตรียมหาทางเลือกหลายๆ ทางในการขอคำปรึกษา มีความสามารถในการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างคุ้มค่า รวมถึงผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้นๆ และเพื่อนๆ ที่สนใจในสาขาเดียวกัน ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม แบ่งปันข้อมูลและช่วยเหลือเกื้อกูลกัน อย่างปล่อยให้มีความรู้สึกโดดเดี่ยวเหมือนตัวเองอยู่คนเดียวเพียงลำพัง พยายามสร้างความชำนาญในการค้นคว้าจากห้องสมุดและใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ มีความสามารถทางภาษาอังกฤษ และมีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ วิเคราะห์ข้อมูลทั้งงานวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ อ่านผลการวิเคราะห์ตีพิมพ์ นำเสนอ ในรูปกราฟ ตาราง แผนภูมิ ตามความเหมาะสม

2. โครงร่างวิทยานิพนธ์ การทำโครงร่างวิทยานิพนธ์ให้มีความสมบูรณ์ที่สุดในกระบวนการตั้งแต่ต้น จะเป็นการประกันให้มั่นใจได้ว่านักศึกษาได้ทำวิจัยเพื่อวิทยานิพนธ์ไปได้ถูกทางและมีคุณภาพ

3. อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ควรมีความสนใจและเชี่ยวชาญในสาขานั้น ไม่ใช่อาจารย์ท่านใดก็ได้ มหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงในต่างประเทศจะขอให้ผู้สมัครเข้าเรียนแจ้งหัวข้อที่ประสงค์หรือสนใจจะทำวิทยานิพนธ์ไปให้ดูก่อน เพื่อแสวงหาอาจารย์ที่ปรึกษาซึ่งยินดีจะเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา จึงจะตอบรับให้เข้าศึกษาได้

4. ผู้เชี่ยวชาญ และผู้ที่สนใจในเรื่องเดียวกัน การหาผู้เชี่ยวชาญหรือผู้สนใจในเรื่องเดียวกัน นอกจากจะหาได้จากการอ่านผลงานของท่านเหล่านั้น แล้วอาจค้นหาได้ผ่านทางอินเทอร์เน็ต เช่น จากมหาวิทยาลัยในต่างประเทศ ภายในประเทศ สภาวิจัยแห่งชาติ เป็นต้น

5. แหล่งข้อมูลสารสนเทศ ที่สำคัญคือห้องสมุด นักศึกษาจะต้องใช้ชีวิตให้คุ้มค่าในห้องสมุด ในมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงในต่างประเทศจะจัดห้องทำงานเล็กๆ ให้ในระดับปริญญาเอกเป็นรายบุคคล ในห้องสมุดเพื่อสนับสนุนให้มีการค้นคว้าได้อย่างเต็มที่ ห้องสมุดในต่างประเทศจะปิดเที่ยงคืน ซึ่งในปัจจุบัน มีความก้าวหน้าเกี่ยวกับแหล่งข้อมูลที่สามารถค้นคว้าได้ที่บ้านผ่านเวิร์ลไวด์เว็บ (WWW) ดังนั้น ทุกคนไม่ว่าจะเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยใด ในประเทศหรือต่างประเทศก็มีโอกาสเท่าเทียมกัน

6. การใช้คอมพิวเตอร์ ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์จะช่วยให้นักศึกษาทำงานได้ประหยัดเวลา ข้อมูลมีความถูกต้อง เชื่อถือได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ และมีความเป็นระบบระเบียบ สวยงาม

7. การบริหารเวลา ปัญหาสำคัญที่สุดปัญหาหนึ่งของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา คือ หมดกำหนดเวลาหรือใกล้จะหมดเวลา ที่เป็นเช่นนี้ก็ คือ นักศึกษาจะเริ่มหาหัวข้อวิทยานิพนธ์เมื่อได้เรียนรายวิชาต่างๆ ครบแล้ว กว่าจะได้หัวข้อ กว่าจะทำโครงร่างวิทยานิพนธ์จนสอบผ่านก็หมดเวลาลาศึกษาต่อ ทำให้ภารกิจด้านการงานเข้ามาแทรก ความสนใจและความมุ่งมั่นลดลง ความห่างไกลจากอาจารย์ที่ปรึกษา ห่างไกลจากแหล่งความรู้ต่างๆ มีมากขึ้น ทำให้ทำวิทยานิพนธ์อย่างรีบเร่ง ขาดคุณภาพได้ง่ายๆ โดยการบริหารเวลาในการเรียน คิดหัวข้อวิทยานิพนธ์ตั้งแต่เริ่มเรียน เก็บสะสมวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องตลอดเวลาของการศึกษาค้นคว้าวิชาใดๆ ก็ตามแต่ละวันที่ผ่านไป จะมีเนื้อหาสาระ ความรู้เพื่อทำวิทยานิพนธ์เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะทำรายงานจะทำสัมมนา ก็เลือกเนื้อหาสาระที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่สนใจอยู่ มีการฝึกหัดใช้คู่มือเขียนวิทยานิพนธ์ให้ชำนาญ โดยใช้รูปแบบอ้างอิงให้เหมือนการเขียนวิทยานิพนธ์ทุกครั้ง มีการเขียนแผนการทำงานว่าเมื่อไรจะทำอะไร เพื่อทำงานเสร็จทันเวลาในแต่ละชั้น ตัดไว้นาทีมองเห็นได้ชัด รวมทั้งเผื่อเวลาไว้สำหรับกรณีฉุกเฉินบ้าง จะสามารถทำให้งานวิทยานิพนธ์เสร็จทันเวลาได้อย่างมีคุณภาพ

จากแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ ผู้ทำวิทยานิพนธ์ โครงร่าง วิทยานิพนธ์ อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้เชี่ยวชาญและผู้สนใจในเรื่องเดียวกัน แหล่งข้อมูลสารสนเทศ การใช้คอมพิวเตอร์ และการบริหารเวลา เป็นต้น ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้นักศึกษาสามารถดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ได้

2.2.3 กระบวนการทำวิทยานิพนธ์

การทำวิทยานิพนธ์ จะมีขั้นตอนดังนี้ (ฉลาด จันทรสมบัติ; และทองสง่า ผ่องแผ้ว. 2555: 16-19)

1. กำหนดประเด็นปัญหาที่น่าสนใจ เมื่อเริ่มจะทำวิทยานิพนธ์ จะต้องสำรวจตนเองก่อนว่ามีความถนัด ความสนใจประเด็นปัญหาเกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้างเป็นพิเศษ พยายามคิดประเด็นปัญหาไว้มากๆ แล้วทำการวิเคราะห์แยกแยะของประเด็นปัญหานั้น จากนั้นให้พิจารณาว่านักศึกษาสนใจประเด็นปัญหาใดบ้าง เรียงลำดับความสนใจจากมากไปน้อย แต่ถ้าหากพิจารณาประเด็นปัญหาแล้วยังไม่น่าสนใจให้อ่านหนังสือ วารสาร บทความ งานวิจัยและวิทยานิพนธ์ เพื่อเป็นตัวอย่างและใช้เป็นแนวทางในการกำหนดประเด็นปัญหาที่สนใจอีกครั้งหนึ่ง
2. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เมื่อได้ประเด็นปัญหาที่สนใจแล้ว นักศึกษาต้องศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเด็นปัญหาที่เลือกไว้ รวบรวมเอกสารและงานวิจัยไว้ให้มากที่สุด
3. กำหนดหัวข้อเรื่องวิทยานิพนธ์ จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทำให้มองเห็นภาพรวมของประเด็นปัญหาทั้งหมด นักศึกษาลองตั้งหัวข้อเรื่องวิทยานิพนธ์ โดยหัวข้อเรื่องวิทยานิพนธ์เกิดจากข้อมูลหลักฐานที่ได้รวบรวม ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
4. ปรึกษาอาจารย์ควบคุมวิทยานิพนธ์ เมื่อตั้งหัวข้อเรื่องวิทยานิพนธ์จากการกำหนดกรอบที่นักศึกษาได้ศึกษาแล้ว ก็นำหัวข้อเรื่องไปปรึกษากับอาจารย์ควบคุมวิทยานิพนธ์เพื่อขอคำชี้แนะ หรือปรับปรุง ปรับเปลี่ยนหัวข้อวิทยานิพนธ์ให้มีความกระชับ สั้นและได้ใจความสำคัญ หลังจากนั้นให้ประเมินหัวข้อเรื่องวิทยานิพนธ์ว่าจะเลือกทำหัวข้อนี้หรือไม่
5. กำหนดกรอบวิทยานิพนธ์ เมื่อตัดสินใจจะทำวิทยานิพนธ์ตามหัวข้อเรื่องวิทยานิพนธ์ที่เลือกไว้แล้ว ต่อไปจะต้องพิจารณาว่าจะวิเคราะห์และกำหนดกรอบความคิดเรื่องนั้นให้ชัดเจน โดยพิจารณาจากคำสำคัญของหัวข้อเรื่องวิทยานิพนธ์ การเลือกรูปแบบการวิจัย ตัวแปรที่ศึกษา ความมุ่งหมายของการวิจัย ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง และข้อตกลงเบื้องต้น เป็นต้น
6. เขียนเค้าโครงวิทยานิพนธ์ เมื่อได้แนวทางการทำวิทยานิพนธ์จากการกำหนดกรอบแล้ว ก็จะถึงขั้นตอนการเขียนเค้าโครงวิทยานิพนธ์ ซึ่งเค้าโครงวิทยานิพนธ์ประกอบด้วยเนื้อหา 3 บทแรก ได้แก่ บทนำ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และวิธีดำเนินการวิจัย
7. สอบเค้าโครงวิทยานิพนธ์ เมื่อนักศึกษาเขียนเค้าโครงวิทยานิพนธ์เสร็จเรียบร้อยแล้ว ผ่านการตรวจแก้ไขจากอาจารย์ควบคุมวิทยานิพนธ์แล้ว ก็ทำการสอบเค้าโครงวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบ ปรับปรุงการทำวิทยานิพนธ์

8. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล การทำวิทยานิพนธ์ส่วนมากแล้ว มักจะมีการสร้างเครื่องมือขึ้นมาเอง แต่หากมีเครื่องมือที่เป็นมาตรฐานที่มีคนสร้างไว้แล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องสร้างอีก เพียงนำมาปรับใช้ให้เหมาะกับเรื่องวิทยานิพนธ์ที่ทำ แต่ก่อนนำไปใช้จริง ควรนำเครื่องมือไปทดลองใช้และหาคุณภาพของเครื่องมือว่าเป็นอย่างไร เข้าเกณฑ์หรือไม่

9. เก็บรวบรวมข้อมูล เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มเป้าหมาย โดยนักศึกษา ต้องมีการวางแผนอย่างรัดกุมในการเก็บรวบรวมข้อมูล เพราะถ้าไม่มีการวางแผนแล้วจะทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้

10. วิเคราะห์ข้อมูล เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลมาครบเรียบร้อยแล้ว มีการตรวจสอบข้อมูล การเตรียมข้อมูลเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล ขั้นตอนมาถึงใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในการวิเคราะห์ข้อมูล

11. แปลผลและเขียนรายงานวิทยานิพนธ์ เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลเสร็จแล้ว ก็นำผลมาแปลผลข้อมูลและนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล เขียนรายงานวิทยานิพนธ์ฉบับสอบปากเปล่า

12. สอบปากเปล่า ดำเนินการสอบปากเปล่า โดยนักศึกษาจะต้องส่งเล่มวิทยานิพนธ์ฉบับสอบปากเปล่าให้กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ก่อน 1 สัปดาห์ หลังจากนั้นดำเนินการสอบตามวันเวลาที่กรรมการนัดหมาย

13. แก้ไขและทำวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์ ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนสุดท้ายของการทำวิทยานิพนธ์ เมื่อสอบปากเปล่าเสร็จ นักศึกษาต้องทำการแก้ไขตามคำชี้แนะของกรรมการสอบวิทยานิพนธ์และดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์

จากกระบวนการทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว สามารถเริ่มต้นจากกำหนดประเด็นปัญหาที่น่าสนใจ ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กำหนดหัวข้อเรื่องวิทยานิพนธ์ ปรัชญาอาจารย์ ควบคุมวิทยานิพนธ์ กำหนดกรอบวิทยานิพนธ์ เขียนเค้าโครงวิทยานิพนธ์ สอบเค้าโครงวิทยานิพนธ์ สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล แปลผลและเขียนรายงานวิทยานิพนธ์ สอบปากเปล่า และกระบวนการสุดท้ายคือ แก้ไขและทำวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์

2.2.4 ปัญหาที่พบในกระบวนการทำวิทยานิพนธ์

บุญชม ศรีสะอาด (2532) ได้กล่าวถึงข้อบกพร่องที่มักพบในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มีรายละเอียดดังนี้

1. การวางแผนการวิจัย ดังนี้ 1) นักศึกษาหาหัวข้อเรื่องได้ช้า บางคนขาดความกระตือรือร้นในการหาเรื่องที่จะวิจัย บางครั้งกว่าจะหาเรื่องอย่างจริงจังก็จวนสิ้นสุดระยะเวลาการศึกษา 2) ไม่ได้วางแผนการวิจัยไว้ในทุกขั้นตอน ทำให้ดำเนินการไม่ทันและสำเร็จการศึกษาช้า 3) ในการวางแผนไม่ได้คำนึงถึงความคลาดเคลื่อนหรือมีแผนสำรองไว้ จึงมักไม่เป็นไปตามแผนที่คาดการณ์ไว้ 4) ไม่ได้พิจารณาถึงลักษณะของข้อมูล ลักษณะของผลการวิเคราะห์ไว้ล่วงหน้า และ 5) ขาดการไตร่ตรองอย่างรอบคอบ ทำการวิจัยอย่างรีบร้อน ทำให้ได้ผลงานวิจัยที่ขาดคุณภาพ

2. การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง ดังนี้ 1) ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องน้อยเกินไป ไม่พยายามแสวงหาทฤษฎี ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องให้มาก จากแหล่งต่างๆ เช่น รายงานการวิจัย วารสาร หนังสือพิมพ์ ฯลฯ ทำให้ขาดรากฐานที่สำคัญทางทฤษฎีและผลงานวิจัย และ 2) ในการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง ศึกษาเฉพาะบทสรุป ไม่ได้ศึกษาวิธีดำเนินการวัดตัวแปร และสิ่งที่มีคุณค่าอื่นๆ ที่ทำให้การวิจัยไม่รัดกุมเพียงพอ

3. การรวบรวมข้อมูลการวิจัย ดังนี้ 1) ใช้เครื่องมือรวบรวมข้อมูลที่มีคุณภาพต่ำ ขาดความเที่ยงตรงจึงทำให้ไม่อาจวัดค่าของตัวแปรนั้นได้อย่างสมบูรณ์ และ 2) คำตอบหรือข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างขาดความเที่ยงตรง เช่น กลุ่มตัวอย่างตอบไม่ตรงสิ่งที่ต้องการจะวัด ซึ่งคำตอบที่นั้นจะมีความคลาดเคลื่อนไปจากความเป็นจริง

4. การออกแบบการวิจัย ดังนี้ 1) ใช้กลุ่มตัวอย่างที่ไม่สามารถเป็นตัวแทนที่ดีได้ และมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างน้อยเกินไป 2) การเลือกกลุ่มตัวอย่างมักยึดเอาความสะดวกในการรวบรวมข้อมูลมากกว่าการเป็นตัวแทนที่ดีของประชากรที่งานวิจัยนั้นสามารถนำไปอ้างอิงยังกลุ่มอื่นๆ ได้ 3) ใช้แบบการวิจัยที่มีจุดอ่อน เช่น การทดลองโดยไม่มีกลุ่มควบคุมเปรียบเทียบผล หรือไม่มีการตรวจสอบจุดเริ่มต้นของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการทราบผลของสภาพเงื่อนไขการทดลอง 4) การเลือกตัวแปร ไม่ได้เลือกตามหลักเหตุผล ไม่สามารถอธิบายได้ว่าทำไมจึงศึกษาตัวแปรเหล่านั้น และ 5) การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยฝ่าฝืนข้อตกลงเบื้องต้นของสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล และเลือกใช้สถิติวิเคราะห์ที่ตอบปัญหาการวิจัยได้ไม่สมบูรณ์เท่าที่ควร

5. การเขียนรายงาน ดังนี้ 1) ขอบกพร่องโดยทั่วไป คือ ใช้ภาษาที่ไม่รัดกุมและไม่มีความชัดเจน เขียนไม่ถูกต้องตามรูปแบบ การจัดระบบหัวข้อไม่ได้มองภาพรวมทั้งระบบ ทำให้ยากต่อการทำความเข้าใจ นอกจากนั้นยังขาดความคงเส้นคงวา ไม่ใช้คำเดียวกันตลอด เช่น “ค่าเฉลี่ย” ที่ใช้ในบทหนึ่ง แต่ใช้คำว่า “มัธยฐานเลขคณิต” ในอีกบทหนึ่ง เป็นต้น และ 2) ขอบกพร่องในส่วนต่างๆ เช่น ภูมิหลังหรือความเป็นมา เขียนไม่ชัดเจนว่าปัญหาในการวิจัยคืออะไร เหตุใดผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่องนั้น ไม่ได้เขียนโดยใช้กรอบแนวคิดของตนเองเป็นสำคัญ แต่จะเอาข้อความคำกล่าวของคนอื่นมาเรียงต่อๆ กัน จุดมุ่งหมายของการวิจัยเขียนได้ไม่ครอบคลุม และไม่ชัดเจน ความสำคัญของการวิจัยเขียนไม่ชัดเจน และมักอ้างความสำคัญเกินขอบเขตของผลการวิจัยเรื่องนั้น เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย ใช้หัวข้อต่างๆ ไม่เหมาะสม บางเรื่องก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ทำ การวิจัยอย่างแท้จริง ขาดการสรุปแต่ละเรื่อง และขาดการเชื่อมโยงเรื่องที่จะวิจัย การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ไม่ได้จัดระบบการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่เหมาะสมที่จะช่วยให้เกิดความเข้าใจได้ง่าย การใช้ภาษาไม่ชัดเจน ไม่รัดกุมเพียงพอ การสรุปผลการวิจัยไม่ชัดเจนและรัดกุมเพียงพอ และการอภิปรายผลมักเป็นการสรุปผลการวิจัย ไม่ได้อภิปรายผลอย่างแท้จริง กรณีผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ไม่อาจให้เหตุผลที่น่าเชื่อถือเพื่ออธิบายลักษณะที่เกิดขึ้นดังกล่าว

นอกจากนี้ การทำวิทยานิพนธ์มักประสบปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดเรื่องหรือหัวข้อวิทยานิพนธ์ เช่น หัวข้อกว้างเกินไปหรือแคบเกินไป เป็นหัวข้อที่นักศึกษาไม่ถนัด ไม่สนใจ หรือเป็นหัวข้อที่ไม่มีความสำคัญและไม่เห็นประโยชน์ต่อส่วนรวม หรือเป็นหัวข้อที่ซ้ำซ้อนกับหัวข้อที่มี

ผู้ทำวิจัยมาแล้ว เป็นต้น ปัญหาเกี่ยวกับทักษะการทำวิจัย เช่น การค้นหาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การกำหนดวิธีการวิจัย การเขียนวิทยานิพนธ์ เป็นต้น ปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ที่ปรึกษา ปัญหาเกี่ยวกับการวางแผนและการบริหารเวลาในการทำวิทยานิพนธ์ และปัญหาเกี่ยวกับทุนในการทำวิทยานิพนธ์ เป็นต้น (สุมาลี สังข์ศรี; และไพบูรณ์ คะเชนทรพรรค์. 2549: 10-15)

จากปัญหาข้างต้น จึงพอสรุปปัญหาที่เกิดขึ้นในกระบวนการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ ปัญหาการกำหนดหัวข้อวิทยานิพนธ์ ปัญหาในกระบวนการทำวิทยานิพนธ์ ปัญหาด้านทักษะการทำวิจัย ปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ปัญหาการวางแผนและการบริหารเวลาในการทำวิทยานิพนธ์ และปัญหาทุนในการทำวิทยานิพนธ์ เป็นต้น

จากแนวคิดพฤติกรรมกรรมการทำวิทยานิพนธ์ข้างต้น โดยได้อธิบายความหมายของพฤติกรรมกรรมการทำวิทยานิพนธ์ องค์ประกอบที่สำคัญของการทำวิทยานิพนธ์ กระบวนการทำวิทยานิพนธ์ และปัญหาที่พบในกระบวนการทำวิทยานิพนธ์ เป็นต้น และเนื่องจากในการวิจัยครั้งนี้เป็นการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ จึงต้องใช้ความสามารถและทักษะเป็นพิเศษ โดยทำวิทยานิพนธ์อย่างไรให้เกิดประสิทธิภาพมากที่สุด หลีกเลี่ยงการเกิดปัญหาเหล่านี้ให้น้อยที่สุด จึงต้องมีการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับประสิทธิภาพในการทำงาน เพื่อเชื่อมโยงสู่พฤติกรรมกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

2.3 แนวคิดประสิทธิภาพในการทำงาน

2.3.1 แนวคิดเกี่ยวกับประสิทธิภาพในการทำงาน

เนื่องจากการทำวิทยานิพนธ์ ก็ถือเป็นการทำงานวิจัยในอีกรูปแบบหนึ่ง ดังนั้น ผู้วิจัยมีความสนใจศึกษาพฤติกรรมกรรมการทำวิทยานิพนธ์ ว่าต้องทำอะไรจึงจะเกิดประสิทธิภาพสูงสุด โดยเชื่อมโยงแนวคิดประสิทธิภาพในการทำงานเข้าสู่พฤติกรรมกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพในการทำงาน (Efficiency) มีผู้ให้นิยามไว้มากมาย ได้แก่ สมโภช จัตุพร (2543: 11) ได้กล่าวว่า ประสิทธิภาพในการทำงาน เป็นผลการปฏิบัติงาน (Performance) ถ้ามีผลการปฏิบัติงานที่ดี แสดงว่ามีประสิทธิภาพในการทำงานสูง และในทางตรงข้าม ถ้ามีผลการปฏิบัติงานที่ไม่ดี แสดงว่ามีประสิทธิภาพในการทำงานต่ำ ส่วน ทิพาดี เมฆสุวรรณ (2538: 2) ได้ให้ความหมายเพิ่มเติมว่า ประสิทธิภาพ เป็นการทำงานที่มีคุณภาพ เกิดประโยชน์ต่อสังคม เกิดผลกำไร ทันทเวลา ผู้ที่ปฏิบัติงานมีจิตสำนึกที่ดีในการทำงาน และการบริการเป็นที่พอใจต่อผู้มารับบริการ และอรรถวุฒิ ตัญญวนาวี (2544) ได้กล่าวถึงแนวคิดประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน หมายถึง ปัจจัยนำเข้า (Input) โดยพิจารณาถึงความพยายาม ความพร้อม ความสามารถ ความคล่องแคล่วในการปฏิบัติงาน พิจารณาเปรียบเทียบกับผลที่ดีคือ ความพึงพอใจของผู้รับบริการหรือการบรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ประสิทธิภาพในการทำงาน หมายถึง การปฏิบัติงานของบุคคลที่ทำด้วยความพยายาม ความพร้อม ความสามารถ ความคล่องแคล่วใน

การปฏิบัติงาน ให้เกิดการทำงานที่มีคุณภาพ เกิดประโยชน์ต่อสังคม ทนเวลา คุ่มค่า ซึ่งสามารถทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตนเองได้ตั้งไว้

2.3.2 แนวคิดการวัดประสิทธิภาพในการทำงาน

ประสิทธิภาพ เป็นเรื่องของการใช้ปัจจัยและกระบวนการในการดำเนินงานโดยมีผลผลิตที่ได้รับเป็นตัวกำกับในการแสดงประสิทธิภาพของการดำเนินงานใดๆ อาจแสดงค่าของประสิทธิภาพในลักษณะการเปรียบเทียบระหว่างค่าใช้จ่ายในการลงทุนกับผลกำไรที่ได้รับ ซึ่งถ้าผลกำไรมีสูงกว่าต้นทุนเท่าไร ก็ยิ่งแสดงว่ามีประสิทธิภาพมากขึ้น ประสิทธิภาพอาจไม่ได้แสดงออกเป็นค่าประสิทธิภาพเชิงตัวเลข แต่แสดงออกด้วยการบันทึกถึงลักษณะการใช้เงิน วัสดุ คน และเวลาในการปฏิบัติงานอย่างคุ้มค่า ประหยัด ไม่มีการสูญเปล่าเกินความจำเป็น รวมถึงมีการใช้กลยุทธ์หรือเทคนิควิธีการปฏิบัติที่เหมาะสมสามารถนำไปสู่การบังเกิดผลได้เร็ว ตรงและมีคุณภาพ โดยบุคคลที่มีประสิทธิภาพในการทำงาน คือ บุคคลที่มีความตั้งใจในการปฏิบัติงานอย่างเต็มความสามารถ ใช้กลยุทธ์หรือเทคนิคการทำงานที่จะสร้างผลงานได้มาก เป็นผลงานที่มีคุณภาพเป็นที่น่าพอใจ โดยสิ้นเปลืองทุนค่าใช้จ่าย พลังงาน และเวลาน้อย เป็นบุคคลที่มีความสุขและพอใจในการทำงาน เป็นบุคคลที่มีความพอใจจะเพิ่มพูนคุณภาพและปริมาณของผลงาน คิดค้น จัดแปลงวิธีการทำงานให้ได้ผลดียิ่งขึ้น (สมใจ ลักษณะ. 2549: 7)

จำเนียร จวงตระกูล (2531: 28) ได้สรุปวิธีการประเมินผลการปฏิบัติงาน 3 วิธี ดังนี้

1. การวัดเพื่อประเมินผลการปฏิบัติงานโดยตรง คือ จะมุ่งไปที่ผลของงานที่ปฏิบัติได้ว่ามีลักษณะอย่างไร โดยกำหนดมาตรฐานขึ้นเพื่อเป็นเกณฑ์ในการวัดเสียก่อน แล้วจึงเปรียบเทียบผลงานกับเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้

2. การวัดเพื่อประเมินผลการปฏิบัติงานโดยทางอ้อม วิธีนี้ส่วนมากจะวัดลักษณะของการแสดงออกในการปฏิบัติงานเป็นส่วนใหญ่ เพราะลักษณะของการแสดงออกในการปฏิบัติงานนั้นสามารถบ่งชี้สิ่งที่ต้องการวัดได้ ซึ่งจะต้องมีการกำหนดคุณลักษณะและระดับค่าของคุณลักษณะถือเป็นระดับค่าของผลการปฏิบัติงานที่ต้องการ

3. การวัดเพื่อประเมินผลการปฏิบัติงานโดยทางตรงและทางอ้อมรวมกัน จะทำให้การประเมินผลการปฏิบัติงานมีความสมบูรณ์และเชื่อถือได้มากขึ้น

ทิพาวดี เมฆสวรรค์ (2538: 2) ได้กล่าวถึงวิธีการในการวัดประสิทธิภาพในการทำงาน โดยประสิทธิภาพเป็นสิ่งที่ทำการวัดได้ในหลายมิติ ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ที่ต้องการพิจารณา ดังนี้

1. ประสิทธิภาพในมิติของค่าใช้จ่ายหรือต้นทุนการผลิต (Input) ได้แก่ การใช้ทรัพยากรการบริหาร คือ คน เงิน วัสดุ เทคโนโลยีที่มีอย่างประหยัด คุ่มค่า และเกิดการสูญเสียให้น้อยที่สุด

2. ประสิทธิภาพในมิติของกระบวนการบริหาร (Process) ได้แก่ การทำงานที่ถูกต้องได้มาตรฐาน รวดเร็ว และใช้เทคโนโลยีที่สะดวกกว่าเดิม

3. ประสิทธิภาพในมิติของผลผลิตและผลลัพธ์ (Output) ได้แก่ การทำงานที่มีคุณภาพ เกิดประโยชน์ต่อสังคม เกิดผลกำไร ทันทเวลา ผู้ที่ปฏิบัติงานมีจิตสำนึกที่ดีในการทำงาน และการบริการเป็นที่พอใจต่อผู้มารับบริการ

จากแนวคิดเรื่องการวัดประสิทธิภาพในการทำงานข้างต้น ผู้วิจัยเล็งเห็นว่าการวัดประสิทธิภาพในการทำงานที่ดี เป็นการวัดว่าบุคคลสามารถปฏิบัติงานใดๆ บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายของงานที่ได้กำหนดไว้หรือไม่ โดยสิ่งสำคัญที่ต้องการจะเน้นนั้นคือ ประสิทธิภาพในมิติของกระบวนการ ดูกระบวนการและขั้นตอนในการทำงาน ตั้งแต่เริ่มต้นของการทำงานไปจนถึงสิ้นสุดของการทำงานนั้นๆ จะทำให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดได้อย่างไร

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับกระบวนการในการทำวิทยานิพนธ์นั้น กลุ่มอาร์ดีไดเรคท์ (ปิยวรรณ บุญเพ็ญ. 2550: 15-16; อ้างอิงจาก RDDirect. 2004: 1-2) ได้สรุปกระบวนการในการวิจัยต้องประกอบด้วย

1. การกำหนดประเด็นปัญหาในการวิจัย ว่าตนมีเป้าหมายในการศึกษาเป็นอย่างไร มีการตั้งสมมติฐานเป็นอย่างไร อะไรคือประเด็นที่เป็นสิ่งที่ค้นพบใหม่และจะเกิดผลประโยชน์เพียงพอที่จะทำการศึกษาได้หรือไม่

2. การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ การค้นหาข้อมูลที่ปรากฏอยู่แล้วในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ตนต้องการศึกษาเพื่อเป็นฐานข้อมูล

3. การวางแผนการศึกษาและการพัฒนาวิธีการศึกษา ว่าในสิ่งที่ตนศึกษาตามแนวทางการศึกษาในทางใดทางหนึ่งเป็นสิ่งที่เหมาะสมที่จะได้คำตอบของการศึกษานั้น มีความสนใจในกลุ่มประชากรใด และความน่าจะเป็นของกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษานั้นเพียงพอหรือไม่ที่จะทำการศึกษา

4. การเขียนข้อเสนอโครงการวิจัย เขียนบทหลักวิชาการของตน ซึ่งอาจเขียนเองหรือได้ผ่านการปรึกษากับผู้ทรงคุณวุฒิมาแล้ว ทั้งนี้ต้องเขียนให้มีความครอบคลุมถึงภาพรวมของการศึกษา วัตถุประสงค์ รูปแบบกระบวนการ ประโยชน์ที่ได้ และทรัพยากรและต้นทุนที่ต้องใช้ในการศึกษา

5. การตั้งงบประมาณสำหรับการศึกษา โดยมีการคำนวณรายจ่ายทุกรายการ ที่จะเกิดขึ้นในระหว่างที่ทำการศึกษาตามความเป็นจริง

6. การกำหนดเป้าหมายของผลผลิตที่จะสามารถนำมาปฏิบัติได้ ได้แก่ การชี้แจงว่าสิ่งที่เกิดขึ้นจากกระบวนการศึกษาในขอบข่ายของตนได้แก่อะไรบ้าง สามารถวัดได้อย่างไร

7. การกำหนดวิธีการเก็บข้อมูล โดยวางรูปแบบและกำหนดวิธีการที่จะเก็บข้อมูลอย่างชัดเจน มีการวางแผนล่วงหน้าในกรณีที่ไม่เป็นไปตามแผนที่วางไว้

8. การวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายข้อมูล มีการกำหนดสถิติที่ใช้ และวางรูปแบบในการวิเคราะห์ข้อมูลได้อย่างเหมาะสม มีความถูกต้องตามกระบวนการ

9. การระบุผลและระบุข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัย ได้แก่ การสรุปผลการวิจัยที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลโดยความเป็นจริง และสรุปผลบนฐานของความรู้ที่เชื่อถือได้

10. การเขียนรายงานผลการศึกษา ได้แก่ การเขียนรายงานอย่างระมัดระวังให้มีความกระจ่างในผลที่เกิดขึ้นตามหลักวิชาการ มีการเขียนสรุปประเด็นและเป้าหมายที่วางไว้อย่างชัดเจน รวมถึงมีการเตรียมความพร้อมในเรื่องของรายงานผลการศึกษารูปแบบต่างๆ ที่มีความเหมาะสม เช่น การเผยแพร่ผลงานวิจัยในงานสัมมนา การเขียนผลงานลงสู่วารสารวิชาการ เป็นต้น

หากพิจารณาตามกระบวนการในการทำงานวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่าการประเมินการทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น จะต้องมีการวัดที่ครอบคลุมกระบวนการวิจัยทั้งหมดตั้งแต่แรกเริ่มไปจนถึงการดำเนินงานเสร็จสิ้น โดยเริ่มตั้งแต่การทำโครงร่างวิทยานิพนธ์ สอบโครงร่างวิทยานิพนธ์ การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลและการอภิปรายผล รวมไปถึงการเขียนรายงานผลงานวิจัยไปเผยแพร่ให้สังคมได้รับทราบถึงคุณค่าและประโยชน์ของงานวิจัย

แนวคิดการประเมินคุณค่าและคุณภาพการวิจัย ที่จะมีการประเมินคุณค่าของงานวิจัย โดยให้พิจารณาจากผลประโยชน์ของผลงานที่ได้รับต่อสังคม และประเมินคุณภาพของงานวิจัยจากพฤติกรรมวางแผนก่อนเริ่มงานการปฏิบัติในช่วงทำงาน จนกระทั่งถึงขั้นสุดท้ายของการทำพฤติกรรมภายหลังผลงานแล้วเสร็จ โดยมีรายละเอียด ดังนี้ (วัลลภ กันทรพย์. 2539)

1. การประเมินคุณภาพของงานวิจัย คือ การประเมินที่ดูจากรายงานการวิจัยที่ผู้วิจัยได้นำเสนอว่าตนได้มีการดำเนินการเพื่อตรวจสอบว่ากระบวนการวิจัยได้ดำเนินไปได้อย่างถูกต้องตามระเบียบวิธีวิจัยหรือไม่ ส่วนประกอบย่อยๆ ที่เป็นข้อกำหนดในงานวิจัย ตั้งแต่ การระบุปัญหา การตั้งวัตถุประสงค์ การตั้งสมมติฐาน การกำหนดตัวแปรและกลุ่มตัวอย่าง การสร้างเครื่องมือ การรวบรวมข้อมูล การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล การสรุปผล อภิปราย และให้ข้อเสนอแนะทั้งหมดนี้ถูกต้อง มีความเหมาะสมสอดคล้อง และมีความชัดเจนหรือไม่ อย่างไร

2. การประเมินประโยชน์ใช้งานของการวิจัย คือ การประเมินที่ดูว่าผลงานวิจัยที่ทำนี้เป็นผลงานที่ตอบสนองปัญหาหรือความต้องการที่มีอยู่จริง ๆ หรือไม่ จะนำไปใช้ประโยชน์ คือ แก้ปัญหาหรือตอบสนองความต้องการได้เพียงใด ถ้าเป็นผลงานวิจัยทางสังคมศาสตร์หรือทางการศึกษา ผลงานวิจัยอาจจะออกมาเป็นสภาพความเป็นจริง ข้อเสนอแนะ รูปแบบ แนวปฏิบัติ วิธีการ ซึ่งอาจมีสื่อประกอบด้วย เป็นสิ่งที่ผู้วิจัยสรุปว่าได้ข้อค้นพบจากการวิจัยและเสนอให้มีการนำไปใช้ ประเด็นที่สนใจคือ การวิจัยนั้นสืบเนื่องจากปัญหาหรือความต้องการที่มีอยู่จริง ๆ หรือไม่ และผลงานวิจัยนั้นสามารถนำไปใช้ประโยชน์แก้ปัญหาหรือตอบสนองความต้องการได้จริงเพียงใด

3. การประเมินความสำเร็จในการนำผลงานวิจัยไปใช้เพื่อแก้ปัญหาหรือสนองความต้องการ คือ เมื่อผลงานวิจัยนำเสนอออกมาเป็นแนวทางปฏิบัติ หรือวิธีการ แล้วนำไปใช้จริง จะมีผลทำให้ปัญหาหรือความต้องการหมดไปจริงหรือไม่

แนวคิดการประเมินผลการปฏิบัติงานวิจัย มีความเกี่ยวข้องกับเกณฑ์มาตรฐานและคุณลักษณะและระดับค่าของการปฏิบัติงานวิจัย โดยได้กำหนดเกณฑ์การประเมินไว้ 3 ประเภท ดังนี้ (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์. 2540)

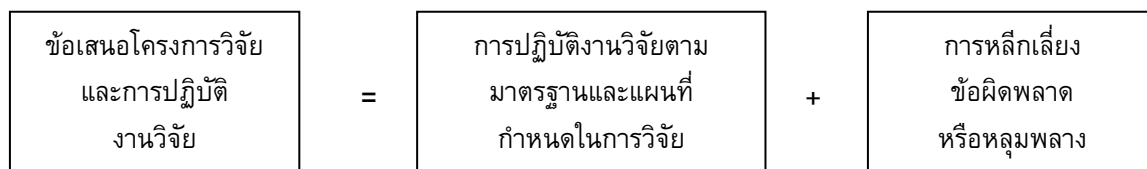
1. การประเมินแผนงานวิจัย หรือการประเมินข้อเสนอโครงการวิจัย (Research proposal) ประกอบด้วยสาระสำคัญ 3 ประการ คือ การพิจารณาโจทย์วิจัย (Research question)

วิธีวิทยาการวิจัย (Research methodology) โดยถ้าใช้วิธีวิทยาการวิจัยเหมาะสมก็จะทำให้คำตอบซึ่งเป็นผลวิจัยที่ตอบปัญหาหรือโจทย์วิจัยและแผนการบริหารงานวิจัย ซึ่งเป็นการจัดแผนงาน แผนคน และแผนเงินให้สอดคล้องภายใต้ระยะเวลาที่เหมาะสม ตลอดจนกลยุทธ์การบริหารงานวิจัยที่มีประสิทธิภาพ ข้อเสนอโครงการวิจัยที่ดีเป็นโครงการวิจัยที่มีลักษณะ SMART

S	Specific	ความเฉพาะเจาะจง
M	Measurable	วัดผลได้
A	Attainable	ทำให้บรรลุผลได้
R	Reasonable	สมเหตุสมผล
T	Timeliness	ทำให้สำเร็จอย่างได้ภายในเวลาที่กำหนด

ข้อเสนอโครงการวิจัยที่ SMART จะทำหน้าที่ทั้ง 3 ประการ คือ ประการแรก เป็นแผนปฏิบัติการเพื่อใช้สื่อสารกันในหมู่นักวิจัย ซึ่งจะมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการลงมือดำเนินการวิจัยตามข้อเสนอโครงการวิจัยที่ได้รับอนุมัติ ประการที่สอง เป็นเอกสารสำหรับเสนอให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ให้ความเห็นเพื่อนำข้อมูลย้อนกลับมาทำการปรับปรุงข้อเสนอโครงการให้ดียิ่งขึ้น และประการที่สาม คือ ข้อเสนอโครงการวิจัยเป็นสัญญาในกรณีที่มีการลงนามในสัญญาแล้ว ข้อเสนอโครงการวิจัยจะเป็นเนื้อหาสาระสำคัญของสัญญาที่นักวิจัยจะต้องปฏิบัติตาม

2. การประเมินความก้าวหน้าของงานวิจัย (Formative) เป็นการประเมินการดำเนินงานหรือการปฏิบัติงานวิจัยตามข้อเสนอโครงการวิจัย กล่าวคือ เป็นการนำแผนงานวิจัยที่เขียนในรูปข้อเสนอโครงการวิจัย สู่การปฏิบัติให้เกิดผลความก้าวหน้าตามแผนที่กำหนดไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ การประเมินความก้าวหน้าของงานวิจัยมุ่งประโยชน์ในการปรับปรุงการดำเนินงานวิจัยอย่างทันทั่วทั้งที่ ในกรณีที่มีปัญหาและอุปสรรคในการวิจัย คำถามหลักในการประเมินความก้าวหน้าของงานวิจัย คือ นักวิจัยได้ปฏิบัติงานวิจัยตามข้อเสนอโครงการวิจัยเพียงใด เป็นเพราะเหตุใด นักวิจัยประสบปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานวิจัยอะไรบ้าง และแก้ไขอย่างไร ผลการดำเนินงานวิจัยมีความก้าวหน้าตามแผนที่กำหนดไว้หรือไม่ และได้ดำเนินการปรับแผน หรือมีกลยุทธ์การเร่งรัดอย่างไรบ้าง ซึ่งหลักในการประเมินความก้าวหน้าโครงการวิจัย สรุปได้ดังนี้

ภาพประกอบ 1 หลักในการประเมินความก้าวหน้าโครงการวิจัย

ที่มา: สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2540)

3. การประเมินงานวิจัย เป็นการประเมินรวมสรุปคุณค่าและคุณภาพของงานวิจัยซึ่งเป็นประโยชน์อย่างยิ่งและเป็นปัจจัยที่สำคัญ กำหนดว่างานวิจัยจะเป็นประโยชน์นำไปใช้ได้มากน้อยเพียงใด ถ้างานวิจัยไม่มีคุณภาพ งานวิจัยชิ้นนั้นก็ไม่มีประโยชน์ ไม่ว่าทางวิชาการและการประยุกต์ใช้แก้ปัญหา อีกทั้งเป็นอันตรายถ้าผู้ใช้นำไปใช้เป็นฐานในการตัดสินใจ โดยไม่ทราบว่าเป็นงานวิจัยที่ไม่มีคุณภาพ เชื่อถือไม่ได้

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้แนวคิดการประเมินผลการปฏิบัติงานวิจัยของสมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2540) เนื่องจากแนวคิดนี้ได้กล่าวถึงเกณฑ์มาตรฐานในการประเมินงานวิจัย โดยนำมาประยุกต์กับการทำวิทยานิพนธ์ เพราะการทำวิทยานิพนธ์ถือเป็นการทำวิจัยเช่นเดียวกัน เริ่มตั้งแต่เริ่มต้นวางแผนในการสร้างโครงร่างวิทยานิพนธ์ ความก้าวหน้าของการทำวิทยานิพนธ์ และการเขียนรายงานเพื่อเผยแพร่ภายหลังเสร็จสิ้นกระบวนการวิจัย ซึ่งถือเป็นเกณฑ์มาตรฐานที่นักวิจัยควรกระทำ ดังนั้น เกณฑ์ดังกล่าวนี้จึงเป็นการแสดงถึงควมมีประสิทธิภาพในการทำวิจัยหรือทำวิทยานิพนธ์ โดยผู้วิจัยได้สรุปตารางการวัดพฤติกรรมกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนี้

ตาราง 1 ประเด็นการวัดพฤติกรรมกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ

ระยะการดำเนินงาน	สิ่งที่ต้องปฏิบัติ	เกณฑ์
ระยะเริ่มต้นทำโครงร่างวิทยานิพนธ์	กำหนดปัญหาการวิจัย	กำหนดจากความต้องการของประเทศหรือยุทธศาสตร์วิจัยด้านต่างๆ
	การทบทวนวรรณกรรม	มีการทบทวนวรรณกรรมอย่างเพียงพอ
	การวางแผนการดำเนินงานวิจัย	วางแผนระยะเวลา จัดสรรงบประมาณเหมาะสม ใช้วิธีวิทยาการวิจัยสอดคล้องกับแผนดำเนินงานวิจัย มีการกำหนดกลุ่มประชากรกับกลุ่มตัวอย่างชัดเจน
	การเขียนโครงร่างวิทยานิพนธ์	เขียนถูกต้องตามหลักของมหาวิทยาลัย
ระยะดำเนินการในการทำวิทยานิพนธ์	ดำเนินการสร้างเครื่องมือวัด/ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	ดำเนินการสร้างเครื่องมือและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือตามแผนที่วางไว้
	ติดต่อประสานงาน/เก็บรวบรวมข้อมูล	เป็นไปตามแผนงานที่ได้กำหนดไว้ หากมีปัญหาก่อขึ้นสามารถปรับแผนให้สามารถดำเนินการต่อไปได้
	วิเคราะห์/แปลผลข้อมูล	การวิเคราะห์และแปลผลถูกต้องตามวิธีวิทยาการวิจัย
	เขียนรายงานผลการศึกษา	มีการเขียนผลการศึกษาเป็นไปตามวัตถุประสงค์
ระยะการเขียนรายงานเพื่อเผยแพร่ภายหลังเสร็จสิ้นกระบวนการวิจัย	การเขียนเพื่อเผยแพร่ผลงานวิจัย	ได้เขียนรายงานผลการวิจัยเพื่อเผยแพร่ผลงานวิจัย

กล่าวโดยสรุป พฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ หมายถึง การที่นักศึกษาได้แสดงออกในการปฏิบัติงานวิทยานิพนธ์ให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานของงานวิทยานิพนธ์นั้นๆ โดยประเมินพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยได้ประเมินจากพฤติกรรมผลการปฏิบัติงาน และเป้าหมาย/วัตถุประสงค์เป็นไปตามแผนงาน สามารถแบ่งได้เป็น 3 ระยะ ได้แก่ 1) การปฏิบัติในระยะเริ่มต้นทำโครงร่างวิทยานิพนธ์ 2) การปฏิบัติในระยะดำเนินการในการทำวิทยานิพนธ์ และ 3) การปฏิบัติในระยะสิ้นสุดกระบวนการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งในการศึกษารั้วนี้ทำการศึกษาเพียง 2 ระยะเท่านั้น เนื่องจากเป็นกระบวนการสิ้นสุดของการทำวิทยานิพนธ์ ส่วนการเขียนรายงานเพื่อเผยแพร่ภายหลังเสร็จสิ้นกระบวนการวิจัยซึ่งเป็นเงื่อนไขของการสำเร็จการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการทำวิทยานิพนธ์

2.5 การวัดพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ

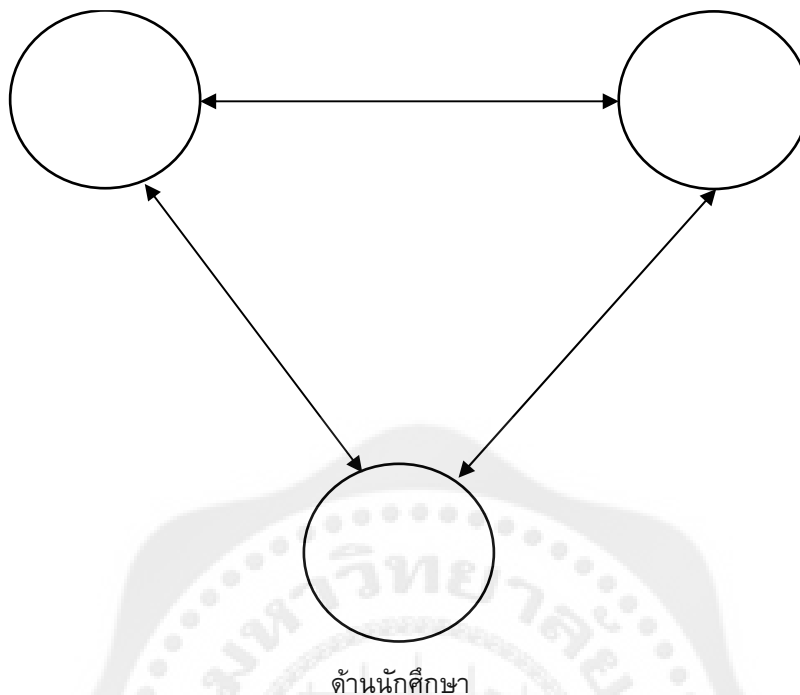
ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดขึ้นตามแนวทางการประเมินผลการสอบปากเปล่าวิทยานิพนธ์ ของบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อให้เหมาะสมกับการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบด้วย 1) การปฏิบัติในระยะเริ่มต้นทำโครงร่างวิทยานิพนธ์ จำนวน 15 ข้อ และ 2) การปฏิบัติในระยะดำเนินการในการทำวิทยานิพนธ์ จำนวน 9 ข้อ โดยแต่ละข้อเป็นมาตรฐานประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่าแสดงว่า เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพสูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์สาเหตุของพฤติกรรม

เมื่อพิจารณาการทำวิทยานิพนธ์ให้ประสบความสำเร็จในฐานะเป็นกระบวนการมี 3 องค์ประกอบที่สำคัญ คือ ด้านหลักสูตรการเรียนการสอน ด้านคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และด้านนักศึกษา แต่ละองค์ประกอบต้องมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน และเป็นกระบวนการต่อเนื่องดังภาพประกอบ 2 ซึ่งจะเป็นแนวทางการทำวิทยานิพนธ์ให้ประสบความสำเร็จได้ดังมีรายละเอียดดังนี้ (สมศักดิ์ ศรีสันติสุข. 2544)

ด้านหลักสูตรการเรียนการสอน

ด้านคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ภาพประกอบ 2 องค์ประกอบของการทำวิทยานิพนธ์

ที่มา: สมศักดิ์ ศรีสันติสุข (2544: 99)

1. ด้านหลักสูตรการเรียนการสอน กระบวนการในการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรต้องมีการบริหารอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ตลอดจนมีคุณภาพการบริการให้กับนักศึกษามากที่สุด ในด้านนโยบายของสถาบันการศึกษา คณะ และภาควิชาที่มีความเห็นชอบกับประเด็นหัวข้อของการทำวิทยานิพนธ์ หลักสูตรมีเนื้อหาวิชาต่างๆ ที่เหมาะสมกับกระบวนการนำไปสู่การทำวิทยานิพนธ์ คุณภาพของคณาจารย์ผู้สอนที่มีความรู้และความสามารถในการถ่ายทอด และความพร้อมของห้องสมุดที่จะให้นักศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ย่อมจะเป็นแนวทางให้นักศึกษามีความรู้จริง และสามารถทำวิทยานิพนธ์ให้ประสบความสำเร็จได้

2. ด้านคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และนักศึกษาต้องมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันและเข้าใจกัน ดังนั้นการเลือกคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งประกอบด้วย ประธานกรรมการที่ปรึกษา และกรรมการที่ปรึกษาจึงมีความสำคัญ โดยนักศึกษาควรปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาทั่วไป หรือหัวหน้าภาควิชา หรือขอคำแนะนำจากนักศึกษารุ่นพี่เพื่อเลือกคณะกรรมการที่ปรึกษาที่มีความสนใจและความชำนาญในหัวข้อที่ทำ

วิทยานิพนธ์ เพื่อให้การปรึกษาวิทยานิพนธ์เป็นไปอย่างราบรื่น สม่ำเสมอ และต่อเนื่อง ซึ่งทำให้นักศึกษามีความตั้งใจและกระตือรือร้นในการศึกษาค้นคว้าทำวิทยานิพนธ์ให้ประสบความสำเร็จ

3.ด้านนักศึกษา นักศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาต้องมีบุคลิกภาพที่สำคัญหลายอย่างคือ เป็นคนที่มีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมายให้ทำ มีความตั้งใจใฝ่ศึกษาด้วยตนเอง มีความอดทนในด้านรับคำปรึกษาจากคณะกรรมการที่ปรึกษา มีความขยันหมั่นเพียรในการศึกษาค้นคว้าอย่างต่อเนื่อง มีความใจกว้างรับความคิดเห็นของผู้อื่นแล้วนำมาปรับใช้ มีความคิดริเริ่มจากการได้ค้นคว้ามาพัฒนาแนวความคิดใหม่ๆ ที่เป็นประโยชน์ นอกจากนี้นักศึกษาต้องมีการปรับตัวเพื่อนำไปสู่สัมพันธภาพที่ดีระหว่างครอบครัว เพื่อนฝูง และหน่วยงานของตนในด้านการจัดสรรแบ่งเวลาให้เหมาะสม และความสัมพันธ์ด้านอื่นๆ ตลอดจนนักศึกษาต้องมีงบประมาณในการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งอาจจะเป็นทุนส่วนตัวหรือได้จากการขอทุนทำวิทยานิพนธ์ โดยสำหรับด้านนักศึกษานี้ เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ และเป็นกระบวนการที่เกี่ยวกับการพัฒนาความเป็นนักศึกษา จากกระบวนการอบรมขัดเกลาทางสังคม ตั้งแต่เด็กจนถึงผู้ใหญ่ในระดับครอบครัว โรงเรียน มหาวิทยาลัย และหน่วยงานต่างๆ ซึ่งแต่ละสถาบันมีอิทธิพลต่อการพัฒนาการด้านความรู้ความสามารถ และความมั่นใจของนักศึกษาในการทำวิทยานิพนธ์ให้ประสบความสำเร็จได้

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการทำวิทยานิพนธ์ในฐานะเป็นกระบวนการมีองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งเท่านั้นที่สำคัญ แต่เป็นองค์รวมขององค์ประกอบทุกๆ ด้าน ซึ่งมีความสัมพันธ์ต่อกันอย่างสม่ำเสมอ และต่อเนื่องการทำวิทยานิพนธ์ให้ประสบความสำเร็จได้นั้น จึงต้องมีการพัฒนาองค์ความรู้ร่วมกันระหว่างหลักสูตรการเรียนการสอน คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และนักศึกษา จึงจะทำให้พฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาเกิดประสิทธิภาพมากที่สุด

การศึกษาพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติในสาเหตุของการเกิด โดยมีทฤษฎีเกี่ยวกับสาเหตุของพฤติกรรมที่ครอบคลุมทั้งสาเหตุภายในและภายนอกตัวบุคคลในการอธิบายพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แนวทางรูปแบบปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism model) ที่กล่าวถึงสาเหตุพฤติกรรมของบุคคลได้อย่างครอบคลุม ที่ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ อาศัยแนวทางการตั้งสมมติฐานการวิเคราะห์อิทธิพลเชิงเส้นตามแนวรูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม โดยตั้งสมมติฐานในเชิงของกลุ่มตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม จากหลักการของรูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยมจะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม และกลุ่มตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม เป็นกลุ่มตัวแปรอิสระที่สามารถส่งอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมไปสู่ตัวแปรตาม โดยอิทธิพลทางอ้อมนั้นส่งผ่านกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ และกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ส่งอิทธิพลทางตรงไปสู่ตัวแปรตาม (ดูเจื่อน พันธุมนาวัน.2550)

ในการกำหนดตัวแปรเชิงเหตุจากการทบทวนวรรณกรรมและผลการศึกษาที่ผ่านมา พบว่าในส่วน1) ปัจจัยจิตลักษณะ ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก 2) ปัจจัยสถานการณ์ทางสังคม ได้แก่ บรรยากาศในการวิจัย และคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ

3) ปัจจัยจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ การรับรู้ความสามารถในการวิจัย และความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์

ตอนที่ 4 ปัจจัยเชิงสาเหตุของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ

ในส่วนนี้เป็นการนำเสนอปัจจัยระดับบุคคลที่เป็นตัวแปรเชิงสาเหตุของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ โดยใช้รูปแบบปฏิสัมพันธ์นิยมมาอธิบาย โดยมีการกำหนดปัจจัยต่างๆ ได้แก่ ปัจจัยจิตลักษณะ ปัจจัยสถานการณ์ทางสังคม และปัจจัยจิตลักษณะตามสถานการณ์ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

4.1 ปัจจัยจิตลักษณะตามสถานการณ์

จากรูปแบบปฏิสัมพันธ์นิยม ปัจจัยจิตลักษณะตามสถานการณ์ เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องทางด้านจิตลักษณะของบุคคลที่เป็นผลของปฏิสัมพันธ์ระหว่างสถานการณ์ปัจจุบันของบุคคลกับจิตลักษณะเดิมของเขาทำให้เกิดจิตลักษณะตามสถานการณ์ในบุคคลนั้น โดยปัจจัยจิตลักษณะตามสถานการณ์ที่จะมีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ การรับรู้ความสามารถในการวิจัย และความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์ เป็นต้น

4.1.1 การรับรู้ความสามารถในการวิจัย

ความหมายการรับรู้ความสามารถในการวิจัย

แนวคิดการรับรู้ความสามารถของตน แบนดูรา (Bandura.1977) กล่าวว่า ความเชื่อมั่นในความสามารถของตนจะเป็นสิ่งที่ตัดสินว่าบุคคลจะสามารถกระทำพฤติกรรมใดๆได้หรือไม่ ซึ่งความเชื่อเกี่ยวกับความสามารถของตนนี้จะมีผลกระทบต่อความคิด ความรู้สึกและแรงจูงใจที่บุคคลมีต่อตนเอง รวมไปถึงพฤติกรรมที่บุคคลกระทำ การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสำคัญต่อแรงจูงใจและการบรรลุเป้าหมายของบุคคล การที่บุคคลใดมีการรับรู้ความสามารถของตนต่อการกระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งสูง บุคคลก็มีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นสูง แต่ถ้าบุคคลมีการรับรู้ความสามารถของตนในการกระทำพฤติกรรมนั้นต่ำ บุคคลก็มีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นต่ำ หรืออาจไม่ทำพฤติกรรมนั้น (Bandura. 2000)นอกจากนี้ แบนดูรายังมีความเชื่อว่า การรับรู้ความสามารถของตนมีผลต่อการกระทำของบุคคล ถ้าบุคคลสองคนมีความสามารถไม่ต่างกัน แต่อาจแสดงออกที่แตกต่างกันได้ ซึ่งพบว่าคนสองคนมีการรับรู้ความสามารถของตนแตกต่างกัน แต่ถ้ารับรู้ความสามารถของตนเองในแต่ละสภาพการณ์แตกต่างกัน ก็อาจแสดงพฤติกรรมออกมาแตกต่างกันด้วยเช่นกัน แบนดูราเห็นว่าความสามารถของคนเรานั้นไม่ตายตัว หากแต่ยืดหยุ่นตามสถานการณ์ ดังนั้น สิ่งที่จะกำหนดประสิทธิภาพของการแสดงออกขึ้นอยู่กับ การรับรู้ความสามารถของตนในสภาพการณ์นั้นๆ นั่นเอง นั่นคือ ถ้าบุคคลรับรู้ว่าตนเองนั้นมีความสามารถจะเป็นบุคคลที่มีความอดทน อุตสาหะ ไม่ท้อถอย และประสบความสำเร็จในที่สุด (ประทีป จินฉ่ำ. 2540: 110; อ้างอิงจาก Evans. 1989)

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น จึงสรุปได้ว่าการรับรู้ความสามารถในการวิจัย หมายถึง ความเชื่อมั่นของนักศึกษาว่าตนเองนั้นมีความสามารถและทักษะที่จะทำงานที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยและทำงานวิจัยให้สำเร็จได้มากน้อยเพียงใด

การวัดการรับรู้ความสามารถในการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถในการวิจัย ได้แก่ สุริชาฐานวิสัย (2556) ได้สร้างแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง โดยประเมินเกี่ยวกับความเชื่อมั่นในการตัดสินใจ ความเชื่อมั่นในการทำวิทยานิพนธ์ และความเชื่อมั่นในการใช้ทรัพยากรสืบค้นข้อมูล จำนวน 12 ข้อ เป็นมาตรประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ “น้อยที่สุด” ถึง “มากที่สุด” มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ .90 นอกจากนี้ วินัย คำสุวรรณ (2542) ได้สร้างการรับรู้ความสามารถของตนในการทำวิจัย โดยประเมินความเชื่อมั่นของผู้ตอบว่ามีความสามารถและทักษะที่จะทำงานที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยและงานวิจัยให้สำเร็จได้มากน้อยเพียงใด จำนวน 10 ข้อ เป็นมาตรประมาณค่า 7 ระดับ ตั้งแต่ “ยากที่สุด” ถึง “ง่ายที่สุด” มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ .83 ต่อมา พรพรรณ บัวทอง (2557) ได้ปรับใช้แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนในการทำวิจัยของวินัย คำสุวรรณ (2542) จำนวน 10 ข้อ เป็นมาตรประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “ไม่มั่นใจเลย” ถึง “มั่นใจมากที่สุด” มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ .73

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดการรับรู้ความสามารถด้านการวิจัยของพรพรรณ บัวทอง (2557) และได้ปรับปรุงให้เหมาะสมเข้ากับบริบทของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 6 ข้อ โดยแต่ละข้อเป็นมาตรประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่า เป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นในความสามารถด้านการวิจัยสูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถในการวิจัย

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถในการวิจัยกับพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ งานวิจัยของกลอยใจ ชัยเกียรติ (2547) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษา ผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ความสามารถในการทำวิจัยเป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มที่เคยทำวิจัยและไม่เคยทำวิจัยได้ ในขณะที่งานวิจัยของฮาร์ช (Harsch. 2008) ศึกษาบทบาทการรับรู้ความสามารถของตน ความเชื่ออำนาจ และการทำให้ตนเองเสียเปรียบในการทำวิทยานิพนธ์ให้สำเร็จ ผลการศึกษาพบว่าบุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงจะมีความสัมพันธ์กับระยะเวลาที่จะทำวิทยานิพนธ์ได้สำเร็จ นอกจากนี้งานวิจัยของวารินีย์ (Varney. 2010) ศึกษาบทบาทของการรับรู้ความสามารถในการวิทยานิพนธ์ในการเพิ่มความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ ผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ความสามารถในการทำวิทยานิพนธ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกับ

งานวิจัยของสุริชา ฐานวิสัย (2556) ศึกษาอิทธิพลของการนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษาโดยมีพหุตัวแปรส่งผ่าน ผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองมีอิทธิพลทางตรงต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์นี้เป็นพัฒนาการในการทำวิทยานิพนธ์ที่เป็นไปตามลำดับขั้นตอน ผู้วิจัยมองว่าความก้าวหน้าย่อมก่อให้เกิดการทำวิทยานิพนธ์ที่มีประสิทธิภาพ และงานวิจัยของพรพรรณ บัวทอง (2557) ศึกษาสถานการณ์ในการทำงาน และลักษณะทางจิตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานวิจัยอย่างสร้างสรรค์ของนักวิจัย ผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ความสามารถด้านการวิจัยเป็นตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกที่สามารถทำนายพฤติกรรมการทำงานวิจัยอย่างสร้างสรรค์ได้ร้อยละ 55 และงานวิจัยของโฮนิคและบรอดเบนท์ (Honick; & Broadbent. 2016) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนในด้านวิชาการกับผลการปฏิบัติงานทางวิชาการ: การทบทวนวรรณกรรมอย่างเป็นระบบ พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนในด้านวิชาการมีความสัมพันธ์กับผลการปฏิบัติงานทางวิชาการ

จากหลักฐานงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การที่บุคคลมีความมั่นใจว่าตนมีความสามารถทางด้านการวิจัย บุคคลจะมีแรงจูงใจและมุ่งมั่นบรรลุเป้าหมาย นั่นคือการทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงเป็นเหตุผลสำคัญที่สนับสนุนว่า การรับรู้ความสามารถในการวิจัยเป็นตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น ผู้วิจัยคาดว่า การรับรู้ความสามารถในการวิจัยมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ

4.1.2 ความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์

ความหมายของความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์

ความเชื่ออำนาจในตน เป็นแรงผลักดันที่เกิดจากภายในตัวบุคคลที่จะแสดงพฤติกรรมและรับรู้ถึงผลของพฤติกรรมนั้นๆ โดยสามารถขับเคลื่อนให้บุคคลกระทำพฤติกรรมต่างๆ จนบรรลุเป้าหมาย เป็นความเชื่อที่ว่าหากยิ่งทุ่มเทมากเท่าใด จะยิ่งประสบความสำเร็จมากเท่านั้น(จุเตือน พันธุมนาวัน. 2552) โดยมีการให้ความหมายเกี่ยวกับความเชื่ออำนาจในตน เป็นการที่บุคคลรับรู้ถึงผลดีและผลเสียที่เกิดขึ้นกับตนเอง ว่าเป็นผลมาจากการกระทำของตนเองและตนเองสามารถทำนายหรือควบคุมผลที่เกิดขึ้นได้ (Rotter. 1966) และดวงเดือน พันธุมนาวัน และคณะ(2536: 38) ได้ให้ความหมายของความเชื่ออำนาจในตนว่า เป็นความตระหนักว่าสิ่งต่างๆ ที่เกิดกับตนไม่ว่าจะเป็นทั้งสิ่งที่ดีและไม่ดี เชื่อว่าผลที่เกิดกับตนส่วนใหญ่เป็นเพราะการกระทำของตนเองมากกว่าจะเกิดจากความบังเอิญ โชคลาภ สิ่งศักดิ์สิทธิ์บันดาล หรือเกิดจากการกระทำของผู้อื่น

ความเชื่ออำนาจ (Locus of control) ประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 2 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ความสามารถในการทำนาย (Predictability) แบ่งได้เป็น 3 ลักษณะคือ 1.1) สามารถทำนายสาเหตุที่ถูกต้องและน่าเชื่อถือได้ของผลนั้นๆ ว่าคืออะไร 1.2) ถ้าสาเหตุที่ตนทราบ

จากข้อก่อนหน้านี้นี้ปรากฏขึ้น สามารถทำนายได้ว่าผลของสาเหตุดังกล่าวนั้นจะเป็นเช่นไร จะเกิดขึ้นเมื่อใด และมีปริมาณเท่าใด และ 1.3) หากผลนั้นๆ ปรากฏขึ้น ไม่ว่าจะเป็นผลดีหรือผลเสียที่เกิดขึ้นในเวลาและปริมาณต่างกัน จะสามารถทำนายได้ว่า สาเหตุที่แท้จริงที่ถูกต้องและความน่าเชื่อถือได้ของผลเหล่านี้คืออะไร หรือเรียกว่าการรับรู้ความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุกับผล และ 2) ความเชื่อว่าตนสามารถควบคุมให้ผลเป็นตามที่ต้องการได้ (Controllability) โดยเชื่อใน 3 ลักษณะคือ 2.1) ถ้าต้องการให้ผลดีปรากฏขึ้นอีกหรือปรากฏในปริมาณที่เพิ่มมากขึ้น ตนก็สามารถทำให้ผลดีนั้นเกิดขึ้นได้ด้วยความพยายามที่มากขึ้น 2.2) ถ้าต้องการหลีกเลี่ยงผลเสียที่จะปรากฏ ตนก็สามารถป้องกันไม่ให้เกิดผลเสียนั้นได้ด้วยตนเอง และ 2.3) เชื่อว่า “ทำมาก ย่อมได้ผลมาก และทำน้อย ย่อมได้ผลน้อย” ตลอดจน มีความเชื่อว่า “ทำดี ย่อมได้ผลดีตอบแทน และทำชั่ว ย่อมได้ผลชั่วตอบแทน” หรืออีกนัยหนึ่งคือ ความเชื่อเกี่ยวกับกฎแห่งกรรมในทางพุทธศาสนานั้นเอง (จุจเดือน พันธุมนาวัน. 2552: 110-111)

ความเชื่ออำนาจในตนเป็นจิตลักษณะของบุคคลที่มีความเป็นพลวัต (Dynamic) สามารถเปลี่ยนแปลงในทางที่เพิ่มขึ้นหรือลดลงได้ตลอดเวลา การเปลี่ยนแปลงนี้เกิดจากสาเหตุ 2 ประการที่สำคัญ ได้แก่ 1) การเรียนรู้ทางสังคม (Social learning) และ 2) การเปลี่ยนแปลงทางสภาพแวดล้อม (Environmental change) (จุจเดือน พันธุมนาวัน. 2552: 127) ดังนั้น ความเชื่ออำนาจในตนเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ ผู้วิจัยมองว่า ความเชื่ออำนาจในตนเป็นจิตลักษณะตามสถานการณ์ ซึ่งจะมีความเชื่อว่าตนมีความสามารถในการทำนายได้และควบคุมได้มากกว่า

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น จึงสรุปได้ว่าความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์ หมายถึง ความเชื่อของบุคคลเกี่ยวกับการทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่มีประสิทธิภาพนั้นส่วนใหญ่เป็นผลมาจากการกระทำหรือความสามารถของตนเอง มากกว่าเป็นผลที่เกิดมาจากความบังเอิญ โชคลาภ สิ่งศักดิ์สิทธิ์บันดาล หรืออิทธิพลจากสังคม

การวัดความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ สุวดี แยมเกษร (2547) ได้สร้างและปรับปรุงแบบวัดความเชื่ออำนาจในตน โดยประเมินความเชื่อเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนตามแนวปฏิรูปการศึกษาของครู จำนวน 10 ข้อ เป็นมาตรฐานค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “ไม่จริงเลย” ถึง “จริงที่สุด” และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ .92 นอกจากนี้ เพ็ญศรี บุญญฤทธิ์ (2549) ได้สร้างและปรับปรุงแบบวัดความเชื่ออำนาจในตน โดยประเมินความเชื่อเกี่ยวกับการทำให้ประชาชนเชื่อมั่นในคุณภาพน้ำประปาดื่มได้มากยิ่งขึ้นนั้นมาจากการประชาสัมพันธ์ จำนวน 10 ข้อ เป็นมาตรฐานค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “ไม่จริงเลย” ถึง “จริงที่สุด” มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ .78 ส่วน นิชาภัทร โพธิ์บาง (2550) ได้สร้างแบบวัดความเชื่ออำนาจในตนด้านการทำงาน โดยประเมินความเชื่อเกี่ยวกับการทำงานว่าผลที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นผลดีหรือผลเสียนั้นเกิดจากตนเองมากกว่าที่จะ

เกิดจากคนอื่น หรือสิ่งอื่น จำนวน 15 ข้อ เป็นมาตรฐานประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “ไม่จริงเลย” ถึง “จริงที่สุด” มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ .84

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดความเชื่ออำนาจในตนของนิชาภัทรโพธิ์ บาง (2550) และได้ปรับปรุงให้เหมาะสมเข้ากับบริบทของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 ข้อ โดยแต่ละข้อ เป็นมาตรฐานประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่า เป็นผู้ที่มีความเชื่ออำนาจในตนสูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์กับพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่พบความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์หรือการทำงานวิจัยโดยตรง ใช้ผลการปฏิบัติงานทางวิชาการแทน ได้แก่ งานวิจัยของลี เล็ปป์ และบาร์คเลย์ (Li; Lepp; & Barkley. 2015) ศึกษาความเชื่ออำนาจและการใช้โทรศัพท์มือถือ การประยุกต์สำหรับคุณภาพการนอนหลับ ผลการปฏิบัติงานทางวิชาการและความผาสุกเชิงอัตวิสัย ผลการศึกษาพบว่า ความเชื่ออำนาจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการปฏิบัติงานทางวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เช่นเดียวกับงานวิจัยของอัลเบิร์ตและดาร์ลิง (Albert; & Dahling. 2016) ศึกษาปฏิสัมพันธ์ของการมุ่งเป้าหมายเพื่อการเรียนรู้และความเชื่ออำนาจในการทำนายโน้ตศัณท์ทางวิชาการและผลการปฏิบัติงานทางวิชาการในกลุ่มนักศึกษา ผลการศึกษาพบว่า ความเชื่ออำนาจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการปฏิบัติงานทางวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และงานวิจัยของโอลายทานและโมโรลูโย (Olaitan; & Moroluyo. 2014) ศึกษาการสนับสนุนการทดสอบความวิตกกังวล นิสัยการเรียนรู้ และความเชื่ออำนาจที่มีต่อผลการปฏิบัติงานทางวิชาการ ผลการศึกษาพบว่า ความเชื่ออำนาจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการปฏิบัติงานทางวิชาการ และความเชื่ออำนาจยังร่วมกับตัวแปรอื่นๆ ทำนายผลสำเร็จทางวิชาการได้ร้อยละ 35.6 ในขณะที่งานวิจัยของอิห์ม และคณะ (Ihm; et al. 2013) ศึกษาปัจจัยที่สามารถทำนายผลการปฏิบัติงานทางวิชาการในคณะทันตแพทย์ ผลการศึกษาพบว่า ความเชื่ออำนาจในตนมีความสัมพันธ์กับผลการปฏิบัติงานทางวิชาการ นอกจากนี้ ยังพบความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์ได้แก่ งานวิจัยของฮาร์ช (Harsch. 2008) ศึกษาบทบาทการรับรู้ความสามารถของตนเอง ความเชื่ออำนาจ และการทำให้ตนเองเสียเปรียบในการทำวิทยานิพนธ์ให้สำเร็จ ผลการศึกษาพบว่า บุคคลที่มีความเชื่ออำนาจในตนจะมีความสัมพันธ์กับระยะเวลาที่จะทำวิทยานิพนธ์ได้สำเร็จ

จากหลักฐานงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่า บุคคลที่มีความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์ บุคคลจะทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตามแนวคิดที่ว่า ถ้าต้องการทำวิทยานิพนธ์ให้มีประสิทธิภาพ ก็สามารถทำให้ประสิทธิภาพในการทำวิทยานิพนธ์เกิดขึ้นได้โดยใช้ความพยายามมากขึ้น จึงเป็นเหตุผลสำคัญว่า ความเชื่ออำนาจในตนเป็นตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น ผู้วิจัยคาดว่าความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์มีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ

4.2 ปัจจัยจิตลักษณะ

จากรูปแบบปฏิสัมพันธ์นิยม ปัจจัยจิตลักษณะหรือจิตลักษณะเดิม เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องทางด้านจิตใจของบุคคล โดยปัจจัยจิตลักษณะจะมีอิทธิพลทางตรงต่อกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ปัจจัยจิตลักษณะที่สำคัญ ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก เป็นต้น

4.2.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

การทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพได้นั้น จำเป็นต้องมีลักษณะของการทำวิจัยที่มีความมุ่งมั่น มุ่งมั่น ไม่ย่อท้อ จนกว่าจะบรรลุเป้าหมายนั่นคือ ทำวิทยานิพนธ์ได้สำเร็จ ซึ่งบุคคลจำเป็นต้องมีลักษณะทางจิตที่เรียกว่า “แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์”

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นตัวแปรจิตลักษณะของบุคคลที่ส่งผลต่อความประสบความสำเร็จในการทำงาน โดยปรากฏอยู่ในแนวคิดทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2537) เป็นแนวคิดที่กล่าวถึงคุณสมบัติของบุคคลที่จะทำงานได้อย่างประสบความสำเร็จได้นั้นจะต้องเป็นทั้งคนดีและคนเก่ง ซึ่งคนดีและคนเก่งจะต้องมีจิตลักษณะที่สำคัญ ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ นั่นเองจากทฤษฎีนี้ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ว่าเป็นลักษณะทางจิตของบุคคลที่แสดงถึงความมุ่งมั่น บากบั่น พยายามอดทน ทำงานหรือแก้ปัญหาจนประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้อย่างเหมาะสมกับความรู้ความสามารถของตน โดยแมคเคลแลนด์ (McClelland, 1987) ได้อธิบายเกี่ยวกับความต้องการประสบความสำเร็จ มองว่าบุคคลมีแรงจูงใจแตกต่างกันไปตามแต่ละความต้องการของบุคคล บุคคลที่มีความต้องการที่จะประสบความสำเร็จมองว่าเป็นความสำเร็จในการแข่งขันในมาตรฐานของความเป็นเลิศ บุคคลมักจะมีลักษณะที่ชอบเสี่ยงอย่างเหมาะสม ชอบท้าทายความสามารถของตนเอง เมื่อทำงานเสร็จจะประเมินผลงานของตนเองทันที มีการคาดการณ์ล่วงหน้าวางแผนระยะยาว ความพึงพอใจเกิดขึ้นจากการได้มองเห็นผลสำเร็จของงานมากกว่าอย่างอื่น บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจึงเป็นบุคคลที่มุ่งความสำเร็จของงานเป็นสำคัญ นอกจากนี้ ยังเอาใจใส่ที่จะเป็นคนเลือกและกำหนดเป้าหมายในงาน โดยจะทำงานจนกว่างานชิ้นนั้นจะสำเร็จ รวมทั้งมีความสนใจศึกษาวิธีการทำงานแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น ไม่มีการละทิ้งงานขณะที่งานยังไม่เสร็จ หากบุคคลใดมีความต้องการความสำเร็จ จะมีความปรารถนาที่จะทำงานสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จได้ดีกว่ามาตรฐานที่ตั้งไว้ โดยมีความมานะบากบั่นพยายามอดทนต่าง ๆ เป็นต้น

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น จึงสรุปได้ว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ลักษณะทางจิตใจของบุคคลที่มีความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ มีความเพียรพยายาม มานะบากบั่น ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีความมุ่งมั่นในการทำงานเพื่อให้ประสบความสำเร็จตามมาตรฐานความเป็นเลิศของตนเอง รวมทั้งมีการรู้จักเลือกและกำหนดเป้าหมายให้เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของตนเอง

การวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ได้แก่ วรวรรณ อร่ามพงศ์ (2551) ได้สร้างแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยประเมินปริมาณความต้องการของบุคคลที่จะทำงานในความรับผิดชอบของตนให้สำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ ด้วยความมุ่งมั่นเพียรพยายาม ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคใดๆ รู้จักกำหนดเป้าหมายให้เหมาะสมกับความสามารถของตน อดทนทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน ชอบเลือกเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถเป็นอันดับแรกและมุ่งแสวงหาความรู้ วิธีการใหม่ๆ มาใช้แก้ปัญหาในการทำงานโดยมุ่งแก้ปัญหาให้หมดสิ้นไปอย่างถาวร จำนวน 10 ข้อ เป็นมาตรประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “ไม่จริงเลย” ถึง “จริงที่สุด” และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ .85 เช่นเดียวกับจุฑารัตน์ กิตติเชมากร (2553) ได้สร้างแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน 10 ข้อ เป็นมาตรประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “ไม่จริงเลย” ถึง “จริงที่สุด” มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ .79

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของจุฑารัตน์ กิตติเชมากร (2553) และได้ปรับปรุงให้มีความเหมาะสมกับบริบทของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 ข้อ โดยแต่ละข้อเป็นมาตรประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่า เป็นผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ งานวิจัยของเยาวรักษ์ ทองพุ่ม (2551) ศึกษาการวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของมหาบัณฑิต ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรที่ดีในการจำแนกกลุ่มความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของมหาบัณฑิต งานวิจัยของชวเรช-อัลวาเรซและคณะ (Suarez-Alvarez; et al. 2016) ศึกษาการปรับปรุงความเชื่ออำนาจ: การพัฒนาแบบวัดใหม่เป็น 2 มิติ ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเชื่ออำนาจในตนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = 0.45$) และงานวิจัยของบันซาล ธินด์ และจาซวาล (Bansal; Thind; & Jaswal. 2006) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพของสภาพแวดล้อมในบ้าน ความเชื่ออำนาจ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในกลุ่มวัยรุ่นหญิง ผลการศึกษาพบว่า บุคคลที่มีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ปานกลาง จะมีความเชื่ออำนาจในตนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากหลักฐานงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่า คนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ นั่นคือ หากบุคคลมีความมุ่งมั่นบากบั่น ทำงานแก้ปัญหาได้อย่างประสบความสำเร็จตามมาตรฐานความเป็นเลิศที่ตั้งไว้ จะช่วยให้บุคคลเชื่อว่าสามารถทำวิจัยหรือทำวิทยานิพนธ์ให้สำเร็จได้ด้วยความพยายามของตนเอง จึงเป็นเหตุผลสำคัญที่สนับสนุนว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเชื่ออำนาจในตน ดังนั้น ผู้วิจัยคาดว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีอิทธิพลทางตรงต่อความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์

4.2.2 บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก

ความหมายของบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก

บุคลิกภาพ เป็นคุณลักษณะต่างๆ ของบุคคล ประกอบด้วย คุณลักษณะภายนอก ได้แก่ รูปร่าง หน้าตา เป็นต้น และคุณลักษณะภายใน ได้แก่ นิสัย ความคิด ความเชื่อ เจตคติ ค่านิยม เป็นต้น ที่แสดงออกมาในรูปแบบของพฤติกรรม จนกลายเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของบุคคล ซึ่งทำให้บุคคลมีลักษณะบุคลิกที่แตกต่างกับบุคคลอื่น (สุชา จันทรเฒ. 2533: 32; เดิมศักดิ์ คทวณิช. 2546: 233) โดยแนวคิดบุคลิกภาพหนึ่งที่เป็นที่ยอมรับกันเป็นอย่างมากในปัจจุบัน คือ แนวคิดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ (Big five personality model) ของคอสตาและแมคเคร (Costa; & McCrae. 1992) ประกอบด้วยบุคลิกภาพที่สำคัญ 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) บุคลิกภาพแบบหว้นไหว (Neuroticism) 2) บุคลิกภาพแบบแสดงตัว (Extraversion) 3) บุคลิกภาพแบบเปิดกว้าง (Openness to experience) 4) บุคลิกภาพแบบอ่อนโยน (Agreeableness) และ 5) บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก (Conscientiousness) ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยคาดว่าบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก (Conscientiousness) น่าจะเป็นลักษณะทางจิตหรือจิตลักษณะเดิมของบุคคลที่ช่วยส่งเสริมสนับสนุนให้นักศึกษาเกิดพฤติกรรมทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกเป็นบุคลิกภาพที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน ซึ่งในที่นี้ก็คือ การทำงานวิจัยหรือการทำวิทยานิพนธ์นั่นเอง

บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก (Conscientiousness) สามารถแบ่งได้เป็น 6 ลักษณะย่อยที่สำคัญ ดังนี้ 1) การมีสมรรถนะ (Competence) เป็นผู้ที่มีความสามารถจัดการกับการใช้ชีวิตของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ 2) ความเป็นระเบียบ (Order) เป็นผู้ที่ชอบจัดการสิ่งต่างๆ เป็นระบบ มีความระเบียบเรียบร้อย 3) ความรับผิดชอบในหน้าที่ (Dutifulness) เป็นผู้ที่มีการยึดมั่นในหลักจริยธรรม และปฏิบัติตามคำมั่นสัญญาที่ได้ตั้งไว้ มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่ตนเองได้รับมอบหมาย 4) ความมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จ (Achievement striving) เป็นผู้ที่มีความมุ่งมั่นจริงจัง เพื่อให้สิ่งต่างๆ ประสบความสำเร็จตามที่ตนเองได้ตั้งเป้าหมายไว้ 5) การมีวินัยในตนเอง (Self-discipline) เป็นผู้ที่สามารถเริ่มงานและปฏิบัติงานจนสัมฤทธิ์ผล มีความซื่อตรงต่อแนวทางการปฏิบัติของตนเองเพื่อให้เกิดผลสำเร็จแม้จะมีอุปสรรคก็ตาม และ 6) ความสุขุมรอบคอบ (Deliberation) เป็นผู้ที่มีความรอบคอบ รวมทั้งมีความระมัดระวังในการลงมือปฏิบัติ (Costa; & McCrae. 1992) บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกสามารถทำนายแรงจูงใจที่จะเรียนรู้ได้ (Major; Turner; & Fletcher. 2006) ซึ่งสอดคล้องกับการทำงานวิจัยและการทำวิทยานิพนธ์ ที่มีลักษณะของการทำงานที่ทำให้สนใจให้เกิดการเรียนรู้ เพราะการวิจัยเป็นกระบวนการค้นคว้าหาความรู้อย่างเป็นระบบ เพื่อตอบประเด็นที่เราสงสัยหรืออยากรู้

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น จึงสรุปได้ว่า บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก หมายถึง การที่นักศึกษามีลักษณะของการมีสมรรถนะ มีความเป็นระเบียบ มีความรับผิดชอบในหน้าที่ มีวินัยในตนเอง และมีความสุขุมรอบคอบ

การวัดบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก ได้แก่ วัลภา สบายยิ่ง (2542) ได้แปลและปรับปรุงจากแบบวัด Neo Five-Factor Inventory (NEO-FFI) ซึ่งมีข้อคำถามทั้งหมด จำนวน 60 ข้อ และนำมาใช้เฉพาะบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก จำนวน 12 เป็นมาตรประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ “ไม่เห็นด้วยเลย” ถึง “เห็นด้วยมากที่สุด” มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ .74 ส่วนวีรวรรณ สุทิน (2551) ได้ทำการวัดการตระหนักรู้ในหน้าที่รับผิดชอบ (Conscientiousness) ได้ดัดแปลงมาจากแบบวัดบุคลิกภาพของวัลภา สบายยิ่ง (2542) โดยเป็นการประเมินลักษณะความมีสมรรถนะ ความมีระบบระเบียบ การยึดมั่นในหน้าที่และความรับผิดชอบ การมุ่งความสำเร็จ การมีวินัยในตนเอง และความสุ่มรอบคอบ จำนวน 16 ข้อ เป็นมาตรประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ “เห็นด้วยน้อยที่สุด” ถึง “เห็นด้วยมากที่สุด” มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ .87 และในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อไม่ให้มีความซ้ำซ้อนกับตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผู้วิจัยจึงได้พิจารณาตัดความมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จออกไป

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกของปัญญาประดิษฐ์บาทูกา (2556) และได้ปรับปรุงให้มีความเหมาะสมกับบริบทของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งนี้ยังได้ตัดการมุ่งความสำเร็จออกเพื่อให้มีความสอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการ จำนวน 12 ข้อ โดยแต่ละข้อเป็นมาตรประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่าแสดงว่า เป็นผู้มีบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกสูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกกับการรับรู้ความสามารถในการวิจัย ได้แก่งานวิจัยของวีรวรรณ สุทิน (2551) ศึกษาอิทธิพลของจิตลักษณะและสถานการณ์ในการทำงานที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการสอนอย่างมีประสิทธิภาพของอาจารย์สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ ผลการศึกษาพบว่า การตระหนักรู้ในหน้าที่รับผิดชอบมีอิทธิพลทางตรงต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ค่าอิทธิพล เท่ากับ 0.45) เช่นเดียวกับงานวิจัยของดีจีอันตาและคณะ (Di Giunta; et al. 2013) ศึกษาปัจจัยของผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ: บุคลิกภาพ การเห็นคุณค่าในตนเอง และการรับรู้ความสามารถในด้านวิชาการ พบว่า บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกมีอิทธิพลทางตรงต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในด้านวิชาการ และงานวิจัยของสตาจโควิกและคณะ (Stajkovic; et al. 2018) ศึกษาการทดสอบอิทธิพลของบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบและการรับรู้ความสามารถของคนที่ต่อผลการปฏิบัติงานทางวิชาการ: การวิเคราะห์อิทธิพลแบบการวิเคราะห์เมตา พบว่า บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกเป็นตัวทำนายที่สำคัญของการรับรู้ความสามารถของตนเอง นอกจากนี้ยังพบความสัมพันธ์กับการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ งานวิจัยของแคปปี้ และแวนเดอร์ฟลิเออร์ (Kappe; & van der Flier. 2010) ศึกษาบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่มีต่อผลการปฏิบัติงานทางวิชาการ พบว่า บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากหลักฐานงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก เนื่องจากมีลักษณะของการมีสมรรถนะ มีความเป็นระเบียบ การมีวินัยในตนเอง ความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ และความสุ่มรอบคอบ คุณลักษณะเช่นนี้อาจช่วยให้บุคคลมีความเชื่อมั่นในความสามารถว่าตนเองทำวิจัยหรือวิทยานิพนธ์ได้ จึงเป็นเหตุผลสำคัญที่สนับสนุนว่า บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกเป็นตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถในการวิจัย ดังนั้น ผู้วิจัยคาดว่า บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกมีอิทธิพลทางตรงต่อการรับรู้ความสามารถในการวิจัย

4.3 ปัจจัยสถานการณ์ทางสังคม

จากรูปแบบปฏิสัมพันธ์นิยม ปัจจัยสถานการณ์ทางสังคมหรือลักษณะทางสถานการณ์เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องทางด้านสภาพแวดล้อมของบุคคล โดยปัจจัยสถานการณ์ทางสังคมจะมีอิทธิพลทางตรงต่อกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ปัจจัยสถานการณ์ทางสังคมที่สำคัญ ได้แก่ บรรยากาศในการวิจัย และคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เป็นต้น

4.3.1 บรรยากาศในการวิจัย

ความหมายของบรรยากาศในการวิจัย

บรรยากาศในองค์กรการ เป็นตัวแปรหนึ่งในปัจจัยสถานการณ์ทางสังคม โดยดูบริน (Dubrin. 1984: 404) กล่าวว่า บรรยากาศในองค์กรการ เป็นสภาวะแวดล้อมทางกายภาพและสภาวะการบริหารภายในองค์กรการที่บุคคลภายในองค์กรการนั้นรับรู้ เข้าใจ และรู้สึกได้ทั้งทางตรงและทางอ้อม นอกจากนี้ เดสเลอร์ (Dessler.1976: 279) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า เป็นความเข้าใจหรือการรับรู้ของบุคคลที่มีต่อประเภทขององค์กรการที่ตนเองทำงานอยู่ และความรู้สึกของตนที่มีต่อองค์กรการในรูปแบบของมิติต่าง ๆ ได้แก่ ความเป็นตัวของตัวเอง การเปิดโอกาส การให้ผลตอบแทน การดูแลเอาใจใส่ ความอบอุ่น และการให้ความสนับสนุน เป็นต้น โดยบรรยากาศในองค์กรการมีความสำคัญที่จะส่งผลให้ผลการปฏิบัติงานของบุคคลดียิ่งขึ้นไป สอดคล้องกับสเติร์ส และพอร์เตอร์ (Steers; & Porter. 1979: 364) กล่าวว่า บรรยากาศในองค์กรการเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญสำหรับการศึกษาในองค์กรการวิเคราะห์พฤติกรรมการทำงานของบุคคล รวมถึงประสิทธิภาพและประสิทธิผลขององค์กรการ หากขาดการพิจารณาถึงสภาพแวดล้อมในองค์กรการ หรือที่เรียกว่า บรรยากาศในองค์กรการ อันเป็นส่วนสำคัญที่มีส่วนช่วยในการกำหนดเจตคติและพฤติกรรมการทำงานของบุคคล การอธิบายพฤติกรรมการทำงานของบุคคลจะไม่สมบูรณ์

ในส่วนบรรยากาศในการวิจัย (Research climate) เชฟเฟอร์ และคินยาเกิ (Shaeffer; & Nkinyaki. 1983: 13-14) ได้ให้ความหมายของบรรยากาศในการวิจัย ว่าเป็นสถานการณ์โดยรวมของการทำงานวิจัยที่มีอุดมการณ์ การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างนักวิจัยด้วยกัน ความสัมพันธ์ระหว่างนักวิจัยกับผู้ใช้ผลงานวิจัยระหว่างสถาบันที่ทำการวิจัยกับรัฐบาล บทบาทของนักวิจัยต่างประเทศกับผู้ทำงานวิจัย ระบบรางวัลในการเผยแพร่ผลงานวิจัย รวมทั้งการให้ทุน เป็นต้น นอกจากนี้ พจนี สะเพียรชัย (2537: 6-7) มองเห็นว่าบรรยากาศในการวิจัยเป็นปัจจัยหลักที่

สำคัญอย่างหนึ่งที่จะนำพาการวิจัยไปสู่การวิจัยที่เป็นสากล โดยองค์การจะต้องจัดและพัฒนาบรรยากาศทางวิชาการเพื่อกระตุ้นส่งเสริมให้มีการทำงานวิจัย เช่น การจัดประชุมสัมมนาให้มีการแลกเปลี่ยนความเห็นกัน เพื่อพัฒนาความคิด และขัดเกลาผลงานวิจัยให้ชัดเจนยิ่งขึ้น มีการจัดห้องทำงานให้เป็นอิสระ มีความสะดวกสบายและเข้าถึงห้องสมุดวิจัยได้ง่าย มีการเชิดชูเกียรตินักวิจัยดีเด่น มีกิจกรรมที่ให้โอกาสนักวิจัยได้เสนอผลงานให้เป็นที่ประจักษ์แก่วงการวิชาการและสาธารณชนทั่วไป ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้ ศึกษาในการทำวิทยานิพนธ์ ถือเป็นการทำวิจัยเช่นกัน มององค์การคือ หลักสูตรและทางสถาบันที่นักศึกษาสังกัดมีบรรยากาศการวิจัยเป็นเช่นไร

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น จึงสรุปได้ว่า บรรยากาศในการวิจัย หมายถึง การรับรู้ของนักศึกษาที่มีต่อสภาพแวดล้อมภายในสถาบันการศึกษาที่ตนเองศึกษาอยู่ ว่ามีการกระตุ้นส่งเสริมในด้านการวิจัย เช่น การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน การเข้าถึงห้องสมุดวิจัยได้ง่าย การมีกิจกรรมที่ให้โอกาสนักวิจัยได้เสนอผลงาน เป็นต้น

การวัดบรรยากาศในการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับบรรยากาศในการวิจัย ได้แก่ พรพิมานวงศ์ปัดดา (2546) ได้สร้างแบบวัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการทำวิจัยในชั้นเรียน จำนวน 15 ข้อ เป็นมาตรประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ “น้อยที่สุด” ถึง “มากที่สุด” และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ .91 นอกจากนี้ วินัย ดำสุวรรณ (2542) ได้สร้างแบบวัดบรรยากาศการวิจัย โดยประเมินการรับรู้ทางจิตวิทยาของอาจารย์มหาวิทยาลัยเกี่ยวกับกระบวนการและวิธีปฏิบัติงานด้านการวิจัยขององค์การระดับภาควิชาและคณะ แบ่งเป็น 3 ด้าน คือ 1) บรรยากาศด้านความกระตือรือร้นของผู้เกี่ยวข้อง 2) บรรยากาศของความร่วมมือในการวิจัย และ 3) บรรยากาศการส่งเสริมศักยภาพการวิจัย จำนวน 10 ข้อ เป็นมาตรประมาณค่า 7 ระดับ ตั้งแต่ “ต่ำมาก” ถึง “สูงมาก” มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ .87

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบวัดบรรยากาศการวิจัยของวินัย ดำสุวรรณ (2542) และได้ปรับปรุงให้เหมาะสมเข้ากับบริบทของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 9 ข้อ โดยแต่ละข้อเป็นมาตรประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่า เป็นผู้ที่ได้รับบรรยากาศในการวิจัยสูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบรรยากาศในการวิจัย

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบรรยากาศในการวิจัยกับการรับรู้ความสามารถในการวิจัย ได้แก่ งานวิจัยของวิไลลักษณ์ ลังกา (2554) ศึกษาอิทธิพลทางสังคมและปัจจัยภายในต่อการเรียนรู้การสร้างสรรคทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการศึกษาพบว่า ความพร้อมของโรงเรียนในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = 0.35-0.57$) และงานวิจัยของพรพรรณ บัวทอง (2557) ศึกษาสถานการณ์ในการทำงาน และลักษณะทางจิตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานวิจัย

อย่างสร้างสรรค์ของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มรัตนโกสินทร์ ผลการศึกษาพบว่า บรรยายภาศในการวิจัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ความสามารถด้านการวิจัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = 0.40$)

จากหลักฐานงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่า บุคคลที่มีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการทำวิจัยหรือวิทยานิพนธ์นั้น จะช่วยส่งเสริมให้บุคคลมีความมั่นใจในความสามารถของตนเองในการทำวิจัยเพิ่มมากขึ้น อันจะนำไปสู่การมีพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องด้วยบรรยายภาศการวิจัยนี้จะกระตุ้นให้นักศึกษาเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งกับการวิจัย ทำให้นักศึกษามีคลุกคลีอยู่กับการทำวิจัยหรือวิทยานิพนธ์อย่างต่อเนื่องประกอบกับการมีสภาพแวดล้อมในการทำวิจัยที่เอื้อให้เกิดการทำวิจัย จึงทำให้เกิดความเชื่อมั่นว่าตนเองมีความสามารถในการทำวิจัย จึงเป็นเหตุผลสำคัญที่สนับสนุนว่า บรรยายภาศในการวิจัยเป็นตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถในการวิจัย ดังนั้น ผู้วิจัยคาดว่าบรรยายภาศในการวิจัยจึงมีอิทธิพลทางตรงต่อการรับรู้ความสามารถในการวิจัย

4.3.2 ปัจจัยคุณลักษณะอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

คุณสมบัติอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร

จากข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดลว่าด้วย การศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2552 ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ทั้งหลักสูตรปริญญาโทและปริญญาเอก สามารถแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ 1) อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ 2) อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม มีหน้าที่หลัก คือ รับผิดชอบและควบคุมการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาให้สอดคล้องกับโครงสร้างวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาสอบผ่านจากการสอบโครงสร้างวิทยานิพนธ์ที่บัณฑิตวิทยาลัยมีคำสั่งสอบให้คำแนะนำและเป็นที่ปรึกษาแก่นักศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหาทางทฤษฎี แนวคิด และวิธีการศึกษาวิจัย รวมทั้งการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ให้คำแนะนำและเป็นที่ปรึกษาแก่นักศึกษาเกี่ยวกับการเขียนวิทยานิพนธ์ และการใช้ภาษา ติดตามการดำเนินการวิจัยให้เป็นไปตามแผนงานและรับผิดชอบประเมินผลการทำวิทยานิพนธ์ทุกภาคการศึกษา จนกว่าการทำวิทยานิพนธ์จะแล้วเสร็จ เป็นต้น

จากคุณสมบัติอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรดังกล่าว จะมีหน้าที่หลัก คือ รับผิดชอบและควบคุมการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาให้สอดคล้องกับโครงสร้างวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาสอบผ่านจากการสอบโครงสร้างวิทยานิพนธ์ที่บัณฑิตวิทยาลัยมีคำสั่งสอบได้แก่ ให้คำแนะนำและเป็นที่ปรึกษาในด้านต่าง ๆ ติดตามการดำเนินการวิจัย และรับผิดชอบประเมินผลการวิทยานิพนธ์

คุณสมบัติที่พึงประสงค์ของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

นักศึกษาคาดหวังให้ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เป็นผู้รู้และติดตามกฎระเบียบของมหาวิทยาลัยที่เกี่ยวกับการทำวิทยานิพนธ์และการสำเร็จการศึกษา มีประสบการณ์ในการให้คำปรึกษา รวมทั้งมีคุณสมบัติทางวิชาการและมีคุณลักษณะอื่นๆ คือ (ชนิตา รักษ์พลเมือง; และ สมหวัง พิธิยานุวัฒน์. 2549: 21-23)

1. ความสามารถและศรัทธาทางวิชาการ (Academic competence and enthusiasm) อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ต้องเป็นผู้ที่มีศรัทธาต่อการดำเนินงานหรือการทำงานในเชิงวิชาการ มีโลกทัศน์กว้าง รอบรู้ ทันเหตุการณ์ในสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง ขณะเดียวกันก็มีความรู้ลึกในศาสตร์และระเบียบวิธีการวิจัยในสาขาวิชาที่นักศึกษาทำวิทยานิพนธ์ตลอดจนมีผลงานที่แสดงถึงความเชี่ยวชาญในสาขาวิชานั้น อย่างไรก็ตาม อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์อาจไม่จำเป็นต้องมีความรู้ความเชี่ยวชาญเฉพาะไปทุกเรื่อง แต่ต้องสามารถให้คำแนะนำที่ดี เสนอแนะแนวทาง ระเบียบวิธีการวิจัย และประเมินคุณภาพของผลงานวิจัยในเรื่องนั้นได้

2. ความสามารถในการประพฤติตนเป็นแบบอย่างของนักวิจัย (Role model) อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ต้องเป็นแบบอย่างที่ดีของนักวิจัย โดยการแสดงตนเป็นผู้ที่ให้ความสำคัญกับงานวิจัย และเป็นผู้ที่มีนิสัยในการทำงานที่สมควรนำเอาไปเป็นเยี่ยงอย่าง (Role model) เช่น รับผิดชอบ รอบคอบ มีระเบียบ ใส่ใจรายละเอียดที่จำเป็น ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ เสร็จภายในกำหนดเวลา เป็นต้น อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์จึงต้องเป็นผู้ที่ไม่หยุดนิ่ง สามารถผลิตผลงานวิชาการและงานวิจัยอย่างต่อเนื่อง โดยนี้อยู่เสมอว่าตนกำลังเป็นแบบอย่างนักวิจัยที่ดีสำหรับนักศึกษา

3. ความรู้ด้านจิตวิทยาการให้คำแนะนำและคำปรึกษา (Advising and counseling) การทำวิทยานิพนธ์เป็นกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์กับนักศึกษาในความดูแล หากทั้งสองฝ่ายเต็มใจที่จะเรียนรู้วิธีการทำงานร่วมกัน จะทำให้การทำวิทยานิพนธ์เป็นประสบการณ์ที่ดี อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์จึงต้องรู้จักใช้หลักจิตวิทยาที่จะช่วยให้สามารถเรียนรู้และทำความเข้าใจนักศึกษาทั้งในด้านวิชาการและอุปนิสัยส่วนตัว ต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบการให้คำปรึกษาแบบต่างๆ เพื่อจะได้เลือกรูปแบบที่เหมาะสมกับนักศึกษาในความดูแล

4. คุณลักษณะส่วนบุคคล (Personal characteristics) โดยอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ควรมีบุคลิกภาพ ได้แก่ ฉลาดปราดเปรื่อง น่าศรัทธา เชื่อถือได้ มีมนุษยสัมพันธ์ จริงใจ เห็นอกเห็นใจผู้อื่น อุดมคติ ใฝ่ต่อความรู้ลึกซึ้งของผู้อื่น ยึดหยุ่นแต่มีศักดิ์ศรี ยึดความถูกต้องเมื่อมีปัญหา เป็นผู้มีความซื่อสัตย์และจริยธรรม เป็นต้น และควรมีเจตคติที่ดีต่อนักศึกษา ได้แก่ มีความสนใจประเด็นปัญหาที่ทำวิจัยร่วมกัน ต้องการเห็นความสำเร็จ เชื่อมั่นในความสามารถและมั่นใจว่านักศึกษาจะทำสิ่งที่จำเป็นต้องทำได้ ปฏิบัติต่อนักศึกษาเยี่ยงนักวิชาการ เอาใจใส่ ให้ความสนใจเคารพความคิดเห็นและมองเห็นความพยายามของนักศึกษา รักษาระยะห่างไว้พอควร

ประนีประนอมข้อขัดแย้ง/ความคิดเห็นที่ไม่ตรงกัน เต็มใจจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นในกลุ่มอาจารย์ที่ปรึกษาหรือคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์เพื่อนักศึกษา

จากคุณสมบัติที่พึงประสงค์ของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ดังกล่าว อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ควรมีความสามารถและศรัทธาทางวิชาการ มีความสามารถในการประพุดิตนเป็นแบบอย่างของนักวิจัย มีความรู้ด้านจิตวิทยาการให้คำแนะนำและคำปรึกษา และมีคุณลักษณะส่วนบุคคลที่เหมาะสม เป็นต้น

หน้าที่และบทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ในกระบวนการทำวิทยานิพนธ์

เมื่อจำแนกบทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาในระยยะต่างๆ จะสามารถสรุปบทบาทหน้าที่ได้ดังนี้ (ชนิตา รัชพลเมือง; และสมหวัง พิธิยานุวัฒน์. 2549: 35-48)

1. การให้คำปรึกษาในระยะก่อนขออนุมัติทำวิทยานิพนธ์ สิ่งที่อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ควรทำในการพบกับนักศึกษาในครั้งแรกๆ คือ การเรียนรู้นักศึกษาในความดูแล การทำความเข้าใจธรรมชาติของการวิจัย และการวางแผนทำงานร่วมกันก่อนลงมือหาหัวข้อวิทยานิพนธ์ ได้แก่ การสำรวจความสนใจและเรียนรู้ของนักศึกษา กำหนดหัวข้อวิทยานิพนธ์ การทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การออกแบบและกำหนดระเบียบวิธีการวิจัย การพัฒนาโครงร่างวิทยานิพนธ์ (Research proposal) และการขออนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์ เป็นต้น

2. การให้คำปรึกษาในระยะหลังได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เป็นการบริหารและกำกับดูแลให้นักศึกษาดำเนินการวิจัยไปตามขั้นตอนที่เสนอในโครงร่างวิทยานิพนธ์ และเขียนรายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ มีหน้าที่ดูแลให้รายงานที่เขียนได้มาตรฐานด้วยการประเมินการเขียนรายงานวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจระกะของงาน อ่านรายงานวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์เพื่อให้คำวิจารณ์ครั้งสุดท้าย วิจารณ์ให้ข้อมูลป้อนกลับที่สร้างสรรค์เกี่ยวกับรูปแบบ โครงสร้าง การตั้งประเด็นโต้แย้ง การวิเคราะห์ ฯลฯ นอกจากนี้ต้องดูแลให้เขียนวิทยานิพนธ์ให้เสร็จตามที่กำหนดเวลา แต่น่าสังเกตว่านักศึกษาใช้เวลาเขียนนานกว่าที่คิด สิ่งที่ช่วยได้คือ กระตุ้นให้นักศึกษาคิดและเขียนตลอดเวลา มากกว่าใช้เวลาคิดนานๆ แล้วจึงเขียน แนะนำหนังสือที่ควรอ่านเกี่ยวกับการเขียนวิทยานิพนธ์ กำหนดให้ส่งร่างรายงานเป็นระยะๆ และควรแนะนำให้นักศึกษาพัฒนาทักษะด้านภาษาด้วย

3. การให้คำปรึกษาระยะการสอบป้องกันวิทยานิพนธ์ ในขั้นตอนนี้มีบทบาทเป็นที่ปรึกษาและเป็นผู้ประสานงาน ก่อนสอบป้องกันวิทยานิพนธ์ ควรทำความเข้าใจว่าเป้าหมายของการสอบวิทยานิพนธ์ คือ การให้นักศึกษาแสดงให้เห็นว่าได้ทำงานวิจัยมาเป็นอย่างดีและมีการเตรียมตัวที่ดีสำหรับการนำเสนอผลงาน ควรดูแลให้นักศึกษาทำรายงานวิจัยให้สมบูรณ์ แนะนำขั้นตอนการสอบ ประเด็นสำคัญที่ต้องนำเสนอ ขอบเขตและความเหมาะสมในการนำเสนอ ตลอดจนศึกษาข้อบังคับของมหาวิทยาลัย เช่น รูปแบบการพิมพ์รายงาน การติดต่อคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ระยะเวลาที่ต้องส่งรายงานฉบับสมบูรณ์ ส่วนในระหว่างการสอบป้องกันวิทยานิพนธ์ เป็นกรรมการตรวจสอบและประกันคุณภาพผลงานและมาตรฐานความรู้ของนักศึกษาในสาขาวิชา

การสอบวิทยานิพนธ์ที่ดีควรมีบรรยากาศของการสัมมนาที่มีการแลกเปลี่ยนความเห็นเพื่อให้ นักศึกษาได้คิดทบทวนกระบวนการต่างๆ ในการวิจัยให้กระจ่างและแก้ไขงานของนักศึกษาให้ดีขึ้น

4. การให้คำปรึกษาระยะหลังการสอบวิทยานิพนธ์ ในขั้นตอนนี้ มีหน้าที่สำคัญอีก 2 ประการ คือ ดูแลให้นักศึกษาแก้ไขรายงานตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการและส่งรายงาน วิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์ภายในระยะเวลาที่กำหนด กับดูแลให้นักศึกษานำส่วนหนึ่งของผลงาน วิทยานิพนธ์ไปเขียนเป็นบทความหรือเผยแพร่ตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรของ กระทรวงศึกษาธิการ ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นคือ นักศึกษาอาจไม่ทราบวิธีการเขียนบทความวิจัยตาม แบบที่วารสารต่างๆ กำหนด อาจารย์ที่ปรึกษาจึงควรให้มีโอกาสฝึกเขียนบทความแบบต่างๆ รวมทั้งควรแนะนำให้ นักศึกษาเข้าใจความสำคัญของการเขียนบทคัดย่อ (Abstract) เป็นต้น

จากหน้าที่และบทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ในกระบวนการทำ วิทยานิพนธ์ดังกล่าว สามารถสรุปบทบาทหน้าที่ในแต่ละระยะ ได้แก่ ระยะก่อนขออนุมัติทำ วิทยานิพนธ์ ระยะหลังได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ ระยะสอบวิทยานิพนธ์ และระยะหลังการสอบ วิทยานิพนธ์ เป็นต้น

ปัญหาด้านคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บทบาทหน้าที่ของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ดังกล่าวพบว่ามีปัญหามาก โดยเฉพาะการให้คำแนะนำการเขียนโครงการวิจัยและการติดตามผลการทำวิทยานิพนธ์ ทั้งนี้ อาจ เป็นเพราะอาจารย์ที่ปรึกษามีภาระงานสอน งานบริหาร และงานวิทยานิพนธ์มาก จึงไม่มีการ วางแผนเพื่อเตรียมการสอนไว้อย่างชัดเจน ทำให้การให้คำแนะนำการเขียนโครงการวิจัย การ ติดตามผลการทำวิทยานิพนธ์เป็นปัญหา รวมทั้งไม่มีการพัฒนาระบบอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ให้มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพในด้านความรู้ความสามารถ ความเชี่ยวชาญในหัวข้อวิทยานิพนธ์ ทำให้เป็นอุปสรรคและส่งผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษา ตลอดจนการเข้าพบ อาจารย์ที่ปรึกษาไม่เป็นไปตามนัดหมาย (กัญญาวีร์ ปัทมดิลก; และคณะ. 2551) นอกจากนี้ยังมี ปัญหาข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาแต่ละท่านบางครั้งมีความขัดแย้งกันทำให้นักศึกษาเกิด ความสับสนได้ (ธิดาพร ประทุมวี. 2553)

ในด้านกระบวนการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ วาร์ด (ชนิตา รัชพลเมือง; และสมหวัง พิธิยานุวัฒน์. 2549: 66-67; อ้างอิงจาก Ward.1995: 7) ได้ทำการประมวลข้อผิดพลาดต่างๆ ที่ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ไม่ควรกระทำไว้หลายประการ ที่น่าสนใจมีดังนี้

- มอบหมายให้นักศึกษาทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อที่เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยที่ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ได้รับทุนสนับสนุนหรืองานวิจัยส่วนตัว
- ให้นักศึกษาในความดูแลทำวิทยานิพนธ์หัวข้อเดียวกัน เปลี่ยนแปลงหัวเรื่อง เพียงเล็กน้อย หรือให้เลียนแบบข้อเสนอโครงการวิจัยของเก่า หากเป็นเรื่องเดียวกับงานของอาจารย์ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ด้วยยิ่งดี

- ไม่เคยไปดูแลการทำงานในห้องทดลองหรือพื้นที่ทำการวิจัยของนักศึกษา เรียนรู้ผลการดำเนินงานวิจัยเท่าที่นักศึกษารายงาน

- ไม่ให้คำปรึกษานักศึกษาในความดูแลเอง มอบหมายให้นักศึกษารุ่นพี่ไปทำหน้าที่แทน

- ไม่ส่งเสริมให้นักศึกษาคิดวิเคราะห์ด้วยตนเอง หากนักศึกษามีความเห็นทางวิชาการที่ต่างออกไปจะไม่รับฟังและใช้คำพูดบั่นทอนกำลังใจ

- ใจดีเกินไป ผ่านงานทุกชิ้นที่นักศึกษานำเสนอแม้มีข้อผิดพลาด คลาดเคลื่อน

- หลีกเลียงความขัดแย้งกับนักศึกษา ไม่ตามงาน ปล่อยตามใจ

- เรียกร้องให้นักศึกษาทำงานเพิ่มขึ้นตลอดเวลาแม้ว่าจะเป็นงานที่อยู่นอกเหนือขอบเขตการวิจัย

- ตรวจงานนักศึกษามากที่สุดเพียง 1 ครั้ง

- ไม่เคยยอมรับกับนักศึกษาตรงๆ ว่าไม่มีความรู้หรือไม่ถนัดเรื่องที่ถาม

- ไม่เคยแนะนำให้นักศึกษาไปร่วมประชุมทางวิชาการ หรือไปพบนักวิชาการ นักวิจัยที่มีผลงานหรือประสบการณ์เกี่ยวข้องกับงานวิทยานิพนธ์

- ไม่เคยนัดให้นักศึกษามารายงานความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ การทำงานทุกอย่างขึ้นกับนักศึกษา

- ปล่อยให้นักศึกษาทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อที่ล้าสมัยหรืออยู่ในกระแสนิยมมากเกินไป

- ชอบให้นักศึกษาเขียนอ้างอิงความเห็นหรือผลงานของตนไว้ในรายงานวิทยานิพนธ์

- ไม่แนะนำวารสารทางวิชาการที่ควรนำบทความจากวิทยานิพนธ์ไปเผยแพร่ ปล่อยให้นักศึกษาหาที่ลงบทความวิจัยเอง

- เป็นตัวอย่างที่ไม่ดี เช่น ไม่เคยลงมือทำงานวิจัยในห้องทดลองด้วยตนเอง ไปร่วมงานประชุมสัมมนาทางวิชาการโดยไม่ศึกษาข้อมูลไปล่วงหน้า ไม่วางแผนการทำงาน งานทุกชิ้นต้องเร่งให้ทันกำหนดเวลา

- ให้นักศึกษาเลือกคนที่อยากรู้จักเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ (ร่วม) หรือคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ แม้ว่าคนนั้นจะไม่สนใจเรื่องที่ทำเป็นวิทยานิพนธ์

- สร้างปัญหากับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ (ร่วม) หรือคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

จากปัญหาคณะลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ดังกล่าวจึงส่งผลต่อความล่าช้าในการทำวิทยานิพนธ์ เป็นอุปสรรคสำคัญในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษา ทำให้นักศึกษาทำวิทยานิพนธ์ออกมาโดยไม่มีประสิทธิภาพหรือมีประสิทธิภาพน้อย ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ศึกษาการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาต่างประเทศ จึงยังต้องการความใส่ใจดูแลและการให้คำปรึกษาจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เป็นอย่างมาก โดยผู้วิจัยมองว่าหากสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าว

ได้ นั่นคือ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ต่อการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษา ก็จะส่งผลให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

คุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่มีอิทธิพลต่อการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ

ด้วยคุณลักษณะหน้าที่ของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ดังกล่าวข้างต้นจึงเป็นที่มาของการศึกษาปัจจัยระดับคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษา และจากการสัมภาษณ์นักศึกษาที่ผ่านการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ รวมทั้งอาจารย์ที่เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มาเป็นระยะเวลายาวนาน จึงได้กำหนดเป็นคุณลักษณะที่สำคัญของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. การวางแผนร่วมกับนักศึกษา หมายถึง การที่นักศึกษารับรู้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เข้ามามีส่วนร่วมในการวางแผนการทำวิทยานิพนธ์ร่วมกับนักศึกษา ตั้งแต่การเริ่มต้นทำโครงร่างวิทยานิพนธ์ จนถึงสิ้นสุดกระบวนการ นอกจากนี้ ยังมีการวางแผนระยะเวลาที่ทำวิทยานิพนธ์ รวมทั้งงบประมาณหรือเงินทุนที่ใช้ทำวิทยานิพนธ์ด้วย

2. การให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษา หมายถึง การที่นักศึกษารับรู้ว่าอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีการให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ และพร้อมทุ่มเทเวลาให้คำปรึกษาแก่นักศึกษาในการเขียนวิทยานิพนธ์ที่ถูกต้อง และถูกต้องตามหลักวิชาการ

3. ความรู้ความเข้าใจในงานวิทยานิพนธ์ หมายถึง การที่นักศึกษารับรู้ว่าอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีความรู้ความเข้าใจในงานวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาสนใจที่จะศึกษา ว่าใช้แนวคิดทฤษฎี กรอบในการวิจัยอะไร มีระเบียบวิธีการวิจัย และการวิเคราะห์ข้อมูลแบบใดจึงจะเหมาะสม

4. การติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ หมายถึง การที่นักศึกษารับรู้ว่าอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีความเอาใจใส่ ตามไถ่นักศึกษา ขอติดตามดูความก้าวหน้าว่างานของนักศึกษามีความคืบหน้าเป็นอย่างไรบ้าง

5. การรับรู้ข้อกำหนดในการจบการศึกษา หมายถึง การที่นักศึกษารับรู้ว่าอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีการจัดการเวลาให้นักศึกษาจบได้ทันกำหนด และป้องกันการข้ามขั้นตอนและความผิดพลาดจากการผิดระเบียบบังคับ

การวัดคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนาแบบวัดคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์จากนิยามปฏิบัติการ ประกอบด้วย 1) การวางแผนร่วมกับนักศึกษา จำนวน 9 ข้อ 2) การให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษา จำนวน 9 ข้อ 3) ความรู้และความเข้าใจในงานวิทยานิพนธ์ จำนวน 9 ข้อ 4) การติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ จำนวน 6 ข้อ และ 5) การรับรู้ข้อกำหนดในการจบการศึกษา จำนวน 8 ข้อ โดยแต่ละข้อเป็นมาตราประมาณค่า 6 ระดับ

ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่า เป็นผู้ที่รับรู้คุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์สูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์กับความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ งานวิจัยของชลกมล สอนองคุณ (2548) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านวิชาการและการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้มีการกำหนดยุทธศาสตร์ในการทำวิทยานิพนธ์ และกำหนดกลยุทธ์และมาตรการเสริมที่สำคัญ ได้แก่ กลยุทธ์ด้านคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เป็นต้น ที่จะทำให้การทำวิทยานิพนธ์เกิดผลสัมฤทธิ์ที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และงานวิจัยของอรุณศรี พุ่มนวล (2552) ศึกษาความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของมหาบัณฑิต โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ พบว่า คุณลักษณะและบทบาทหน้าที่ของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่สนับสนุนให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ คือ ต้องมีความรู้ความเชี่ยวชาญในประเด็นที่นักศึกษาทำ มีเวลาให้คำปรึกษา นักศึกษาสามารถเข้าพบเพื่อขอคำปรึกษาได้ง่าย พูดให้กำลังใจ เสริมแรงให้นักศึกษามีกำลังใจทำงาน มีความเป็นกันเอง ไม่ดูถูก ไม่ตอกย้ำข้อบกพร่อง ให้เกียรติต่อนักศึกษา เสียสละและอดทน ใจเย็น มีเมตตา มีจิตใจที่จะส่งเสริมให้ศิษย์ประสบความสำเร็จ เอาใจใส่นักศึกษา ติดตามและกระตุ้นนักศึกษาอย่างต่อเนื่อง แม้ว่าจะไม่มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์โดยตรง แต่คุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์อาจส่งผลต่อความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์ คุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่สำคัญ เช่น การวางแผนร่วมกับนักศึกษา การให้คำปรึกษา คำแนะนำ ความรู้ความเข้าใจในวิทยานิพนธ์ การติดตามความก้าวหน้าของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และการรับรู้ข้อกำหนดในการจบการศึกษา สิ่งเหล่านี้อาจเป็นคุณสมบัติที่สำคัญของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ช่วยให้นักศึกษาเกิดความเชื่อว่าตนทำวิทยานิพนธ์ได้ด้วยความสามารถและการกระทำของตนเอง

จากหลักฐานงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว จึงเป็นเหตุผลสำคัญที่สนับสนุนว่าคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เป็นตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์ ดังนั้น ผู้วิจัยคาดว่าคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีอิทธิพลทางตรงต่อความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์

ตอนที่ 5 ปัจจัยเชิงผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ

ในส่วนนี้เป็นการนำเสนอปัจจัยที่เป็นตัวแปรเชิงผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพในกลุ่มนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ได้แก่ ผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

5.1 ผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ

ความหมายของผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ด้านภาษาอังกฤษ

จากทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ของอเมริกา (Partnership for 21st Century Skills. 2011) ทักษะหนึ่งที่สำคัญคือ ทักษะการสื่อสาร ในประเด็นของการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพในสภาพแวดล้อมที่หลากหลายรวมทั้งในสภาพแวดล้อมที่สื่อสารกันด้วยหลายภาษา ซึ่งสอดคล้องกับการเรียนการสอนของในหลักสูตรนานาชาติของมหาวิทยาลัยมหิดล ที่เน้นการเรียนการสอนที่เป็นภาษาอังกฤษ มีการสื่อสารทั้งกับอาจารย์ นักเรียนต่างชาติ เป็นต้น ซึ่งภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีการใช้กันอย่างแพร่หลายทั่วโลก ดังนั้น การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงนับว่าเป็นภาษาที่มีความสำคัญเป็นอย่างมากในปัจจุบัน เพื่อใช้ในการสื่อสารกับผู้อื่นอย่างเป็นสากล เช่นเดียวกันกับวิทยานิพนธ์ ที่ต้องทำเป็นภาษาอังกฤษสำหรับใช้ในการสื่อสารเพื่อเผยแพร่งานวิจัยให้เป็นที่รู้จักในระดับสากล จึงมีความจำเป็นอย่างมากที่นักศึกษาจำเป็นต้องมีทักษะด้านภาษาอังกฤษ

เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ การจะได้มาซึ่งทักษะด้านภาษาอังกฤษนั้น ไวก็อตสกี (ชญาธิศา แสงเจริญ. 2558: 13-14) กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศกับการเรียนรู้ภาษาแม่ มีความแตกต่างกันกล่าวคือ เด็กเริ่มเรียนรู้ภาษาแม่ได้โดยธรรมชาติหรือโดยอัตโนมัติ ก่อนที่จะเรียนรู้ลักษณะที่ซับซ้อนของภาษา ได้แก่ ลักษณะของเสียงหลักไวยากรณ์และโครงสร้างของภาษา ส่วนการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนต้องใช้วิธีการเรียนรู้ที่เป็นระบบโดยการทำความเข้าใจและสร้างความตระหนักรู้ถึงหลักการของภาษาก่อนที่จะพัฒนาทักษะทางภาษาให้คล่องแคล่วในภายหลัง กล่าวคือ ผู้เรียนต้องเรียนรู้รูปแบบระดับสูงของภาษาก่อนที่จะพัฒนาการใช้ภาษาให้เกิดความชำนาญและคล่องแคล่ว เช่นเดียวกับ ลิทเทิลวูด (ชญาธิศา แสงเจริญ. 2558: 13-16; อ้างอิงจาก Littlewoods. 1996) ได้กล่าวถึงแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศว่า ทฤษฎีในกลุ่มพฤติกรรมนิยม เน้นการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศด้วยการเลียนแบบและมีการฝึกฝนให้เป็นนิสัย ต้องใช้ความรู้ความเข้าใจเป็นอย่างมากในการสร้างสรรค์และสร้างความหมายของภาษา เช่นเดียวกับการเรียนภาษาแม่ ซึ่งในการเรียนภาษาต่างประเทศ โดยผู้เรียนจะต้องบรรลุเป้าหมายใน 3 ประการที่สำคัญคือ ความสามารถในการสื่อสาร ความสามารถในการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนด้วยภาษาที่เรียน และความสามารถในการใช้วิธีการแลกเปลี่ยนบทบาทกันได้ ดังนั้น การเรียนภาษาต่างประเทศเป็นรูปแบบการเรียนรู้ทักษะ ซึ่งเน้นการทำความเข้าใจหลักการ ให้การชี้แนะและฝึกปฏิบัติหรือทำกิจกรรม

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ถือเป็นรูปแบบการเรียนรู้ทักษะหนึ่ง โดยทักษะ หมายถึง ความสามารถในการที่จะทำงานได้คล่องแคล่วว่องไว โดยไม่มีผิดหรือคลาดเคลื่อนไปจากความจริงในสิ่งนั้น (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2543) ส่วนอัจฉรา วงศ์โสธร (2544: 88-89) กล่าวว่า ทักษะทางภาษา ในมิติของเนื้อหา ประกอบด้วย 1) ทักษะการฟัง เป็นทักษะที่อาศัยความสามารถทางภาษา 3 ด้าน คือ การฟังและแยกเสียง ความเข้าใจส่วนประกอบเฉพาะต่างๆ ของข้อความ และความเข้าใจเนื้อความที่ต่อเนื่องทั้งหมด 2) ทักษะการพูด เป็นทักษะทางสังคม (Social skill) การพูด

อย่างมีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับความรู้ องค์ประกอบทางภาษา และความตระหนักถึงลีลาภาษา ตลอดจนสื่อสารภาษาโดยสื่อที่ไม่ได้เป็นตัวภาษา ภาษาพูดมีลักษณะเฉพาะของตนเอง 3) ทักษะการอ่าน เป็นทักษะที่ต้องมีในระดับพื้นฐาน คือ ความรู้คำศัพท์ ไวยากรณ์ และวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง และ 4) ทักษะการเขียน เป็นระบบการสื่อความหมายทางสายตา (Visual communication) ภาษาเขียนไม่ได้เป็นการถ่ายทอดภาษาพูดออกมาเป็นตัวอักษรบนหน้ากระดาษ ทักษะการเขียนประกอบด้วย ทักษะกลไก คือ การสะกดตัว การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ทักษะในการใช้คำศัพท์ ทักษะการใช้ไวยากรณ์ และการคิดอย่างมีเหตุผล ได้แก่ การเรียบเรียงความคิด ตลอดจนความชัดเจนของการสื่อความหมาย อย่างไรก็ตาม ในการแบ่งทักษะทางภาษานั้น ได้แบ่งเป็นทักษะทางภาษาออกเป็น 5 ทักษะย่อย (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2544: 82) คือ 1) ระดับกลไก (Mechanical) เป็นการใช้ภาษาที่เกิดจากการฝึกจนคล่อง เป็นอัตโนมัติ 2) ระดับความจำ (Knowledge) เป็นระดับที่นำเอาความหมายของภาษาที่ท่องจำไว้มาใช้ 3) ระดับถ่ายโอน (Transfer) เป็นระดับที่ใช้ภาษาซึ่งอยู่ในบริบทแตกต่างจากที่ใช้ฝึกหัดทางภาษา เช่น การนำศัพท์ที่ท่องจำมาแล้วมาใช้ในบริบทใหม่ เป็นต้น 4) ระดับความเข้าใจ/สื่อความหมาย (Communication) เป็นระดับที่ใช้สื่อความหมายได้โดยเสรี ตลอดจนสามารถรับสื่อที่เป็นสารทางภาษาได้ด้วยความเข้าใจ และ 5) ระดับวิพากษ์วิจารณ์ (Criticism) เป็นระดับของการตีความ การประยุกต์เอาความเข้าใจและความสามารถสื่อความหมายมาใช้เพื่อให้ได้ส่งสาร/รับสารภาษาในลีลาและน้ำเสียงต่างๆ ประกอบด้วยการวิเคราะห์เนื้อหาความอย่างได้อรรถรส และการสังเคราะห์เนื้อหาเพื่อให้สื่อความหมายในระดับวิพากษ์วิจารณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การอ่านตีความ การเขียนด้วยคำเสียดสี การพูดเพื่อโน้มน้าวใจ เป็นต้น ดังนั้น สิ่งที่สำคัญสำหรับผลสำเร็จของการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ คือ การทำวิทยานิพนธ์ที่สื่อสารสื่อความหมายเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างเข้าใจ โดยผลสำเร็จในที่นี้ คือ ตัวเล่มวิทยานิพนธ์ฉบับที่เป็นภาษาอังกฤษ โดยมุ่งเน้นที่ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ว่าตัวเล่มวิทยานิพนธ์มีการเขียนรายงานผลได้อย่างชัดเจนและสมบูรณ์

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น จึงสรุปได้ว่าผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ หมายถึง ลักษณะตัวเล่มวิทยานิพนธ์ที่เป็นภาษาอังกฤษที่สื่อสารสื่อความหมายได้อย่างชัดเจนและสมบูรณ์ เช่น เขียนงานวิทยานิพนธ์ได้โดยถูกต้องหลักไวยากรณ์ ใช้คำศัพท์เฉพาะที่ถูกต้องและเหมาะสม จัดเรียงลำดับและมีความต่อเนื่อง เป็นเหตุเป็นผล ใช้ภาษาเขียน รวมทั้งเขียนได้สั้น กระชับรัดกุม และเข้าใจง่าย เป็นต้น

การวัดผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษตามนิยามเชิงปฏิบัติการ จำนวน 6 ข้อ โดยแต่ละข้อเป็นมาตรฐานประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “ไม่จริงเลย” ถึง “จริงที่สุด” มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ .923 นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่า เป็นผู้มีผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพกับผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ ได้แก่ งานวิจัยของคอมบา และคณะ (Komba; et al. 2012) ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างผลการปฏิบัติงานทางวิชาการและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่า ผลการปฏิบัติงานทางวิชาการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ งานวิจัยของขวัญชนก แสงใจ (2552) ศึกษาการทำนายผลการเรียนนิสิตทางการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ด้วยตัวแปรนิสัยการเรียนของนักศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรนิสัยการเรียน ได้แก่ ทักษะการทบทวน ทดสอบ การอ่านตำราเรียน และทักษะด้านคำศัพท์ สามารถร่วมกันทำนายผลการเรียนนิสิตทางการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ได้ร้อยละ 22 โดยนิสัยการเรียนเป็นการแสดงพฤติกรรมของบุคคลที่เกิดจากการฝึกฝนเป็นประจำ ซึ่งนักศึกษาแสดงพฤติกรรมการเรียนด้านวิธีการวิจัย ซึ่งส่งผลไปยังผลการเรียนนิสิตนั้นๆ

จากหลักฐานงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่า บุคคลที่มีพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ มีการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ เพราะฉะนั้น การมีทักษะด้านภาษาอังกฤษในการเขียนรายงานผลวิทยานิพนธ์ จะทำให้ตัวเล่มวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษออกมาได้อย่างชัดเจนและสมบูรณ์ จึงเป็นเหตุผลสำคัญที่สนับสนุนว่า พฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพเป็นตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ ดังนั้น ผู้วิจัยคาดว่าพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ

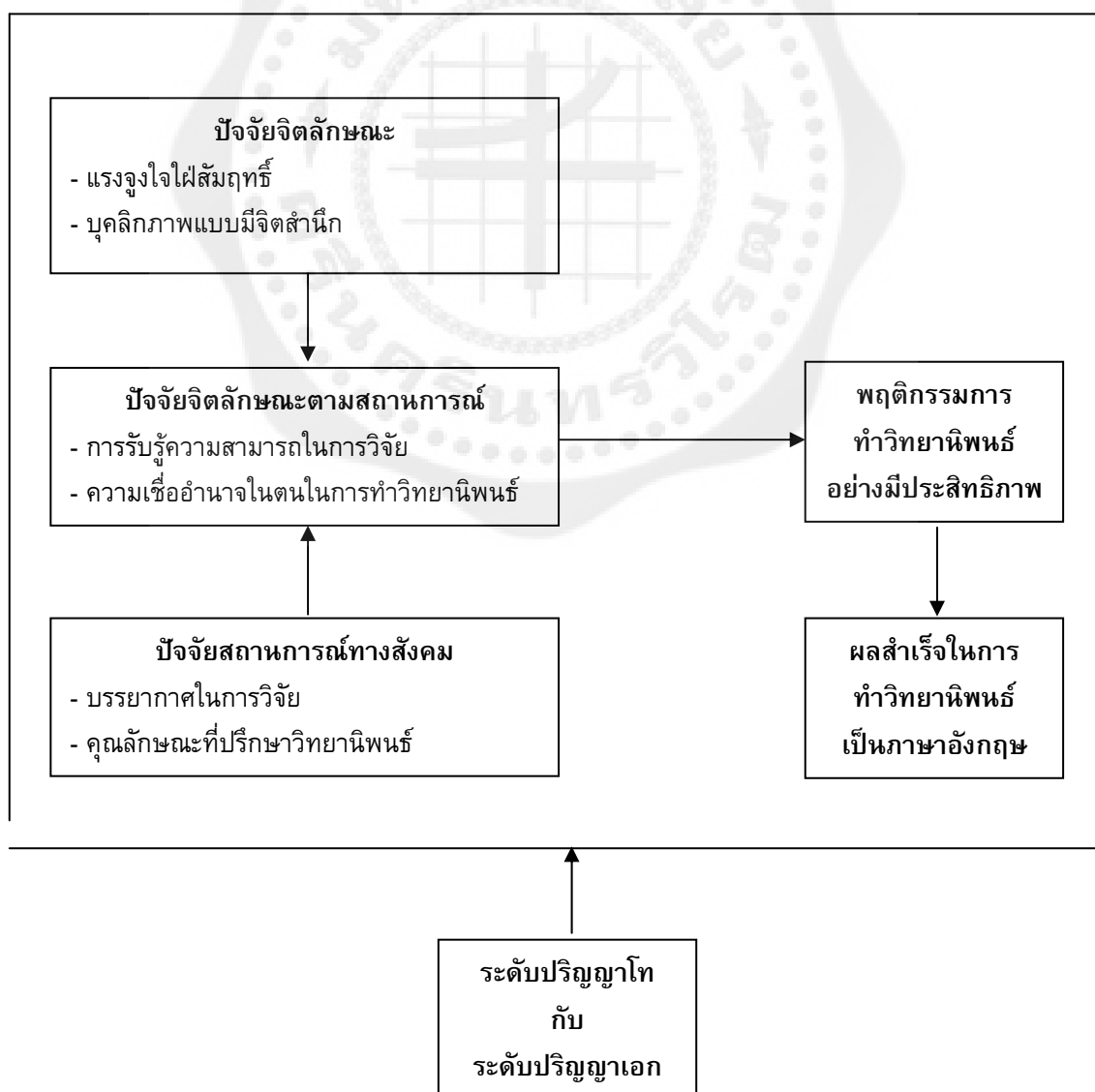
ตอนที่ 6 กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษาสาเหตุของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ มีสาเหตุมาจากปัจจัยทางจิตลักษณะ ปัจจัยสถานการณ์ทางสังคม ปัจจัยจิตลักษณะตามสถานการณ์ และปัจจัยคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ อันจะนำไปสู่พฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพผู้วิจัยจึงกำหนดกรอบความคิดการศึกษาวิจัยตามรูปแบบปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism model)

รูปแบบปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism model) ได้มีการนำเสนอโดยเอนเดอร์และแมกนัสสัน (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2541: 105-108; อ้างอิงจาก Endler; & Magnusson.1977: 18-21) ซึ่งเป็นแนวคิดที่ใช้ในการศึกษาพฤติกรรมของบุคคลในเชิงพฤติกรรมศาสตร์ ทั้งนี้ได้สรุปและนำเสนอรายละเอียดของแนวคิด ว่ารูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยมเป็นการศึกษาสาเหตุของพฤติกรรมของบุคคลในสาขาพฤติกรรมศาสตร์ด้วยการบูรณาการองค์ความรู้ด้านสาเหตุทางจิตใจของพฤติกรรมบุคคลเข้ากับองค์ความรู้เกี่ยวกับสาเหตุด้านสถานการณ์ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล โดยสรุปว่า พฤติกรรมของมนุษย์มีสาเหตุได้ 4 ประการ คือ 1) ลักษณะของสถานการณ์

ปัจจุบัน 2) จิตลักษณะของผู้กระทำ 3) จิตลักษณะร่วมสถานการณ์ ที่เรียกว่า ปฏิสัมพันธ์แบบกลไก (Mechanical interaction) โดยมีตัวแปรทางจิตและสถานการณ์เป็นตัวแปรอิสระ 2 ตัวแปร และพฤติกรรมเป็นตัวแปรตาม และ 4) จิตลักษณะตามสถานการณ์ เรียกว่า ปฏิสัมพันธ์แบบภายในตน (Organismic interaction) เป็นลักษณะทางจิตของบุคคลผู้กระทำที่เป็นผลของปฏิสัมพันธ์ระหว่างสถานการณ์ปัจจุบันของบุคคลกับจิตลักษณะเดิมของเขาทำให้เกิดจิตลักษณะตามสถานการณ์ในบุคคลนั้น เช่น ทศนคติต่อสถานการณ์นั้นๆ หรือความเชื่ออำนาจในตนต่อสถานการณ์นั้นๆ เป็นต้น

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้รูปแบบปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism model) อาศัยแนวทางการตั้งสมมติฐานการวิเคราะห์อิทธิพลเชิงเส้นตามแนวรูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม โดยตั้งสมมติฐานในเชิงของกลุ่มตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม จากหลักการของรูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยมจะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม และกลุ่มตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม เป็นกลุ่มตัวแปรอิสระที่สามารถส่งอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมไปสู่ตัวแปรตาม โดยอิทธิพลทางอ้อมนั้นส่งผ่านกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ และกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ส่งอิทธิพลทางตรงไปสู่ตัวแปรตาม (ดูเดือน พันธุมนาวัน. 2550) ดังภาพประกอบ 3

ภาพประกอบ 3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตอนที่ 7 สมมติฐานการวิจัย

1. แบบจำลองสมมติฐานที่พัฒนาขึ้นจะมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีสมมติฐานย่อยตามเส้นทางอิทธิพลของตัวแปร ดังนี้

1.1 พฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ

1.2 การรับรู้ความสามารถในการวิจัยและความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์มีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ

1.3 บรรยากาศในการวิจัยและบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกมีอิทธิพลทางตรงต่อการรับรู้ความสามารถในการวิจัย

1.4 คุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีอิทธิพลทางตรงต่อความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์

2. แบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติระหว่างระดับปริญญาโทและระดับปริญญาเอกแตกต่างกัน

3. ค่าเฉลี่ยตัวแปรแฝงในแบบจำลองโครงสร้างความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพระหว่างกลุ่มนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติในระดับปริญญาโทและกลุ่มนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติในระดับปริญญาเอกแตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาลักษณะความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างในการอธิบายสาเหตุของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติของมหาวิทยาลัยมหิดล โดยการดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนตามลำดับคือ 1) การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง 2) การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวัดในการวิจัย 3) การเก็บรวบรวมข้อมูล 4) การจัดกระทำข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีรายละเอียดดังนี้

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยเชิงคุณภาพ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพ คือ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา จาก 5 มหาวิทยาลัย ในหลักสูตรนานาชาติ ที่เป็นคนไทยเท่านั้น และผ่านการสอบวิทยานิพนธ์เสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว โดยการคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลหลัก ได้ใช้วิธีการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) ได้เพิ่มเกณฑ์ของการคัดเลือกเพื่อให้ได้ผู้ให้ข้อมูลที่เต็มอ้อมไปด้วยข้อมูล (Information rich case) ประกอบด้วย 1) มีประสบการณ์โดยตรงในการทำวิทยานิพนธ์สำเร็จตามเวลาที่กำหนด 2) มีกระบวนการวางแผนร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาและสามารถดำเนินการได้ตามแผนที่ตั้งไว้ 3) มีการรายงานความก้าวหน้ากับอาจารย์ที่ปรึกษาของตนเองอย่างต่อเนื่อง อย่างน้อย 2 ครั้ง/เดือน

การวิจัยเชิงปริมาณ

1.1 การกำหนดประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล ปีการศึกษา 2559 โดยมีรายละเอียดจำนวนประชากร ดังตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนประชากรที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มสาขาวิชา	ระดับการศึกษา	
	ปริญญาโท	ปริญญาเอก
วิทยาศาสตร์สุขภาพ	569	723
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	654	467
สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์	194	144
รวม	1,417	1,334

1.2 การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การเลือกกลุ่มตัวอย่างสำหรับการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ มีแนวทางการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างและเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory factor analysis) และวิเคราะห์ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงสาเหตุแบบมีตัวแปรแฝง (Causal structural models with latent variable) ดังนั้นจึงต้องกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างให้เหมาะสมกับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ดังกล่าวนั้น หากเลือกใช้วิธีการประมาณค่าแบบไลค์ลิฮูดสูงสุด (Maximum likelihood) ซึ่งเป็นวิธีการประมาณค่าพารามิเตอร์ที่ใช้แพร่หลายมากที่สุด เนื่องจากเป็นวิธีที่มีความคงเส้นคงวามีประสิทธิภาพและเป็นอิสระจากมาตรวัด (Bollen.1989) จำเป็นต้องมีกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่เพื่อที่จะช่วยให้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีความมั่นใจในการทดสอบ รวมทั้งการกำหนดกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่จะทำให้การประมาณค่าพารามิเตอร์ของประชากรมีความคงเส้นคงวา แม้ว่าการแจกแจงของตัวแปรจะไม่เป็นโค้งปกติหลายตัวแปรก็ตาม (Multivariate normal distribution) (Bollen. 1989: 284) ทั้งนี้ได้มีนักวิชาการหลายท่านได้กำหนดเกณฑ์ในการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างว่าหากต้องการความมั่นใจในการทดสอบมากขึ้น ควรใช้กลุ่มตัวอย่าง 300 หน่วยขึ้นไป (Tabachnick; & Fidell. 2007) รวมทั้งพบเกณฑ์การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างที่เพียงพอในวิเคราะห์สมการเชิงโครงสร้าง ควรมีขนาดกลุ่มตัวอย่าง 10-20 คน ต่อตัวแปรสังเกต 1 ตัวแปร (Schumacker; & Lomax. 2004; Kline. 2005) ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้มีตัวแปรสังเกตจำนวน 13 ตัวแปร จึงกำหนดกลุ่มตัวอย่าง 260 คน แต่การวิจัยครั้งนี้มีกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาผ่านการสอบวิทยานิพนธ์เสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจึงเก็บข้อมูลกับทุกคนที่ผ่านการสอบวิทยานิพนธ์แล้วทั้งหมด และได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา เป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์ 310 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 75.98 รายละเอียดจำนวนกลุ่มตัวอย่างดังตาราง 3

ตาราง 3 จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ระดับการศึกษา	กลุ่มสาขาวิชา	จำนวน แบบสอบถาม ที่ส่งไป	จำนวน แบบสอบถาม ที่นำไปใช้ได้
ปริญญาโท	วิทยาศาสตร์สุขภาพ	138	90
	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	98	71
	สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์	31	22
ปริญญาเอก	วิทยาศาสตร์สุขภาพ	73	64
	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	62	61
	สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์	6	2
รวม		408	310

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวัดในการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บข้อมูลใน 2 วิธีการ ได้แก่ การเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ ซึ่งมีการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวัดในการวิจัยไว้ทั้ง 2 กระบวนการ ดังนี้

การสร้างแนวคำถาม สำหรับกระบวนการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ

ในการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพครั้งนี้ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลกับผู้ให้ข้อมูลหลัก ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาโท ที่มีประสบการณ์การทำวิทยานิพนธ์เสร็จในระยะเวลาที่กำหนดไว้ ไม่มีการขยายเวลา และผู้ให้ข้อมูลรอง คือ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งขั้นตอนการสร้างแนวคำถามนี้ มีความยืดหยุ่นและปรับเปลี่ยนได้ในขณะสัมภาษณ์ ผู้วิจัยจึงสร้างคำถามในลักษณะของการกำหนดประเด็นในภาพกว้าง เป็นคำถามปลายเปิด ซึ่งประกอบด้วย

1. แนวคำถามสำหรับผู้ให้ข้อมูลหลัก

โดยมีการกำหนดจุดมุ่งหมายเพื่อค้นหาคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่เป็นเงื่อนไขสำคัญสำหรับการทำวิทยานิพนธ์ได้ประสบความสำเร็จ รวมทั้งให้เล่าถึงสถานการณ์ที่ทำให้เกิดปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์ขึ้น ยกตัวอย่างแนวคำถาม ดังนี้

- กรุณาเล่าถึงการวางแผนการทำวิทยานิพนธ์ของท่าน ที่มีการตกลงร่วมกันกับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
- อาจารย์ที่ปรึกษาของท่านมีรูปแบบการให้คำแนะนำแก่ท่านอย่างไร และเกี่ยวข้องกับสิ่งที่ท่านสามารถทำวิทยานิพนธ์ได้ทันเวลาอย่างไร
- ท่านคิดว่าความสามารถหรือความเชี่ยวชาญของอาจารย์ที่ปรึกษาของท่าน มีส่วนช่วยทำให้ท่านสามารถทำวิทยานิพนธ์ได้ทันเวลาอย่างไร

- ในระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ อาจารย์ที่ปรึกษาของท่านใช้วิธีการติดตามความก้าวหน้าอย่างไรที่ท่านเห็นว่ามีส่วนสนับสนุนให้ท่านสามารถทำวิทยานิพนธ์ได้ทันเวลา

- อาจารย์ที่ปรึกษาของท่านได้ช่วยสนับสนุนอย่างไรในกระบวนการดำเนินการตามขั้นตอนที่กำหนด การดำเนินการเรื่องเอกสาร หรือแนะนำหลักสูตรด้านการเรียนการสอนแก่ท่าน

2. แนวคำถามสำหรับผู้ให้ข้อมูลรอง

แนวคำถามสำหรับผู้ให้ข้อมูลรอง มีเป้าหมายหลักคือการศึกษาข้อมูลสนับสนุนและตรวจสอบข้อมูลที่ได้รับจากผู้ให้ข้อมูลหลัก สามารถยกตัวอย่างแนวคำถาม ดังนี้

- ท่านเห็นว่าอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ควรทำหน้าที่หรือบทบาทอย่างไรบ้างเพื่อให้ นักศึกษาสามารถทำวิทยานิพนธ์ได้ทันตามเวลา

- ท่านเห็นว่าตัวท่านมีส่วนช่วยสนับสนุนหรือมีเทคนิคอย่างไรที่ทำให้ นักศึกษาทำวิทยานิพนธ์ได้เร็วขึ้น

- กรุณาอธิบายว่าเพราะเหตุใดท่านจึงมีการวางแผนการทำวิทยานิพนธ์ร่วมกับนักศึกษา

- กรุณาอธิบายว่าเพราะเหตุใดท่านจึงมีรูปแบบหรือเทคนิคการให้คำแนะนำกับนักศึกษาอย่างไรจึงทำให้นักศึกษาสามารถทำงานได้ตามแผนที่วางไว้

- ท่านคิดว่าความรู้หรือความเชี่ยวชาญของอาจารย์ที่ปรึกษาเรื่องใดที่สำคัญต่อการทำให้นักศึกษาของท่านสามารถทำวิทยานิพนธ์สำเร็จได้ตามเวลา

- ท่านมีรูปแบบการติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์อย่างไร

- เพราะอะไรอาจารย์ที่ปรึกษาควรมีความรู้เกี่ยวกับหลักสูตร และการแนะนำเรื่องกระบวนการทำวิทยานิพนธ์ มีส่วนช่วยให้นักศึกษาทำวิทยานิพนธ์สำเร็จตามเวลาได้อย่างไร

การสร้างเครื่องมือ สำหรับกระบวนการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ

การวัดตัวแปรในการวิจัยนี้ เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม จำนวน 1 ฉบับ แบ่งออกเป็น 13 ตอน ซึ่งใช้วัดตัวแปรทั้งหมด 12 ตัวแปร ซึ่งมีทั้งส่วนที่ผู้วิจัยได้ปรับปรุงจากแบบวัดที่มีอยู่เดิม และแบบวัดที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเองตามการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่มีประสบการณ์ในการทำวิทยานิพนธ์ โดยมีรายละเอียดและขั้นตอนในการสร้างและพัฒนาเครื่องมือดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรต่างๆ เพื่อทำความเข้าใจความหมายให้ตรงตามทฤษฎี และกำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการของตัวแปรให้มีความชัดเจน

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างข้อคำถามในแต่ละตัวแปรตามนิยามเชิงปฏิบัติการ ในกรณีเป็นตัวแปรที่มีเครื่องมือมาตรฐานและสอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการ ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือเหล่านั้นมาปรับให้เหมาะสมกับบริบทที่ศึกษา ในกรณีที่เป็นตัวแปรคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ใช้การสัมภาษณ์เพื่อสร้างเป็นข้อคำถาม แล้วนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อขอคำแนะนำเกี่ยวกับความถูกต้อง

ชัดเจน และความเหมาะสมของข้อคำถาม แล้วนำแก้ไขปรับปรุงพัฒนาเป็นเครื่องมือฉบับร่างมีลักษณะเป็นมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ

ขั้นตอนที่ 3 การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) ของแบบวัดโดยผู้เชี่ยวชาญ ผู้วิจัยได้นำแบบวัดพร้อมกับรายละเอียดเกี่ยวกับหัวข้อวิจัย วัตถุประสงค์ของการวิจัย กรอบแนวคิดในการวิจัย นิยามเชิงปฏิบัติการของตัวแปรให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่านตรวจสอบ (รายนามผู้เชี่ยวชาญแสดงในภาคผนวก) เพื่อตรวจสอบความครอบคลุม ความชัดเจนของข้อคำถาม และความถูกต้องทางภาษา แล้วให้ผู้เชี่ยวชาญตัดสินว่าข้อคำถามแต่ละข้อมีความสอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการที่ต้องการวัดหรือไม่ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน คือ

- 1 = คำถามมีความสอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการที่ต้องการวัด
- 0 = ไม่แน่ใจว่าคำถามสอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการที่ต้องการวัด และ
- 1 = คำถามไม่มีความสอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการที่ต้องการวัด

แล้วจึงนำคะแนนที่ได้ในแต่ละข้อไปคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of item objective congruence: IOC) ทั้งนี้ข้อคำถามที่นำไปใช้จะต้องมีค่า IOC เท่ากับหรือมากกว่า 0.50 ขึ้นไป (บุญใจ ศรีสถิตยัณรากร. 2555) ข้อคำถามที่มีค่า IOC ต่ำกว่าเกณฑ์เล็กน้อย ที่ผู้เชี่ยวชาญได้ให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงข้อความ ผู้วิจัยจึงได้ ปรับปรุงข้อคำถามตามข้อเสนอแนะนั้นก่อนนำไปใช้

ขั้นตอนที่ 4 ผู้วิจัยนำแบบวัดไปตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ โดยนำไปทดลองใช้กับกลุ่มอย่างที่มีความคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้คือ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 123 คนเพื่อทดสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) และตรวจสอบความสอดคล้องภายใน (Internal consistency) ด้วยค่าสัมประสิทธิ์ครอนบาคแอลฟา (Cronbach's alpha coefficient) โดยจะต้องมีค่าความเชื่อมั่นแบบวัดที่ยอมรับได้มีค่า 0.70 ขึ้นไป และนำข้อมูลมาวิเคราะห์รายข้อ (Item analysis) โดยวิธีการหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนข้อคำถามแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ (Corrected item-total correlation) จากนั้นจึงได้พิจารณาผลควบคู่กับการพิจารณาเนื้อหาเพื่อปรับข้อความ ทั้งนี้หากเป็นข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกต่ำแต่มีข้อคำถามอื่นที่มีใจความใกล้เคียงกันก็จะตัดข้อคำถามนั้นออกไป โดยใช้เกณฑ์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนแต่ละข้อคำถามกับคะแนน รวมว่าต้องมีค่าเป็นบวกและมีค่าตั้งแต่ 0.30 ขึ้นไป

ขั้นตอนที่ 5 ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือด้านความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct validity) โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory factor analysis: CFA) ด้วยโปรแกรม LISREL เพื่อทดสอบความสัมพันธ์เชิงการวัดระหว่างตัวแปรแฝง (Latent variable) กับตัวแปรสังเกต (Observed variable) โดยกำหนดให้ตัวบ่งชี้ในแต่ละด้านของตัวแปรแฝงมีความสัมพันธ์เฉพาะกับตัวแปรแฝงในด้านนั้นๆ ซึ่งในการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง

พิจารณาจากความสอดคล้องกลมกลืนของแบบจำลองกับข้อมูลเชิงประจักษ์ หากผลการวิเคราะห์พบว่าแบบจำลองมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ แสดงว่าแบบจำลองมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง พิจารณาได้จากเกณฑ์ดัชนีที่ใช้ตรวจสอบความกลมกลืนของแบบจำลอง ดังนี้ (Schumacker; & Lomax. 2004; Hair; et al. 2010) ดังตาราง 4

ตาราง 4 เกณฑ์ดัชนีที่ใช้ตรวจสอบความกลมกลืนของแบบจำลอง

ค่าสถิติวัดระดับความกลมกลืนของแบบจำลอง	เกณฑ์ระดับความกลมกลืน
χ^2	ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
Comparative fit index: CFI	มีค่ามากกว่า 0.90
Goodness of fit index: GFI	มีค่ามากกว่า 0.90
Normed fit index: NFI	มีค่ามากกว่า 0.90
Non-normed fit index: NNFI	มีค่ามากกว่า 0.90
Root mean squared error of approximation: RMSEA	มีค่าน้อยกว่า 0.06

สำหรับค่า χ^2 มีข้อยกเว้นว่าอาจมีนัยสำคัญทางสถิติได้ เนื่องจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนมาก (Schumacker; & Lomax. 2004) แม้ว่าแบบจำลองจะมีความกลมกลืนแล้วก็ตาม ซึ่งหากพบว่าแบบจำลองไม่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผู้วิจัยจะปรับแบบจำลองและวิเคราะห์ใหม่ ซึ่งในการปรับนี้ใช้พื้นฐานของทฤษฎีซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งผู้วิจัยได้วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น และความเที่ยงตรงในการวัด (Construct reliability and validity) โดยการตรวจสอบคุณภาพของตัวบ่งชี้ว่าตัวแปรสังเกตของตัวแปรแฝงมีความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงในการวัดตัวแปรแฝง โดยการคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง (Construct reliability: CR) ซึ่งเกณฑ์การพิจารณาหากมีค่ามากกว่า 0.70 แสดงว่าตัวแปรสังเกตของตัวแปรแฝงมีความเชื่อมั่นในการวัดตัวแปรแฝงหรือตัวแปรสังเกตมีความสัมพันธ์เฉพาะกับตัวแปรแฝงในด้านที่ตัวแปรสังเกตนั้นจะวัด (Hair; et al. 2010) และทำการคำนวณหาค่าเฉลี่ยความแปรปรวนของตัวบ่งชี้ที่ตัวแปรแฝงสามารถอธิบายได้ (Average variance extracted: AVE) ซึ่งมีเกณฑ์การพิจารณาว่าหากมีค่ามากกว่า 0.50 แสดงว่าตัวบ่งชี้ที่มีความเที่ยงตรงในการวัดตัวแปรแฝงในด้านที่ตัวบ่งชี้ชี้วัด (Hair; et al. 2010) และตรวจสอบความเที่ยงตรงของตัวบ่งชี้ โดยการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเสมือน (Convergent validity) ซึ่งตัวบ่งชี้ของตัวแปรแฝงต้องมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading) ของตัวแปรแฝงที่วัดอย่างมีนัยสำคัญ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบในระดับพอใช้ต้องมีค่าไม่น้อยกว่า 0.45 น้ำหนักองค์ประกอบในระดับดีต้องมีค่าไม่น้อยกว่า 0.55 น้ำหนักองค์ประกอบในระดับดีมากต้องมีค่าไม่น้อยกว่า 0.63 และ น้ำหนักองค์ประกอบในระดับดีเยี่ยมต้องมีค่าไม่น้อยกว่า 0.71 (Tabachnick; & Fidell. 2007) ทั้งนี้เกณฑ์พิจารณาขั้นต่ำ

ที่ยอมรับได้ของค่าน้ำหนักองค์ประกอบควรอยู่ระหว่าง 0.30 ถึง 0.40 (Hair; et al. 2010) และตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงจำแนก (Discriminant validity) ซึ่งเป็นการตรวจสอบว่าข้อคำถามทั้งหมดในแบบวัดเดียวกันนั้นไม่ได้เป็นองค์ประกอบเดียวกัน แต่เป็นองค์ประกอบที่เป็นไปตามทฤษฎีของตัวแปรซึ่งสามารถตรวจสอบได้โดยการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์แบบจำลองระหว่างแบบจำลองที่มีการจำแนกองค์ประกอบตามทฤษฎีกับแบบจำลองที่รวมเป็นองค์ประกอบเดียว

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้แต่ละแบบวัด ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบวัดพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ

ตอนที่ 3 แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ตอนที่ 4 แบบวัดบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก

ตอนที่ 5 แบบวัดบรรยากาศในการวิจัย

ตอนที่ 6 แบบวัดการรับรู้ความสามารถในการวิจัย

ตอนที่ 7 แบบวัดความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์

ตอนที่ 8 แบบวัดคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ตอนที่ 9 แบบวัดผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ

โดยมีรายละเอียดของการสร้างและผลของการตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดมีดังนี้

1. แบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม

ลักษณะแบบสอบถาม เป็นข้อคำถามที่เก็บข้อมูลชีวสังคมของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ ระดับการศึกษา และกลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา โดยนำข้อมูลนี้มาวิเคราะห์เพื่อบรรยายลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง และอาจนำไปวิเคราะห์ความสัมพันธ์กับตัวแปรอื่นในแบบจำลอง

2. แบบวัดพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ

2.1 การปฏิบัติในระยะเริ่มต้นทำโครงร่างวิทยานิพนธ์

ลักษณะแบบวัด เป็นการวัดพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นใหม่ โดยพัฒนาจากแนวทางการประเมินผลการสอบปากเปล่าวิทยานิพนธ์ของบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เนื้อหาวัดกระบวนการในการทำวิทยานิพนธ์ในช่วงเริ่มต้นทำโครงร่างวิทยานิพนธ์ แต่ละข้อเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ คือ จริงที่สุด จริงค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

วิธีการให้คะแนน สำหรับข้อคำถามทางบวก ผู้ที่ตอบจริงที่สุด จะได้ 6 คะแนน จริง จะได้ 5 คะแนน ค่อนข้างจริง จะได้ 4 คะแนน ค่อนข้างไม่จริง จะได้ 3 คะแนน ไม่จริง จะได้ 2 คะแนน ไม่จริงเลย จะได้ 1 คะแนน สำหรับข้อคำถามทางลบผู้วิจัยให้กลับคะแนนกัน นักศึกษาที่ได้คะแนนสูง

กว่า แสดงว่าเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพสูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ขั้นตอนแรกเป็นการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญ พบค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Item-objective congruence index: IOC) จากข้อคำถามทั้งหมด 15 ข้อ พบว่าทุกข้อมีค่า IOC เท่ากับ 0.60 จากนั้นได้นำแบบวัดไปทดลองใช้เพื่อตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) พบค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.921 แสดงว่าแบบวัดมีความสอดคล้อง ภายในอยู่ในระดับที่ยอมรับได้ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ อยู่ระหว่าง 0.457-0.806 หลังจากนั้นนำไปเก็บข้อมูลจริง พบค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.923 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.435-0.814

จากนั้นได้นำแบบวัดไปตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างโดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน พบว่าแบบจำลองในขั้นต้นยังไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผู้วิจัยจึงได้พิจารณาตัดข้อคำถามบางข้อที่ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading) น้อย และเป็นข้อคำถามที่มีใจความใกล้เคียงกันกับข้อคำถามอื่นออก โดยตัดออกทีละข้อจนแบบจำลองมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบค่าดัชนีความกลมกลืนของแบบจำลองได้แก่ $\chi^2 = 50.69$, $df = 20$, $p = 0.00$, $CFI = 0.99$, $GFI = 0.96$, $NFI = 0.98$, $NNFI = 0.98$, $RMSEA = 0.07$, $SRMR = 0.035$ พบว่าดัชนีความกลมกลืนเกือบทุกตัวผ่านเกณฑ์ มีเพียงดัชนีของค่าสถิติ χ^2 เพียงตัวเดียวที่ไม่ผ่านเกณฑ์เพราะมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเมื่อพิจารณาดัชนีตัวอื่นๆ ซึ่งทุกตัวผ่านเกณฑ์ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าแบบจำลองการวัดตัวแปรพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง พบค่า $CR = 0.891$ และ $AVE = 0.511$ แสดงว่าข้อคำถามหรือตัวแปรสังเกตมีความสัมพันธ์กับตัวแปรแฝงที่ตัวแปรสังเกตนั้นใช้วัด สำหรับค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวบ่งชี้ พบว่าค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อคำถามรายข้ออยู่ระหว่าง 0.54-0.84 โดยมีจำนวนข้อคำถามที่นำไปใช้จริง 8 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.882 และมีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.526-0.779

ตัวอย่างข้อคำถาม

พฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ						
โปรดอ่านข้อความและประเมินว่าจริงกับตัวท่านมากน้อยเพียงใด	โปรดทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลข					
	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
1. ปัญหาการวิจัยเกี่ยวข้องกับสาขาวิชาที่ศึกษา	6	5	4	3	2	1
2. ทบทวนวรรณกรรมจนได้ประเด็นการวิจัยได้อย่างชัดเจน	6	5	4	3	2	1
3. แผนการวิจัยสอดคล้องกับปัญหาการวิจัย	6	5	4	3	2	1

2.2 การปฏิบัติในระยะดำเนินการในการทำวิทยานิพนธ์

ลักษณะแบบวัด เป็นการวัดพฤติกรรมกรทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นใหม่ โดยพัฒนาจากแนวทางการประเมินผลการสอบปากเปล่าวิทยานิพนธ์ของบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เนื้อหาวัดกระบวนการในการทำวิทยานิพนธ์ในช่วงการดำเนินการในการทำวิทยานิพนธ์ แต่ละข้อเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ คือ จริงที่สุด จริงค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

วิธีการให้คะแนน สำหรับข้อคำถามทางบวก ผู้ที่ตอบจริงที่สุด จะได้ 6 คะแนน จริง จะได้ 5 คะแนน ค่อนข้างจริง จะได้ 4 คะแนน ค่อนข้างไม่จริง จะได้ 3 คะแนน ไม่จริง จะได้ 2 คะแนน ไม่จริงเลย จะได้ 1 คะแนน สำหรับข้อคำถามทางลบผู้วิจัยให้กลับคะแนนกัน นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่าเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมกรทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพสูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ขั้นตอนแรกเป็นการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญ พบค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Item-objective congruence index: IOC) จากข้อคำถามทั้งหมด 9 ข้อ พบว่าทุกข้อมีค่า IOC เท่ากับ 0.60 จากนั้นได้นำแบบวัดไปทดลองใช้เพื่อตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) พบค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.868 แสดงว่าแบบวัดมีความสอดคล้อง ภายในอยู่ในระดับที่ยอมรับได้ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.361-0.750 หลังจากนั้นนำไปเก็บข้อมูลจริง พบค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.876 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.389-0.766

จากนั้นได้นำแบบวัดไปตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างโดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน พบว่าแบบจำลองในขั้นต้นยังไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผู้วิจัยจึงได้พิจารณาตัดข้อคำถามบางข้อที่ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading) น้อย และเป็นข้อคำถามที่มีใจความใกล้เคียงกันกับข้อคำถามอื่นออก โดยตัดออกทีละข้อจนแบบจำลองมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบค่าดัชนีความกลมกลืนของแบบจำลองได้แก่ $\chi^2 = 11.49$, $df = 5$, $p = 0.04$, $CFI = 0.99$, $GFI = 0.96$, $NFI = 0.98$, $NNFI = 0.98$, $RMSEA = 0.065$, $SRMR = 0.027$ พบว่าดัชนีความกลมกลืนทุกตัวผ่านเกณฑ์ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าแบบจำลองการวัดตัวแปรพฤติกรรมกรทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง พบค่า $CR = 0.839$ และ $AVE = 0.527$ แสดงว่าข้อคำถามหรือตัวแปรสังเกตมีความสัมพันธ์กับตัวแปรแฝงที่ตัวแปรสังเกตนั้นใช้วัด สำหรับค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวบ่งชี้ พบว่าค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อคำถามรายข้ออยู่ระหว่าง 0.35-0.89 โดยมีจำนวนข้อคำถามที่นำไปใช้จริง 5 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.816 และมีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.338-0.721

ตัวอย่างข้อคำถาม

พฤติกรรมกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ						
โปรดอ่านข้อความและประเมินว่าจริงกับตัวท่านมากน้อยเพียงใด	โปรดทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลข					
	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
1. เครื่องมือที่ใช้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย	6	5	4	3	2	1
2. อภิปรายผลการวิจัยตรงกับผลการศึกษา	6	5	4	3	2	1
3. เขียนงานวิจัยมีแหล่งที่สามารถอ้างอิงได้อย่างเหมาะสม	6	5	4	3	2	1

3. แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ลักษณะแบบวัด เป็นการวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยปรับปรุงจากแบบวัดของจุฑารัตน์ กิตติเชมากร (2553) โดยนำมาปรับให้เพื่อให้ความเหมาะสมกับบริบทที่ศึกษาและกลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้ แต่ละข้อเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ คือ จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

วิธีการให้คะแนน สำหรับข้อคำถามทางบวก ผู้ที่ตอบจริงที่สุด จะได้ 6 คะแนน จริง จะได้ 5 คะแนน ค่อนข้างจริง จะได้ 4 คะแนน ค่อนข้างไม่จริง จะได้ 3 คะแนน ไม่จริง จะได้ 2 คะแนน ไม่จริงเลย จะได้ 1 คะแนน สำหรับข้อคำถามทางลบผู้วิจัยให้กลับคะแนนกัน นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่าเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ขั้นตอนแรกเป็นการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญ พบค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Item-objective congruence index: IOC) จากข้อคำถามทั้งหมด 10 ข้อ พบว่ามีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.60-1.00 จำนวน 5 ข้อ มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.60 จำนวน 5 ข้อ จึงทำการตัดข้อคำถามตามคำชี้แนะของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นได้นำแบบวัดไปทดลองใช้เพื่อตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) พบค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.927 แสดงว่าแบบวัดมีความสอดคล้อง ภายในอยู่ในระดับที่ยอมรับได้ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.758-0.849 หลังจากนั้นนำไปเก็บข้อมูลจริง พบค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.928 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.775-0.854

จากนั้นได้นำแบบวัดไปตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างโดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน พบว่าแบบจำลองในขั้นต้นยังไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผู้วิจัยจึงได้พิจารณาตัดข้อคำถามบางข้อที่ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading) น้อย และเป็นข้อคำถามที่มีใจความใกล้เคียงกันกับข้อคำถามอื่นออก โดยตัดออกทีละข้อจนแบบจำลองมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบค่าดัชนีความกลมกลืนของแบบจำลองได้แก่ $\chi^2 = 2.28$, $df = 2$, $p = 0.32$, $CFI =$

1.00, GFI = 1.00, NFI = 1.00, NNFI = 1.00, RMSEA = 0.021, SRMR = 0.008 พบว่าดัชนีความกลมกลืนทุกตัวผ่านเกณฑ์ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าแบบจำลองการวัดตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง พบค่า CR= 0.913 และ AVE= 0.724 แสดงว่าข้อคำถามหรือตัวแปรสังเกตมีความสัมพันธ์กับตัวแปรแฝงที่ตัวแปรสังเกตนั้นใช้วัด สำหรับค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวบ่งชี้ พบว่าค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อคำถามรายข้ออยู่ระหว่าง 0.82-0.92 โดยที่การวัดตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีเพียงองค์ประกอบเดียว โดยมีจำนวนข้อคำถามที่นำไปใช้จริง 4 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.913 และมีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.777-0.860

ตัวอย่างข้อคำถาม

โปรดอ่านข้อความและประเมินว่าจริงกับตัวท่านมากน้อยเพียงใด	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์					
	โปรดทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลข					
	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
1. ข้าพเจ้าเพียรพยายามทำงานวิจัยทุกครั้งเพื่อให้งานสำเร็จตามเป้าหมาย	6	5	4	3	2	1
2. เมื่อการวิจัยมีปัญหาอุปสรรค ข้าพเจ้าจะหาทางแก้ไขให้งานสำเร็จลุล่วงไป	6	5	4	3	2	1
3. ข้าพเจ้าจะกำหนดเป้าหมายการวิจัยในระดับที่เหมาะสมกับความสามารถของตนเอง	6	5	4	3	2	1

4. แบบวัดบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก

ลักษณะแบบวัด เป็นการวัดบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยปรับปรุงจากแบบวัดของปัญญา ประดิษฐ์บาททุกา (2556) โดยนำมาปรับให้เพื่อให้มีความเหมาะสมกับบริบทที่ศึกษาและกลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้ แต่ละข้อเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ คือ จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

วิธีการให้คะแนน สำหรับข้อคำถามทางบวก ผู้ที่ตอบจริงที่สุด จะได้ 6 คะแนน จริง จะได้ 5 คะแนน ค่อนข้างจริง จะได้ 4 คะแนน ค่อนข้างไม่จริง จะได้ 3 คะแนน ไม่จริง จะได้ 2 คะแนน ไม่จริงเลย จะได้ 1 คะแนน สำหรับข้อคำถามทางลบผู้วิจัยให้กลับคะแนนกัน นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่าเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกสูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ขั้นตอนแรกเป็นการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Item-objective

congruence index: IOC) จากข้อคำถามทั้งหมด 14 ข้อ พบว่ามีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.60-1.00 จำนวน 12 ข้อ มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.60 จำนวน 2 ข้อ จึงทำการตัดข้อคำถามตามคำชี้แนะของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นได้นำแบบวัดไปทดลองใช้เพื่อตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) พบค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.907 แสดงว่าแบบวัดมีความสอดคล้อง ภายในอยู่ในระดับที่ยอมรับได้ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.447-0.811 หลังจากนั้นนำไปเก็บข้อมูลจริง พบค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.904 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.428-0.799

จากนั้นได้นำแบบวัดไปตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างโดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน พบว่าแบบจำลองในขั้นต้นยังไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผู้วิจัยจึงได้พิจารณาตัดข้อคำถามบางข้อที่ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading) น้อย และเป็นข้อคำถามที่มีใจความใกล้เคียงกันกับข้อคำถามอื่นออก โดยตัดออกทีละข้อจนแบบจำลองมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบค่าดัชนีความกลมกลืนของแบบจำลองได้แก่ $\chi^2 = 10.24$, $df = 5$, $p = 0.069$, $CFI = 1.00$, $GFI = 0.99$, $NFI = 0.99$, $NNFI = 0.99$, $RMSEA = 0.058$, $SRMR = 0.014$ พบว่าดัชนีความกลมกลืนทุกตัวผ่านเกณฑ์ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าแบบจำลองการวัดตัวแปรบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง พบค่า $CR = 0.918$ และ $AVE = 0.693$ แสดงว่าข้อคำถามหรือตัวแปรสังเกตมีความสัมพันธ์กับตัวแปรแฝงที่ตัวแปรสังเกตนั้นใช้วัด สำหรับค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวบ่งชี้ พบว่าค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อคำถามรายข้ออยู่ระหว่าง 0.71-0.89 โดยที่การวัดตัวแปรบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกมีเพียงองค์ประกอบเดียว โดยมีจำนวนข้อคำถามที่นำไปใช้จริง 5 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.875 และมีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.582-0.778

ตัวอย่างข้อคำถาม

บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก						
โปรดอ่านข้อความและประเมินว่าจริงกับตัวท่านมากน้อยเพียงใด	โปรดทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลข					
	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
1. ข้าพเจ้าทำงานวิจัยที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มกำลังและความสามารถ	6	5	4	3	2	1
2. ข้าพเจ้ามีเป้าหมายชัดเจนและมีการปฏิบัติเพื่อไปสู่เป้าหมายอย่างเป็นขั้นตอน	6	5	4	3	2	1
3. ข้าพเจ้ามุ่งสู่ความเป็นมาตรฐานที่ดีเยี่ยมในทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าทำ	6	5	4	3	2	1

5. แบบวัดบรรยากาศในการวิจัย

ลักษณะแบบวัด เป็นการวัดบรรยากาศในการวิจัย เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยปรับปรุงจากแบบวัดของวินัย คำสุวรรณ (2542) โดยนำมาปรับให้เพื่อให้มีความเหมาะสมกับบริบทที่ศึกษาและกลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้ แต่ละข้อเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ คือ จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

วิธีการให้คะแนน สำหรับข้อคำถามทางบวก ผู้ที่ตอบจริงที่สุด จะได้ 6 คะแนน จริง จะได้ 5 คะแนน ค่อนข้างจริง จะได้ 4 คะแนน ค่อนข้างไม่จริง จะได้ 3 คะแนน ไม่จริง จะได้ 2 คะแนน ไม่จริงเลย จะได้ 1 คะแนน สำหรับข้อคำถามทางลบผู้วิจัยให้กลับคะแนนกัน นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่าเป็นผู้ที่มีบรรยากาศในการวิจัยสูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ขั้นตอนแรกเป็นการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญ พบค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Item-objective congruence index: IOC) จากข้อคำถามทั้งหมด 10 ข้อ พบว่ามีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.60-1.00 จำนวน 9 ข้อ มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.60 จำนวน 1 ข้อ จึงทำการตัดข้อคำถามตามคำชี้แนะของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นได้นำแบบวัดไปทดลองใช้เพื่อตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) พบค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.838 แสดงว่าแบบวัดมีความสอดคล้อง ภายในอยู่ในระดับที่ยอมรับได้ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.421-0.712 หลังจากนั้นนำไปเก็บข้อมูลจริง พบค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.838 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.441-0.714

จากนั้นได้นำแบบวัดไปตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างโดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน พบว่าแบบจำลองในขั้นต้นยังไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผู้วิจัยจึงได้พิจารณาตัดข้อคำถามบางข้อที่ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading) น้อย และเป็นข้อคำถามที่มีใจความใกล้เคียงกับข้อคำถามอื่นออก โดยตัดออกทีละข้อจนแบบจำลองมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบค่าดัชนีความกลมกลืนของแบบจำลองได้แก่ $\chi^2 = 24.59$, $df = 9$, $p = 0.003$, $CFI = 0.97$, $GFI = 0.97$, $NFI = 0.96$, $NNFI = 0.96$, $RMSEA = 0.075$, $SRMR = 0.039$ พบว่าดัชนีความกลมกลืนเกือบทุกตัวผ่านเกณฑ์ มีเพียงดัชนีของค่าสถิติ χ^2 เพียงตัวเดียวที่ไม่ผ่านเกณฑ์ เพราะมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเมื่อพิจารณาดัชนีตัวอื่นๆ ซึ่งทุกตัวผ่านเกณฑ์ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าแบบจำลองการวัดตัวแปรบรรยากาศในการวิจัยมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง พบค่า $CR = 0.788$ และ $AVE = 0.394$ แสดงว่าข้อคำถามหรือตัวแปรสังเกตมีความสัมพันธ์กับตัวแปรแฝงที่ตัวแปรสังเกตนั้นใช้วัด สำหรับค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรแฝง พบว่าค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อคำถามรายข้ออยู่ระหว่าง 0.41-0.85 โดยที่การวัดตัวแปรบรรยากาศในการวิจัยมีเพียงองค์ประกอบเดียว โดยมีจำนวนข้อคำถามที่นำไปใช้จริง 6 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.761 และมีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.374-0.691

ตัวอย่างข้อคำถาม

บรรยากาศในการวิจัย						
โปรดอ่านข้อความและประเมินว่าจริงกับตัวท่านมากน้อยเพียงใด	โปรดทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลข					
	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
1. การเสนอขอทุนในการทำวิทยานิพนธ์	6	5	4	3	2	1
2. ความกระตือรือร้นของเพื่อนร่วมหลักสูตร	6	5	4	3	2	1
3. การยอมรับฟังความเห็นของกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์	6	5	4	3	2	1

6. แบบวัดการรับรู้ความสามารถในการวิจัย

ลักษณะแบบวัด เป็นการวัดการรับรู้ความสามารถในการวิจัย เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยปรับปรุงจากแบบวัดของพรพรรณ บัวทอง (2557) โดยนำมาปรับให้เพื่อให้มีความเหมาะสมกับบริบทที่ศึกษาและกลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้ แต่ละข้อเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ คือ จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

วิธีการให้คะแนน สำหรับข้อคำถามทางบวก ผู้ที่ตอบจริงที่สุด จะได้ 6 คะแนน จริง จะได้ 5 คะแนน ค่อนข้างจริง จะได้ 4 คะแนน ค่อนข้างไม่จริง จะได้ 3 คะแนน ไม่จริง จะได้ 2 คะแนน ไม่จริงเลย จะได้ 1 คะแนน สำหรับข้อคำถามทางลบผู้วิจัยให้กลับคะแนนกัน นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่าเป็นผู้ที่มีการรับรู้ความสามารถในการวิจัย สูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ขั้นตอนแรกเป็นการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญ พบค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Item-objective congruence index: IOC) จากข้อคำถามทั้งหมด 10 ข้อ พบว่ามีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.60-1.00 จำนวน 6 ข้อ มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.60 จำนวน 4 ข้อ จึงทำการตัดข้อคำถามตามคำชี้แนะของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นได้นำแบบวัดไปทดลองใช้เพื่อตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) พบค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.815 แสดงว่าแบบวัดมีความสอดคล้อง ภายในอยู่ในระดับที่ยอมรับได้ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.452-0.638 หลังจากนั้นนำไปเก็บข้อมูลจริง พบค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.814 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.468-0.655

จากนั้นได้นำแบบวัดไปตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างโดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน พบว่าแบบจำลองในขั้นต้นยังไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผู้วิจัยจึงได้พิจารณาตัดข้อคำถามบางข้อที่ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading) น้อย และเป็นข้อคำถามที่มีใจความใกล้เคียงกับข้อคำถามอื่นออก โดยตัดออกทีละข้อจนแบบจำลองมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบค่าดัชนีความกลมกลืนของแบบจำลองได้แก่ $\chi^2 = 5.67$, $df = 5$, $p = 0.339$, CFI = 1.00, GFI = 0.99, NFI = 0.99, NNFI = 1.00, RMSEA = 0.021, SRMR = 0.020 พบว่าดัชนี

ความกลมกลืนทุกตัวผ่านเกณฑ์ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าแบบจำลองการวัดตัวแปรการรับรู้ความสามารถในการวิจัย ความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง พบค่า $CR = 0.793$ และ $AVE = 0.436$ แสดงว่าข้อคำถามหรือตัวแปรสังเกตมีความสัมพันธ์กับตัวแปรแฝงที่ตัวแปรสังเกตนั้นใช้วัด สำหรับค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวบ่งชี้ พบว่าค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อคำถามรายข้ออยู่ระหว่าง 0.57-0.71 โดยที่การวัดตัวแปรการรับรู้ความสามารถในการวิจัยมีเพียงองค์ประกอบเดียว โดยมีจำนวนข้อคำถามที่นำไปใช้จริง 5 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.786 และมีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.496-0.612

ตัวอย่างข้อคำถาม

การรับรู้ความสามารถในการวิจัย						
โปรดอ่านข้อความและประเมินว่าจริงกับตัวท่านมากน้อยเพียงใด	โปรดทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลข					
	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
1. ข้าพเจ้าสามารถนำเสนองานวิทยานิพนธ์ให้ผู้อื่นเข้าใจได้	6	5	4	3	2	1
2. เมื่อทำวิทยานิพนธ์ ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะสามารถเขียนรายงานการวิจัยได้ถูกต้อง	6	5	4	3	2	1
3. ข้าพเจ้ามั่นใจว่าสามารถใช้คอมพิวเตอร์ในการพิมพ์เอกสาร และจัดรูปแบบงานวิทยานิพนธ์ได้ถูกต้อง	6	5	4	3	2	1

7. แบบวัดความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์

ลักษณะแบบวัด เป็นการวัดความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์ เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยปรับปรุงมาจากแบบวัดของนิชาภัทร โพธิ์บาง (2550) โดยนำมาปรับให้เพื่อให้มีความเหมาะสมกับบริบทที่ศึกษาและกลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้ แต่ละข้อเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ คือ จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

วิธีการให้คะแนน สำหรับข้อคำถามทางบวก ผู้ที่ตอบจริงที่สุด จะได้ 6 คะแนน จริง จะได้ 5 คะแนน ค่อนข้างจริง จะได้ 4 คะแนน ค่อนข้างไม่จริง จะได้ 3 คะแนน ไม่จริง จะได้ 2 คะแนน ไม่จริงเลย จะได้ 1 คะแนน สำหรับข้อคำถามทางลบผู้วิจัยให้กลับคะแนนกัน นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่าเป็นผู้ที่มีความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์สูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ขั้นตอนแรกเป็นการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญ พบค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Item-objective congruence index: IOC) จากข้อคำถามทั้งหมด 10 ข้อ พบว่ามีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.60-1.00

จำนวน 5 ข้อ มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.60 จำนวน 5 ข้อ จึงทำการตัดข้อคำถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นได้นำแบบวัดไปทดลองใช้เพื่อตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) พบค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.764 แสดงว่าแบบวัดมีความสอดคล้อง ภายในอยู่ในระดับที่ยอมรับได้ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.392-0.618 หลังจากนั้นนำไปเก็บข้อมูลจริง พบค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.778 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.397-0.647

จากนั้นได้นำแบบวัดไปตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างโดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน พบว่าแบบจำลองในขั้นต้นยังไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผู้วิจัยจึงได้พิจารณาตัดข้อคำถามบางข้อที่ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading) น้อย และเป็นข้อคำถามที่มีใจความใกล้เคียงกับข้อคำถามอื่นออก โดยตัดออกทีละข้อจนแบบจำลองมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบค่าดัชนีความกลมกลืนของแบบจำลองได้แก่ $\chi^2 = 0.00$, $df = 0$, $p = 1.00$, $RMSEA = 0.00$ พบว่าดัชนีความกลมกลืนทุกตัวผ่านเกณฑ์ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าแบบจำลองการวัดตัวแปรความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์มีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง พบค่า $CR = 0.626$ และ $AVE = 0.362$ แสดงว่าข้อคำถามหรือตัวแปรสังเกตมีความสัมพันธ์กับตัวแปรแฝงที่ตัวแปรสังเกตนั้นใช้วัด สำหรับค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวบ่งชี้ พบว่าค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อคำถามรายข้ออยู่ระหว่าง 0.54-0.71 โดยที่การวัดตัวแปรความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์มีเพียงองค์ประกอบเดียว โดยมีจำนวนข้อคำถามที่นำไปใช้จริง 3 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.608 และมีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.399-0.474

ตัวอย่างข้อคำถาม

ความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์						
โปรดอ่านข้อความและประเมินว่าจริงกับตัวท่านมากน้อยเพียงใด	โปรดทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลข					
	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
1. เมื่อข้าพเจ้าตั้งใจทำงานวิจัยอย่างเต็มความสามารถแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อว่าวิทยานิพนธ์ของข้าพเจ้าจะมีประสิทธิภาพ	6	5	4	3	2	1
2. การที่ข้าพเจ้าได้รับความช่วยเหลือจากอาจารย์ที่ปรึกษา ขึ้นอยู่กับการที่ข้าพเจ้าเข้าขอคำปรึกษาจากอาจารย์ที่ปรึกษาอยู่เสมอ	6	5	4	3	2	1
3. การที่ข้าพเจ้าทำวิทยานิพนธ์ให้สำเร็จ ข้าพเจ้าต้องใช้ความพยายามและตั้งใจจริง	6	5	4	3	2	1

8. แบบวัดคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

8.1 ด้านการวางแผนร่วมกับนักศึกษา

ลักษณะแบบวัด เป็นการวัดคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ด้านการวางแผนร่วมกับนักศึกษา เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นใหม่ โดยพัฒนามาจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่มีประสบการณ์ในการทำวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโท แต่ละข้อเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ คือ จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

วิธีการให้คะแนน สำหรับข้อคำถามทางบวก ผู้ที่ตอบจริงที่สุด จะได้ 6 คะแนน จริง จะได้ 5 คะแนน ค่อนข้างจริง จะได้ 4 คะแนน ค่อนข้างไม่จริง จะได้ 3 คะแนน ไม่จริง จะได้ 2 คะแนน ไม่จริงเลย จะได้ 1 คะแนน สำหรับข้อคำถามทางลบผู้วิจัยให้กลับคะแนนกัน นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่าเป็นผู้ที่รับรู้ว่ามีอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีการวางแผนร่วมกับนักศึกษาสูงกว่า นักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ขั้นตอนแรกเป็นการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ พบค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Item-objective congruence index: IOC) จากข้อคำถามทั้งหมด 10 ข้อ พบว่ามีค่า IOC เท่ากับ 0.60 จำนวน 9 ข้อ มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.60 จำนวน 1 ข้อ จึงทำการตัดข้อคำถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นได้นำแบบวัดไปทดลองใช้เพื่อตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) พบค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.935 แสดงว่าแบบวัดมีความสอดคล้อง ภายในอยู่ในระดับที่ยอมรับได้มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.617-0.873 หลังจากนั้นนำไปเก็บข้อมูลจริง พบค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.939 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.680-0.879

จากนั้นได้นำแบบวัดไปตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างโดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน พบว่าแบบจำลองในขั้นต้นยังไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผู้วิจัยจึงได้พิจารณาตัดข้อคำถามบางข้อที่ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading) น้อย และเป็นข้อคำถามที่มีใจความใกล้เคียงกันกับข้อคำถามอื่นออก โดยตัดออกทีละข้อจนแบบจำลองมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบค่าดัชนีความกลมกลืนของแบบจำลองได้แก่ $\chi^2 = 20.20$, $df = 9$, $p = 0.0167$, $CFI = 0.99$, $GFI = 0.98$, $NFI = 0.99$, $NNFI = 0.99$, $RMSEA = 0.063$, $SRMR = 0.022$ พบว่าดัชนีความกลมกลืนเกือบทุกตัวผ่านเกณฑ์ มีเพียงดัชนีของค่าสถิติ χ^2 เพียงตัวเดียวที่ไม่ผ่านเกณฑ์เพราะมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเมื่อพิจารณาดัชนีตัวอื่นๆ ซึ่งทุกตัวผ่านเกณฑ์ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าแบบจำลองการวัดตัวแปรคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ด้านการวางแผนร่วมกับนักศึกษา มีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง พบค่า $CR = 0.911$ และ $AVE = 0.633$ แสดงว่าข้อคำถามหรือตัวแปรสังเกตมีความสัมพันธ์กับตัวแปรแฝงที่ตัวแปรสังเกตนั้นใช้วัด สำหรับค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวบ่งชี้ พบว่าค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อคำถามรายข้ออยู่ระหว่าง 0.68-0.87 โดยที่การวัดตัวแปรคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ด้านการ

วางแผนร่วมกับนักศึกษา มีเพียงองค์ประกอบเดียว โดยมีจำนวนข้อคำถามที่นำไปใช้จริง 6 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.907 และมีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.647-0.806

ตัวอย่างข้อคำถาม

คุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ด้านการวางแผนร่วมกับนักศึกษา						
โปรดอ่านข้อความและประเมินว่าจริงกับตัวท่านมากน้อยเพียงใด	โปรดทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลข					
	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
1. อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมวางแผนงานวิทยานิพนธ์กับข้าพเจ้า	6	5	4	3	2	1
2. อาจารย์ที่ปรึกษาให้คำแนะนำ เมื่อการทำวิจัยไม่เป็นไปตามแผน	6	5	4	3	2	1
3. อาจารย์ที่ปรึกษามีการติดตามความก้าวหน้าตามแผนงานวิทยานิพนธ์	6	5	4	3	2	1

8.2 ด้านการให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษา

ลักษณะแบบวัด เป็นการวัดคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ด้านการให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษา เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นใหม่ โดยพัฒนามาจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่มีประสบการณ์ในการทำวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโท แต่ละข้อเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ คือ จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

วิธีการให้คะแนน สำหรับข้อคำถามทางบวก ผู้ที่ตอบจริงที่สุด จะได้ 6 คะแนน จริง จะได้ 5 คะแนน ค่อนข้างจริง จะได้ 4 คะแนน ค่อนข้างไม่จริง จะได้ 3 คะแนน ไม่จริง จะได้ 2 คะแนน ไม่จริงเลย จะได้ 1 คะแนน สำหรับข้อคำถามทางลบผู้วิจัยให้กลับคะแนนกัน นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่าเป็นผู้ที่รับรู้ว่าคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีการให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษาสูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ขั้นตอนแรกเป็นการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ พบค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Item-objective congruence index: IOC) จากข้อคำถามทั้งหมด 10 ข้อ พบว่ามีค่า IOC เท่ากับ 0.60 จำนวน 9 ข้อ มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.60 จำนวน 1 ข้อ จึงทำการตัดข้อคำถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นได้นำแบบวัดไปทดลองใช้เพื่อตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) พบค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.953 แสดงว่าแบบวัดมีความสอดคล้อง ภายในอยู่ในระดับที่ยอมรับได้ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.679-0.886 หลังจากนั้นนำไปเก็บข้อมูลจริง พบค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.953 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.669-0.873

จากนั้นได้นำแบบวัดไปตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างโดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน พบว่าแบบจำลองในขั้นต้นยังไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผู้วิจัยจึงได้พิจารณาตัดข้อคำถามบางข้อที่ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading) น้อย และเป็นข้อคำถามที่มีใจความใกล้เคียงกันกับข้อคำถามอื่นออก โดยตัดออกทีละข้อจนแบบจำลองมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบค่าดัชนีความกลมกลืนของแบบจำลองได้แก่ $\chi^2 = 0.05$, $df = 2$, $p = 0.973$, $CFI = 1.00$, $GFI = 1.00$, $NFI = 1.00$, $NNFI = 1.00$, $RMSEA = 0.000$, $SRMR = 0.0013$ พบว่าดัชนีความกลมกลืนทุกตัวผ่านเกณฑ์ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าแบบจำลองการวัดตัวแปรคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ด้านการให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษามีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง พบค่า $CR = 0.918$ และ $AVE = 0.739$ แสดงว่าข้อคำถามหรือตัวแปรสังเกตมีความสัมพันธ์กับตัวแปรแฝงที่ตัวแปรสังเกตนั้นใช้วัด สำหรับค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวบ่งชี้ พบว่าค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อคำถามรายข้ออยู่ระหว่าง 0.71-0.94 โดยที่การวัดตัวแปรคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ด้านการให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษามีเพียงองค์ประกอบเดียว โดยมีจำนวนข้อคำถามที่นำไปใช้จริง 4 ข้อ มีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.914 และมีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.685-0.881

ตัวอย่างข้อคำถาม

คุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ด้านการให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษา						
โปรดอ่านข้อความและประเมินว่าจริงกับตัวท่านมากน้อยเพียงใด	โปรดทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลข					
	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
1. อาจารย์ที่ปรึกษามีเวลาให้คำปรึกษาได้อย่างเต็มที่	6	5	4	3	2	1
2. อาจารย์ที่ปรึกษาให้คำแนะนำในการทำงานวิทยานิพนธ์อย่างต่อเนื่อง	6	5	4	3	2	1
3. ข้าพเจ้ากล้าที่จะขอคำปรึกษาเพราะอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นกันเอง	6	5	4	3	2	1

8.3 ด้านความรู้ความเข้าใจในวิทยานิพนธ์

ลักษณะแบบวัด เป็นการวัดคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ด้านความรู้ความเข้าใจในวิทยานิพนธ์ เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นใหม่ โดยพัฒนามาจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่มีประสบการณ์ในการทำวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโท แต่ละข้อเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ คือ จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

วิธีการให้คะแนน สำหรับข้อคำถามทางบวก ผู้ที่ตอบจริงที่สุด จะได้ 6 คะแนน จริง จะได้ 5 คะแนน ก่อนข้างจริง จะได้ 4 คะแนน ก่อนข้างไม่จริง จะได้ 3 คะแนน ไม่จริง จะได้ 2 คะแนน ไม่จริงเลย จะได้ 1 คะแนน สำหรับข้อคำถามทางลบผู้วิจัยให้กลับคะแนนกัน นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่าเป็นผู้ที่รับรู้ที่อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีความรู้ความเข้าใจในวิทยานิพนธ์สูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ขั้นตอนแรกเป็นการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ พบค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Item-objective congruence index: IOC) จากข้อคำถามทั้งหมด 9 ข้อ พบว่าทุกข้อมีค่า IOC เท่ากับ 0.60 และได้ นำแบบวัดไปทดลองใช้เพื่อตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) พบค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.956 แสดงว่าแบบวัดมีความสอดคล้อง ภายในอยู่ในระดับที่ยอมรับได้ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.744-0.869 หลังจากนั้นนำไปเก็บข้อมูลจริง พบค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.956 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.742-0.873

จากนั้นได้นำแบบวัดไปตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างโดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน พบว่าแบบจำลองในขั้นต้นยังไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผู้วิจัยจึงได้พิจารณาตัดข้อคำถามบางข้อที่ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading) น้อย และเป็นข้อคำถามที่มีใจความใกล้เคียงกันกับข้อคำถามอื่นออก โดยตัดออกทีละข้อจนแบบจำลองมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบค่าดัชนีความกลมกลืนของแบบจำลองได้แก่ $\chi^2 = 6.05$, $df = 5$, $p = 0.301$, CFI = 1.00, GFI = 0.99, NFI = 1.00, NNFI = 1.00, RMSEA = 0.026, SRMR = 0.01 พบว่าดัชนีความกลมกลืนทุกตัวผ่านเกณฑ์ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าแบบจำลองการวัดตัวแปรคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ด้านความรู้ความเข้าใจในวิทยานิพนธ์มีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง พบค่า CR= 0.932 และ AVE= 0.734 แสดงว่าข้อคำถามหรือตัวแปรสังเกตมีความสัมพันธ์กับตัวแปรแฝงที่ตัวแปรสังเกตนั้นใช้วัด สำหรับค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวบ่งชี้ พบว่าค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อคำถามรายข้ออยู่ระหว่าง 0.80-0.92 โดยที่การวัดตัวแปรคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ด้านความรู้ความเข้าใจในวิทยานิพนธ์มีเพียงองค์ประกอบเดียว โดยมีจำนวนข้อคำถามที่นำไปใช้จริง 5 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.931 และมีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.770-0.872

ตัวอย่างข้อคำถาม

คุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ด้านความรู้ความเข้าใจในวิทยานิพนธ์						
โปรดอ่านข้อความและประเมินว่าจริงกับตัวท่านมากน้อยเพียงใด	โปรดทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลข					
	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
1. อาจารย์ที่ปรึกษาเข้าใจวัตถุประสงค์งานวิทยานิพนธ์ของข้าพเจ้า	6	5	4	3	2	1
2. อาจารย์ที่ปรึกษาให้ความสนใจกระบวนการวิจัยของข้าพเจ้า	6	5	4	3	2	1
3. อาจารย์ที่ปรึกษาความรู้วิธีการวิจัยอย่างหลากหลาย	6	5	4	3	2	1

8.4 ด้านการติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์

ลักษณะแบบวัด เป็นการวัดคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ด้านการติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นใหม่ โดยพัฒนามาจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่มีประสบการณ์ในการทำวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโท แต่ละข้อเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ คือ จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

วิธีการให้คะแนน สำหรับข้อคำถามทางบวก ผู้ที่ตอบจริงที่สุด จะได้ 6 คะแนน จริง จะได้ 5 คะแนน ค่อนข้างจริง จะได้ 4 คะแนน ค่อนข้างไม่จริง จะได้ 3 คะแนน ไม่จริง จะได้ 2 คะแนน ไม่จริงเลย จะได้ 1 คะแนน สำหรับข้อคำถามทางลบผู้วิจัยให้กลับคะแนนกัน นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่าเป็นผู้ที่รับรู้ว่าคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีการติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ สูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ขั้นตอนแรกเป็นการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ พบค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Item-objective congruence index: IOC) จากข้อคำถามทั้งหมด 7 ข้อ พบว่ามีค่า IOC เท่ากับ 0.60 จำนวน 6 ข้อ มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.60 จำนวน 1 ข้อ จึงทำการตัดข้อคำถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นได้นำแบบวัดไปทดลองใช้เพื่อตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) พบค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.866 แสดงว่าแบบวัดมีความสอดคล้อง ภายในอยู่ในระดับที่ยอมรับได้ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.497-0.759 หลังจากนั้นนำไปเก็บข้อมูลจริง พบค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.862 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.500-0.749

จากนั้นได้นำแบบวัดไปตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างโดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน พบว่าแบบจำลองในขั้นต้นยังไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผู้วิจัยจึงได้พิจารณาตัดข้อคำถามบางข้อที่ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading) น้อย และเป็นข้อคำถามที่

มีใจความใกล้เคียงกันกับข้อคำถามอื่นนอก โดยตัดออกทีละข้อจนแบบจำลองมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบค่าดัชนีความกลมกลืนของแบบจำลองได้แก่ $\chi^2 = 0.00$, $df = 0$, $p = 1.00$, $RMSEA = 0.00$ พบว่าดัชนีความกลมกลืนทุกตัวผ่านเกณฑ์ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าแบบจำลองการวัดตัวแปรคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ด้านการติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์มีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง พบค่า $CR = 0.932$ และ $AVE = 0.821$ แสดงว่าข้อคำถามหรือตัวแปรสังเกตมีความสัมพันธ์กับตัวแปรแฝงที่ตัวแปรสังเกตนั้นใช้วัด สำหรับค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวบ่งชี้ พบว่าค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อคำถามรายข้ออยู่ระหว่าง 0.80-0.96 โดยที่การวัดตัวแปรคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ด้านการติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์มีเพียงองค์ประกอบเดียว โดยมีจำนวนข้อคำถามที่นำไปใช้จริง 3 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.775 และมีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.469-0.768

ตัวอย่างข้อคำถาม

คุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ด้านการติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์						
โปรดอ่านข้อความและประเมินว่าจริงกับตัวท่านมากน้อยเพียงใด	โปรดทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลข					
	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
1. อาจารย์ที่ปรึกษาติดตามความก้าวหน้าการทำวิทยานิพนธ์ของข้าพเจ้าสม่ำเสมอ	6	5	4	3	2	1
2. อาจารย์ที่ปรึกษาให้ข้าพเจ้ารายงานความก้าวหน้าวิทยานิพนธ์ตามแผนที่วางไว้	6	5	4	3	2	1
3. อาจารย์ที่ปรึกษาโทรถามถึงความก้าวหน้างานวิทยานิพนธ์ของข้าพเจ้า	6	5	4	3	2	1

8.5 ด้านการรับรู้ข้อกำหนดในการจบการศึกษา

ลักษณะแบบวัด เป็นการวัดคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ด้านการรับรู้ข้อกำหนดในการจบการศึกษา เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นใหม่ โดยพัฒนามาจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่มีประสบการณ์ในการทำวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโท แต่ละข้อเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ คือ จริงที่สุด, จริง, ค่อนข้างจริง, ค่อนข้างไม่จริง, ไม่จริง, ไม่จริงเลย

วิธีการให้คะแนน สำหรับข้อคำถามทางบวก ผู้ที่ตอบจริงที่สุด จะได้ 6 คะแนน, จริง จะได้ 5 คะแนน, ค่อนข้างจริง จะได้ 4 คะแนน, ค่อนข้างไม่จริง จะได้ 3 คะแนน, ไม่จริง จะได้ 2 คะแนน, ไม่จริงเลย จะได้ 1 คะแนน สำหรับข้อคำถามทางลบผู้วิจัยให้กลับคะแนนกัน นักศึกษาที่ได้คะแนน

สูงกว่า แสดงว่าเป็นผู้ที่รับรู้ว่าอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีการรับรู้ข้อกำหนดในการจบการศึกษาสูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ขั้นตอนแรกเป็นการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ พบค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Item-objective congruence index: IOC) จากข้อคำถามทั้งหมด 9 ข้อ พบว่ามีค่า IOC เท่ากับ 0.60 จำนวน 8 ข้อ มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.60 จำนวน 1 ข้อ จึงทำการตัดข้อคำถามตามคำชี้แนะของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นได้นำแบบวัดไปทดลองใช้เพื่อตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) พบค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.908 แสดงว่าแบบวัดมีความสอดคล้อง ภายในอยู่ในระดับที่ยอมรับได้ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.589-0.794 หลังจากนั้นนำไปเก็บข้อมูลจริง พบค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.908 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.604-0.794

จากนั้นได้นำแบบวัดไปตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างโดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน พบว่าแบบจำลองในขั้นต้นยังไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผู้วิจัยจึงได้พิจารณาตัดข้อคำถามบางข้อที่ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading) น้อย และเป็นข้อคำถามที่มีใจความใกล้เคียงกันกับข้อคำถามอื่นออก โดยตัดออกทีละข้อจนแบบจำลองมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบค่าดัชนีความกลมกลืนของแบบจำลองได้แก่ $\chi^2 = 10.43$, $df = 5$, $p = 0.064$, CFI = 0.99, GFI = 0.99, NFI = 0.99, NNFI = 0.99, RMSEA = 0.059, SRMR = 0.017 พบว่าดัชนีความกลมกลืนทุกตัวผ่านเกณฑ์ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าแบบจำลองการวัดตัวแปรคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ด้านการรับรู้ข้อกำหนดในการจบการศึกษามีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง พบค่า CR= 0.879 และ AVE= 0.599 แสดงว่าข้อคำถามหรือตัวแปรสังเกตมีความสัมพันธ์กับตัวแปรแฝงที่ตัวแปรสังเกตนั้นใช้วัด สำหรับค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวบ่งชี้ พบว่าค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อคำถามรายข้ออยู่ระหว่าง 0.61-0.91 โดยที่การวัดตัวแปรคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ด้านการรับรู้ข้อกำหนดในการจบการศึกษามีเพียงองค์ประกอบเดียว โดยมีจำนวนข้อคำถามที่นำไปใช้จริง 5 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.860 และมีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.578-0.816

ตัวอย่างข้อคำถาม

คุณลักษณะที่ปริญญานิพนธ์ ด้านการรับรู้ข้อกำหนดในการจบการศึกษา						
โปรดอ่านข้อความและประเมินว่าจริงกับตัวท่านมากน้อยเพียงใด	โปรดทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลข					
	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
1. อาจารย์ที่ปริญญารู้กระบวนการทั้งหลักสูตรการศึกษา	6	5	4	3	2	1
2. อาจารย์ที่ปริญญารับระเบียบ ข้อกำหนดในการทำวิทยานิพนธ์	6	5	4	3	2	1
3. อาจารย์ที่ปริญญารับกระบวนการในการทำงานวิทยานิพนธ์	6	5	4	3	2	1

9. แบบวัดผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ

ลักษณะแบบวัด เป็นการวัดผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นใหม่ ตามนิยามเชิงปฏิบัติการแต่ละข้อเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ คือ จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

วิธีการให้คะแนน สำหรับข้อคำถามทางบวก ผู้ที่ตอบจริงที่สุด จะได้ 6 คะแนน จริง จะได้ 5 คะแนน ค่อนข้างจริง จะได้ 4 คะแนน ค่อนข้างไม่จริง จะได้ 3 คะแนน ไม่จริง จะได้ 2 คะแนน ไม่จริงเลย จะได้ 1 คะแนน สำหรับข้อคำถามทางลบผู้วิจัยให้กลับคะแนนกัน นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่าเป็นผู้ที่มีผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ขั้นตอนแรกเป็นการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญ พบค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Item-objective congruence index: IOC) จากข้อคำถามทั้งหมด 10 ข้อ พบว่ามีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.60-1.00 จำนวน 6 ข้อ มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.60 จำนวน 4 ข้อ จึงทำการตัดข้อคำถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นได้นำแบบวัดไปทดลองใช้เพื่อตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) พบค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.923 แสดงว่าแบบวัดมีความสอดคล้อง ภายในอยู่ในระดับที่ยอมรับได้ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.727-0.847 หลังจากนั้นนำไปเก็บข้อมูลจริง พบค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.929 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.736-0.854

จากนั้นได้นำแบบวัดไปตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างโดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน พบว่าแบบจำลองในขั้นต้นยังไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผู้วิจัยจึงได้พิจารณาตัดข้อคำถามบางข้อที่ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading) น้อย และเป็นข้อคำถามที่มีใจความใกล้เคียงกับข้อคำถามอื่นออก โดยตัดออกทีละข้อจนแบบจำลองมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิง

ประจักษ์ พบค่าดัชนีความกลมกลืนของแบบจำลองได้แก่ $\chi^2 = 0.39$, $df = 2$, $p = 0.821$, $CFI = 1.00$, $GFI = 1.00$, $NFI = 1.00$, $NNFI = 1.01$, $RMSEA = 0.00$, $SRMR = 0.004$ พบว่าดัชนีความกลมกลืนทุกตัวผ่านเกณฑ์ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าแบบจำลองการวัดตัวแปรผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง พบค่า $CR = 0.885$ และ $AVE = 0.658$ แสดงว่าข้อคำถามหรือตัวแปรสังเกตมีความสัมพันธ์กับตัวแปรแฝงที่ตัวแปรสังเกตนั้นใช้วัด สำหรับค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวบ่งชี้พบว่าค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อคำถามรายข้ออยู่ระหว่าง 0.75-0.88 โดยที่การวัดตัวแปรผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ มีเพียงองค์ประกอบเดียว โดยมีจำนวนข้อคำถามที่นำไปใช้จริง 4 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.883 และมีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.700-0.803

ตัวอย่างข้อคำถาม

ผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ						
โปรดอ่านข้อความและประเมินว่าจริงกับตัวท่านมากน้อยเพียงใด	โปรดทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลข					
	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
1. งานวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์เลือกใช้คำศัพท์เฉพาะที่ถูกต้องและเหมาะสม	6	5	4	3	2	1
2. เขียนงานวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์ที่มีการจัดเรียงลำดับได้ต่อเนื่อง	6	5	4	3	2	1

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การวิจัยเชิงคุณภาพ

ก่อนที่จะดำเนินการสร้างแบบวัดเพื่อวัดตัวแปรเชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมกรทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยได้ค้นหาคูณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ด้วยการดำเนินการตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) โดยให้ความสำคัญกับผู้ให้ข้อมูลในฐานะของผู้ที่รู้ดีที่สุด ได้ถ่ายทอดประสบการณ์ในการประสบความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์โดยมุ่งเน้นเรื่องคุณลักษณะที่สำคัญของอาจารย์ที่มีส่วนในการผลักดันให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งความรู้ดังกล่าวเกิดจากการให้ความหมาย การตีความต่อสถานการณ์ อันนำไปสู่การเกิดประสบการณ์ที่ผ่านมา ดังนั้นการดำเนินการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งมุ่งหวังในการสร้างองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะสำคัญของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และพัฒนาไปสู่การสร้างตัวชี้วัดความสำเร็จของการทำวิทยานิพนธ์ในด้านที่เกี่ยวข้อง

กับอาจารย์ที่ปรึกษาต่อไป ทั้งนี้ผู้วิจัยใช้กระบวนการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) เป็นหลักในการเก็บข้อมูล โดยใช้แนวสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างเป็นเครื่องมือช่วยในการบันทึกการสัมภาษณ์เพื่อให้มีความสอดคล้องกันในประเด็นที่ผู้วิจัยต้องการศึกษา

2. การวิจัยเชิงปริมาณ

ผู้วิจัยนำแบบวัดที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้ โดยมีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ขออนุญาตขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งได้ประสานงานโดยวาจาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย พร้อมแนบรายละเอียดของโครงการวิจัยและเครื่องมือวัด

2. ผู้วิจัยติดต่อกับผู้รับหน้าที่ประสานงาน เพื่อขอข้อมูลทะเบียนรายชื่อของนักศึกษาที่สอบวิทยานิพนธ์เสร็จสิ้นแล้ว เพื่อใช้ในการวางแผนเก็บรวบรวมข้อมูล

3. ผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในหลักสูตรนานาชาติ และเป็นคนไทยเท่านั้น และส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่าง เพื่อขอความร่วมมือให้ตอบแบบสอบถาม

4. ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาจำนวน 337 ฉบับ ซึ่งเป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์สามารถนำไปวิเคราะห์ข้อมูลได้จำนวน 310 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 75.98 ของจำนวนแบบสอบถามที่ส่งไปทั้งหมด 408 ฉบับ

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิจัยเชิงคุณภาพ

การวิเคราะห์ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) โดยนำข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกมาถอดเทปเป็นคำต่อคำ จากนั้นจึงลงรหัส (Coding) เพื่อจัดแยกข้อมูลเป็นหมวดหมู่ ซึ่งการศึกษาครั้งนี้ได้วิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ส่วนหลัก ได้แก่ สถานการณ์ที่สำคัญในกระบวนการทำวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ของตนเอง และคุณลักษณะที่สำคัญของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตามความเห็นของผู้ให้ข้อมูล อย่างไรก็ตาม ขั้นตอนการดำเนินการศึกษา ประกอบด้วย

- 1.1 การติดต่อและคัดเลือกผู้ให้ข้อมูล โดยเบื้องต้น ผู้วิจัยได้คัดเลือกผู้ให้ข้อมูลจากประวัติของการทำวิทยานิพนธ์ที่สามารถสำเร็จการศึกษาได้ตามระยะเวลาที่กำหนด ไม่มีการต่อเวลา จากนั้นจึงขอความเห็นจากอาจารย์ที่ปรึกษาและเพื่อนของผู้ให้ข้อมูล เมื่อได้รับความเห็นที่สอดคล้องกันในเรื่องของการมีกระบวนการทำวิทยานิพนธ์ที่ประสบความสำเร็จแล้ว ผู้วิจัยได้ติดต่อและขอความสมัครใจจากผู้ให้ข้อมูล โดยเบื้องต้นผู้วิจัยได้คัดเลือกผู้ให้ข้อมูลทั้งสิ้น 10 ราย และได้รับความร่วมมือด้วยความสมัครใจตลอดกระบวนการเก็บข้อมูลเป็นจำนวน 6 ราย

1.2 ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก เป็นหลักในการเก็บข้อมูล โดยอาศัยแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างเป็นตัวกำหนดประเด็นหลักในการสัมภาษณ์ ซึ่งผู้วิจัยได้สัมภาษณ์กับผู้ให้ข้อมูลหลักแต่ละราย เป็นจำนวน 2 ครั้ง ครั้งละประมาณ 1 ชั่วโมง ทั้งนี้ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้ผู้ให้ข้อมูลหลักได้ถ่ายทอดประสบการณ์ อันประกอบด้วยสถานการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นระหว่างทำวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์หรือคุณสมบัติของอาจารย์ที่ปรึกษา รวมถึงการให้ความเห็นเกี่ยวกับคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ทั้งที่เคยประสบมาด้วยตนเองหรือเป็นความต้องการที่จะได้รับจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ของตน

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูล ภายหลังจากที่ผู้วิจัยได้รับข้อมูลแล้วผู้วิจัยได้นำมาจัดแยกตามประเด็นที่ถูกกำหนดไว้ ได้แก่ การวางแผนร่วมกับนักศึกษา การให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษา ความรู้และความเข้าใจในวิทยานิพนธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษา การติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ และการรับรู้ข้อกำหนดในการจบการศึกษา

1.4 การตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูล ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูลแต่ละราย โดยภายหลังจากการสัมภาษณ์และถอดเทปแบบคำต่อคำแล้ว ผู้วิจัยได้นำกลับข้อมูลกลับไปให้ผู้ให้ข้อมูลผู้เป็นเจ้าของประสบการณ์นั้นได้ตรวจสอบความถูกต้องของคำพูด (Member check) พร้อมทั้งใช้วิธีการตรวจสอบสามเส้าด้านข้อมูล (Data triangulation) ควบคู่กับการยืนยันความถูกต้องจากผู้ให้ข้อมูลรอง นั่นคือ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ประกอบกับแหล่งอื่น เช่น เพื่อนของผู้ให้ข้อมูล ผู้ปกครองของผู้ให้ข้อมูล เป็นต้น จากนั้นจึงนำมาลงรหัสและตีความเชื่อมโยงต่อประเด็นต่าง ๆ ในกระบวนการวิเคราะห์นี้ผู้วิจัยได้อาศัยการลงรหัสและตีความกับเพื่อนนักวิจัย เพื่อดูความสอดคล้องของการลงรหัสและนำไปสู่การวิเคราะห์และตีความเชื่อมโยงข้อมูลต่อไป

2. การวิจัยเชิงปริมาณ

2.1 การจัดกระทำข้อมูล สำหรับในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามในแต่ละฉบับ เพื่อคัดแยกแบบสอบถามที่กลุ่มตัวอย่างตอบได้ครบถ้วนสมบูรณ์ที่สุด เพื่อนำมาใช้จัดกระทำข้อมูลให้เรียบร้อยต่อไปก่อนที่จะไปวิเคราะห์ข้อมูล

2. ผู้วิจัยได้ตรวจให้คะแนนแบบสอบถามแต่ละชุดตามเกณฑ์การให้คะแนนที่กำหนดไว้

3. ผู้วิจัยเป็นผู้บันทึกคะแนนลงในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ และนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งการวิเคราะห์เป็น 4 ตอน คือการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปและการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามการวิจัย ซึ่งมีแนวทางในการวิเคราะห์ข้อมูลและวิธีการทางสถิติดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์โดยใช้สถิติบรรยาย ได้แก่ ค่าความถี่ร้อยละเพื่ออธิบายและทำความเข้าใจลักษณะของกลุ่มตัวอย่างตามข้อมูลทางชีวสังคม ประกอบด้วย เพศ ระดับการศึกษา และกลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา

2. การวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) ค่าความเบ้ (Skewness) ค่าความโด่ง (Kurtosis) และการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product-moment correlation coefficient) เพื่อทราบลักษณะการแจกแจงของตัวแปรสังเกตและตรวจสอบตามเกณฑ์ข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์สถิติขั้นสูง

3. การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย ซึ่งได้แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ

3.1 ส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรม LISREL เพื่อวิเคราะห์และการตรวจสอบความกลมกลืนของแบบจำลองสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยใช้ค่าสถิติที่ตรวจสอบความกลมกลืนของแบบจำลอง (Goodness-of-fit Measure) กลุ่ม Absolute fit indices ได้แก่ ค่าไค-สแควร์ (Chi-square) ค่า RMSEA (Root mean square error of approximation) และค่า GFI (Goodness of fit index) ดัชนีวัดความสอดคล้องกลุ่ม Incremental fit indices ได้แก่ ค่า CFI (Comparative fit index) และค่า NNFI (Non-normed fit index) หรือ TLI (The Tucker Lewis Index)

3.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบแบบจำลองระหว่างกลุ่ม เพื่อทดสอบความแตกต่างของการวัดตัวแปรแฝงและค่าอิทธิพลของตัวแปรสาเหตุที่มีต่อตัวแปรผล โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 กำหนดให้แบบจำลองของทั้งสองกลุ่มมีรูปแบบความสัมพันธ์ของตัวแปรเหมือนกัน โดยไม่มีการกำหนดเงื่อนไขให้แบบจำลองของทั้งสองกลุ่มมีค่าอิทธิพลเท่ากันระหว่างกลุ่ม

ขั้นที่ 2 การวิเคราะห์เพื่อค้นหาค่าน้ำหนักองค์ประกอบตัวแปรสังเกตใดบ้างที่แตกต่างกันระหว่างกลุ่ม และการกำหนดเงื่อนไขให้ค่าสัมประสิทธิ์ในการวัดตัวแปรแฝงทุกตัวที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเท่ากันระหว่างกลุ่ม

ขั้นที่ 3 การวิเคราะห์เพื่อค้นหาค่าอิทธิพลของตัวแปรสาเหตุที่มีต่อตัวแปรผลใดบ้างที่แตกต่างกันระหว่างกลุ่ม และการกำหนดเงื่อนไขให้ค่าอิทธิพลของตัวแปรสาเหตุที่มีต่อตัวแปรผลทุกตัวที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเท่ากันระหว่างกลุ่ม เพื่อนำไปพิจารณาความแตกต่างของค่าน้ำหนักองค์ประกอบและความแตกต่างของค่าอิทธิพลของตัวแปรสาเหตุที่มีต่อตัวแปรผลระหว่างกลุ่มและการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตัวแปรแฝงระหว่างกลุ่ม ตามลำดับ

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้รับการรับรองด้านจริยธรรมการวิจัยจากคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ (SWUEC/X-151/2560) จากสถาบันยุทธศาสตร์ทางปัญญาและวิจัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เมื่อผ่านการอนุมัติแล้วผู้วิจัยได้ทำการพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง โดยการชี้แจงให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยทราบวัตถุประสงค์และขั้นตอนของการวิจัย พร้อมทั้งขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจนชี้แจงสิทธิที่กลุ่มตัวอย่างสามารถเข้าร่วมการวิจัยหรือสามารถปฏิเสธที่จะไม่เข้าร่วมการวิจัยในครั้งนี้ได้ โดยไม่มีผลต่อการบริการใดๆ ที่จะได้รับหรือส่งผลกระทบต่อการศึกษาและการประเมินผลการเรียนของนักศึกษา ทั้งนี้ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ จะไม่มีการเปิดเผยให้เกิดความเสียหายแก่กลุ่มตัวอย่างที่ทำการวิจัยโดยผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิจัยในภาพรวมและนำมาใช้ประโยชน์ในการศึกษาเท่านั้น

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์

การวิจัยเรื่องปัจจัยระดับบุคคลและคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อเปรียบเทียบแบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติ ระหว่างระดับปริญญาโทกับระดับปริญญาเอก ผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์เนื้อหาเกี่ยวกับคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปร

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยขอแนะนำสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ ดังนี้

n = จำนวนคน

M = ค่าเฉลี่ย

SD = ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

skewness = ค่าความเบ้

kurtosis = ค่าความโด่ง

χ^2 = ค่าสถิติไค-สแควร์

χ^2/df = ค่าสัดส่วนระหว่างไค-สแควร์กับองศาอิสระ

r = ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน

p-value = ค่านัยสำคัญทางสถิติ

R^2 = ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงพหุคูณกำลังสอง

$\Delta\chi^2$ = ผลต่างของค่าไค-สแควร์

Δdf = ผลต่างขององศาอิสระ

df = องศาอิสระ

GFI = ดัชนีวัดความกลมกลืน

RMSEA	=	ดัชนีความกลมกลืนในการประมาณค่าพารามิเตอร์
SRMR	=	ดัชนีรากมาตรฐานค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนที่เหลือ
CFI	=	ดัชนีระดับความกลมกลืนเชิงเปรียบเทียบ
NFI	=	ดัชนีระดับความกลมกลืนเชิงเปรียบเทียบ
NNFI	=	ดัชนีระดับความกลมกลืนเชิงเปรียบเทียบ
SE	=	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน
TE	=	อิทธิพลรวม
IE	=	อิทธิพลทางอ้อม
DE	=	อิทธิพลทางตรง

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์เนื้อหาเกี่ยวกับคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

การนำเสนอผลการวิจัยครั้งนี้เกิดจากผู้ให้ข้อมูลหลักจำนวน 6 ราย โดยการถ่ายทอดประสบการณ์การทำวิทยานิพนธ์ที่ประสบความสำเร็จอันมีความเกี่ยวข้องกับคุณลักษณะสำคัญของอาจารย์ที่ปรึกษา สามารถแบ่งเป็นประเด็นหลักได้ 5 ประเด็น ได้แก่ 1) การวางแผนร่วมกับนักศึกษา 2) การให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษา 3) ความรู้และความเข้าใจในกระบวนการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษา 4) การติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ และ 5) การรับรู้ข้อกำหนดในการจบการศึกษา ซึ่งในแต่ละประเด็นประกอบด้วยสถานการณ์ที่สำคัญที่นักศึกษาต้องเผชิญในระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ รวมถึงการตีความถึงคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งเกิดจากประสบการณ์ที่ผ่านมาและความต้องการจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ โดยพบผลการศึกษา ดังนี้

1. การวางแผนร่วมกับนักศึกษา

1.1 สถานการณ์ที่นักศึกษาต้องเผชิญในการทำวิทยานิพนธ์

พบว่าสถานการณ์ที่นักศึกษาต้องเผชิญในระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ในด้านการวางแผนร่วมกับนักศึกษา ได้แก่ การที่นักศึกษาไม่เข้าใจในสิ่งที่อาจารย์วางแผนให้ดำเนินการ, นักศึกษามีภารกิจอื่นในชีวิตทำให้ไม่สามารถดำเนินการได้ตามแผนของอาจารย์, นักศึกษาเกิดข้อสงสัยในระหว่างการวางแผน, อาจารย์ไม่มีการกำหนดแผนการดำเนินการให้กับตนเองซึ่งเป็นเพียงการกำหนดหน้าที่ให้กับนักศึกษาเท่านั้น และการที่นักศึกษาต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่ไม่เป็นไปตามแผนการที่วางไว้

1.2 คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของอาจารย์ที่ปรึกษา

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า คุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่สำคัญของอาจารย์ที่ปรึกษาในกระบวนการวางแผนร่วมกับนักศึกษา ประกอบด้วย

1.2.1 การมีความเข้าใจ นั่นคือ การที่อาจารย์แสดงออกถึงความเห็นอกเห็นใจต่อนักศึกษา รวมถึงการแสดงออกถึงความเข้าใจอย่างถ่องแท้ในวัตถุประสงค์และขอบเขตของการดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ โดยแบ่งออกเป็นประเด็นย่อย ได้แก่

1) การเข้าใจในการดำเนินชีวิตของนักศึกษาในเรื่องการใช้ชีวิตในระหว่างทำวิทยานิพนธ์ เนื่องจากนักศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาส่วนใหญ่มีหน้าที่การงานอื่น รวมถึงบทบาทด้านครอบครัว ดังนั้นอาจารย์ควรเข้าใจในตารางชีวิตของนักศึกษาประกอบการวางแผนร่วมกัน

“อาจารย์ควรเข้าใจตารางเวลาชีวิตของนักศึกษาเพื่อร่วมกันวางแผนกับนักศึกษาได้” (ผู้ให้ข้อมูลรายชื่อ 1)

2) อาจารย์มีความเข้าใจในประเด็นและแผนงานเดียวกันกับนักศึกษา นั่นคือการที่อาจารย์แสดงออกถึงการเข้าใจในขอบเขตเป้าหมายการทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อที่นักศึกษาทำก่อนการทำข้อตกลงร่วมกัน เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องและสอดคล้องกันระหว่างนักศึกษาและอาจารย์ที่ปรึกษา

“ชี้แจงขอบเขตการทำ (วิทยานิพนธ์) ให้ตรงกันก่อน ให้มีเป้าหมายตรงกันในขั้นตอนการทำ ทั้งวิธีการทำ Thesis ให้เข้าใจตรงกันก่อน” (ผู้ให้ข้อมูลรายชื่อ 2)

“มีความรู้สึกที่สามารถทำวิทยานิพนธ์ได้หากเพราะการทำวิทยานิพนธ์ จะต้องใช้เวลาที่ต่อเนื่องและยาวนานไม่อาจแบ่งทำเป็นส่วนๆ ได้ จึงทำให้การทำวิทยานิพนธ์จะต้องมีการทำในภาพรวมเพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความสอดคล้องเชื่อมโยงประเด็นต่างๆ เข้าด้วยกันได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้หากมีเวลาดำเนินการทบทวนทั้งองค์ภาพก่อนแล้วค่อยดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ต่อยอดเพิ่มเติมที่ได้ทำค้างไว้ และคอยนำเข้าไปขอคำปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นระยะเพื่อความถูกต้องและสมบูรณ์ของวิทยานิพนธ์” (อาจารย์ที่ปรึกษา)

1.2.2 มีความชัดเจน นั่นคือ การที่อาจารย์ที่ปรึกษามีการกำหนดแผนการที่มีความชัดเจนและเป็นรูปธรรม รวมถึงมีแผนที่ต้องปฏิบัติร่วมกัน โดยระบุเป็นหน้าที่ของนักศึกษาและบทบาทที่อาจารย์จะเข้ามาสนับสนุนอย่างชัดเจน

“กำหนดตารางชัดเจน เพื่อติดตามความก้าวหน้า” (ผู้ให้ข้อมูลรายชื่อ 4)

“การให้ความสำคัญกับนักศึกษา โดยมองให้เห็นเป็นรูปธรรม ชัดเจน เข้าใจกันและต้องปฏิบัติตามแผนร่วมกัน” (ผู้ให้ข้อมูลรายชื่อ 5)

1.2.3 สามารถคาดการณ์ถึงปัญหาได้ล่วงหน้า นั่นคือ อาจารย์ควรสามารถคาดการณ์หรือรับรู้ถึงปัญหาล่วงหน้าที่อาจเกิดขึ้นได้ก่อนที่จะมีการวางแผนร่วมกัน รวมถึงมีการวางแผนการป้องกันหรือแก้ปัญหาที่อาจจะเป็นอุปสรรคที่ทำให้นักศึกษาไม่สามารถปฏิบัติตามแผนการนั้นได้

“อาจารย์ควรให้ข้อเสนอแนะเพื่อการแก้ไขหรือปรับปรุงสถานการณ์ที่ไม่เป็นไปตามแผนที่ตกลงกันไว้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3)

“อาจารย์ควรรู้ปัญหาและอุปสรรค และหาทางแก้ปัญหาได้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4)

1.2.4 เอาใจใส่ความก้าวหน้าของนักศึกษา นั่นคือ การที่อาจารย์มีการแสดงออกถึงความเอาใจใส่ ในการติดตามความก้าวหน้าของนักศึกษาโดยการตรวจสอบนักศึกษาที่คาดว่าจะไม่สามารถทำได้ตามแผน เพื่อนำไปสู่การผลักดันนักศึกษาให้ทำตามแผน

“เอาใจใส่ หมั่นติดตามความก้าวหน้า” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3)

1.2.5 มีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ นั่นคือ การที่อาจารย์สามารถสื่อสาร อธิบายแผนการดำเนินการวิจัยได้อย่างชัดเจน สามารถชี้แนะแนวทางของกระบวนการทำวิทยานิพนธ์ สามารถสื่อสารจนนักศึกษาเข้าใจได้ถ่องแท้ถึงกระบวนการดำเนินการเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลได้ในอนาคต สามารถตอบคำถามได้อย่างตรงประเด็นตามที่นักศึกษาสงสัย

“Guide ให้รู้เรื่องให้นักศึกษา Get ตามได้ ตอบคำถามให้ตรงกับประเด็นที่นักศึกษาต้องการรู้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6)

2. การให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษา

2.1 สถานการณ์ในการทำวิทยานิพนธ์

พบว่าสถานการณ์ที่นักศึกษาต้องเผชิญในระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ในด้านการให้คำแนะนำและคำปรึกษาของอาจารย์ที่ปรึกษา ได้แก่ การที่อาจารย์ให้คำปรึกษาไม่สอดคล้องกับปัญหาหรือสถานการณ์ชีวิตในระยะต่างๆ ของนักศึกษา, อาจารย์ที่ปรึกษาไม่เข้าใจในความต้องการของนักศึกษาและไม่พยายามทำความเข้าใจ, ขาดความต่อเนื่องในการให้คำปรึกษาอันเกิดจากสาเหตุของการไม่มีการกำหนดเวลาเข้าพบหรือนัดเวลาปรึกษากับอาจารย์ได้ยาก, มีความสัมพันธ์ห่างเหินกับอาจารย์ที่ปรึกษา และอาจารย์ยึดถือตนเองเป็นใหญ่และไม่เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นร่วม

2.2 คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของอาจารย์ที่ปรึกษา

2.2.1 สามารถให้คำแนะนำแก่นักศึกษาได้ นั่นคือ อาจารย์สามารถกระตุ้นนักศึกษาสอดคล้องกับสถานการณ์ของนักศึกษา รู้เวลาและวิธีการกระตุ้นที่ดี มีการให้กำลังใจ แสดงความเข้าใจร่วมกับให้ข้อเสนอแนะทั้งในเรื่องส่วนตัวและเรื่องวิชาการได้

“ให้กำลังใจ ใช้ทั้งการกระตุ้น ทั้งไม่แข็ง ไม่อ่อน มีทั้งขู่มีทั้งปล่อย” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1)

“อาจารย์มีความเมตตา พยายามทำความเข้าใจปัญหาและหาข้อเสนอแนะทั้งส่วนตัวและทางวิชาการ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5)

2.2.2 ให้คำปรึกษาอย่างต่อเนื่อง นั่นคือการที่อาจารย์มีการวางแผนการนัดหมายหรือกำหนดเวลาในการปรึกษากับนักศึกษาอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ควรเปิดโอกาสให้นักศึกษาเข้าปรึกษาได้ง่าย ยืดหยุ่นในการให้คำปรึกษากับนักศึกษาได้หลายช่วงเวลา

“มีการนัดและคุยกันอย่างต่อเนื่อง ถามไถ่ถึงปัญหา ให้เวลาติดตาม ให้คำปรึกษาแบบกำหนดช่วงเวลาที่จะให้คำแนะนำ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2)

“เข้าถึงง่าย สามารถให้คำปรึกษาได้ตลอดเวลา” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6)

2.2.3 ให้ความใกล้ชิดกับนักศึกษา นั่นคือ การที่อาจารย์มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด สนับสนุน เข้าอกเข้าใจซึ่งกันและกัน ทำให้นักศึกษารู้สึกสนับสนุนและมีความรู้สึกที่ดี ซึ่งความสัมพันธ์อันดีกับอาจารย์สามารถผลักดันให้นักศึกษาทำวิทยานิพนธ์อย่างต่อเนื่อง

“ให้คำแนะนำอย่างต่อเนื่อง เอาใจใส่ ติดตามอย่างใกล้ชิด” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4)

2.2.4 รับฟังความเห็นซึ่งกันและกัน นั่นคือ การที่อาจารย์ที่ปรึกษารับฟังความคิดเห็นจากนักศึกษาเพื่อให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในวิทยานิพนธ์ของตนเอง

“รับฟังความคิดเห็นของนักศึกษา ประกอบเข้ากับความเห็นของอาจารย์ คือฟังกันและกัน ไม่ใช่เป็นการทำตามสั่งจากอาจารย์คนเดียว” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3)

2.2.5 มีเมตตา นั่นคือ ในระหว่างการให้คำปรึกษาของอาจารย์ อาจารย์ควรมีเมตตาแก่นักศึกษา พยายามให้ความเข้าใจและรับรู้ในข้อจำกัดของนักศึกษาแต่ละคน สามารถให้แรงกระตุ้นหรือแรงบันดาลใจให้กับนักศึกษาทั้งในเรื่องวิชาการและเรื่องส่วนตัว

“ควรมีเมตตา พยายามทำความเข้าใจในปัญหาและช่วยหาข้อเสนอแนะให้นักศึกษาทั้งเรื่องส่วนตัวและวิชาการ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5)

3. ความรู้และความเข้าใจในกระบวนการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษา

3.1 สถานการณ์ในการทำวิทยานิพนธ์

พบว่าสถานการณ์ที่นักศึกษาต้องเผชิญในระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ในด้านความรู้และความเข้าใจในกระบวนการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษา ได้แก่ อาจารย์ไม่สามารถแก้ไขปัญหาหรือหาทางออกให้กับนักศึกษาได้ อาจารย์ไม่มีความรู้เพียงพอในการให้คำปรึกษา อาจารย์ไม่มีการค้นหาความรู้เพิ่มเติมหรือร่วมทำงานกับนักศึกษาและบางครั้งนักศึกษาต้องเผชิญกับอารมณ์ไม่ดีของอาจารย์ที่ปรึกษา

3.2 คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของอาจารย์ที่ปรึกษา

3.2.1 มีความรู้ความเข้าใจในกระบวนการอย่างถ่องแท้ นั่นคือ การที่อาจารย์มีความเข้าใจว่าการทำวิทยานิพนธ์ในแต่ละหัวข้อมีความแตกต่างกัน เผชิญปัญหาที่แตกต่างกัน แต่อย่างไรก็ตามอาจารย์ควรเข้าใจในวัตถุประสงค์หลักของการทำวิทยานิพนธ์นั่นคือการที่นักศึกษามีทักษะในกระบวนการทำวิจัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีอาจารย์เป็นผู้ช่วยเหลือแก้ไขปัญหาและแนะทางออกให้กับนักศึกษา

“เข้าใจในวัตถุประสงค์อย่างถ่องแท้ สามารถแก้ปัญหาให้กับนักศึกษาและแนะทางออกให้แก่ไขอุปสรรคในการทำวิทยานิพนธ์ได้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1)

3.2.2 มีความรอบรู้ในวิธีการที่นักศึกษาใช้ โดยอาจารย์มีความเชี่ยวชาญและรอบรู้เกี่ยวกับวิธีการที่แนะนำให้นักศึกษาใช้ จบการศึกษาในสายที่ตรงกับขอบเขตของการทำวิจัยของนักศึกษา เพื่อให้สามารถให้คำปรึกษาได้ตรงตามเนื้อหาหรือเรื่องที่นักศึกษาขอคำปรึกษา เช่น วิธีที่ใช้เก็บข้อมูล เทคนิคการวิเคราะห์ เป็นต้น รวมถึงสามารถยกตัวอย่างงานวิจัยที่เป็นดีให้กับนักศึกษาได้อ่านเพิ่มเติม

“มีความรอบรู้ให้ตรงตามเรื่องที่นักศึกษาทำ เช่น กระบวนการในวิธีการที่ใช้ศึกษา เป็นปริมาณ เป็นคุณภาพ และมีความชำนาญในแต่ละหัวข้อ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2)

“มีความรู้ ความชำนาญ สามารถแนะนำเพิ่มเติมเกี่ยวกับตัวอย่างที่ดีให้ได้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5)

“อาจจะจบสายตรง มีความเชี่ยวชาญเรื่องนั้น” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6)

3.2.3 มีการเรียนรู้ไปพร้อมกับนักศึกษา เนื่องจากในการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มีการขยายองค์ความรู้หรือการสังเคราะห์ความรู้ใหม่ ดังนั้นอาจารย์ที่ปรึกษาควรมีการเรียนรู้ในกระบวนการหาความรู้และเกิดความรู้ใหม่ โดยอาจารย์มีการหาความรู้เพิ่มเติมและมีการอภิปรายร่วมกับนักศึกษา ช่วยกันแก้ปัญหา เพื่อให้เกิดการต่อยอดองค์ความรู้ นำเสนอความรู้ใหม่ ซึ่งทำให้เกิดการพัฒนาาร่วมกันระหว่างนักศึกษาและอาจารย์ที่ปรึกษา

“รอบรู้ และเรียนรู้ปัญหาไปด้วยกัน พัฒนาไปด้วยกัน” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4)

3.2.4 ให้คำปรึกษาตามหลักวิชาการ นั่นคือ การที่อาจารย์ที่ปรึกษาให้เหตุผลตามหลักการทางวิชาการ ลดการให้คำปรึกษาด้วยอคติส่วนตัวหรืออารมณ์ของตนเอง

“ใช้ความรู้ทางทฤษฎีประกอบการให้คำปรึกษา ไม่ใช่อคติตัวเองตัดสินหรือความเห็นส่วนตัวชี้้นำให้ผลงานเป็นไปที่ตัวเองต้องการ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3)

4. การติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์

4.1 สถานการณ์ในการทำวิทยานิพนธ์

พบว่าสถานการณ์ที่นักศึกษาต้องเผชิญในระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ในด้านการติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ การขาดการติดตามความก้าวหน้าจากอาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ที่ปรึกษาใช้อารมณ์หรือใจร้อนในการติดตามความก้าวหน้า มีปัญหาด้านความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษาและนักศึกษา นักศึกษาเปลี่ยนแปลงเบอร์โทรศัพท์แต่ไม่ได้แจ้งให้อาจารย์ที่ปรึกษาทราบทำให้อาจารย์ไม่สามารถติดต่อสื่อสารได้

4.2 คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของอาจารย์ที่ปรึกษา

4.2.1 ติดตามความก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง สม่่าเสมอ นั่นคือ การที่อาจารย์ที่ปรึกษามีการสอบถามถึงความก้าวหน้าของนักศึกษาอย่างต่อเนื่อง ไม่ขาดหาย ไม่ทิ้งช่วงเวลาการสอบถามถึงการดำเนินการนานเกินไป แต่หากนักศึกษาที่สามารถดำเนินการได้ตามแผนที่วางไว้ อาจารย์ไม่จำเป็นต้องโทรหรือสอบถามบ่อยครั้งจนเกินไป

“ติดตามสม่ำเสมอ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1)

“อาจารย์มีการติดตามด้วยตัวเองว่าเป็นไปตามแผนหรือไม่ ไม่ขาด ไม่หายไป แต่ไม่ต้องโทรตามถ้าคนไหนไม่หลุดแผน” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4)

4.2.2 ติดตามความก้าวหน้าด้วยความสุขุมและเห็นอกเห็นใจ โดยอาจารย์ที่ปรึกษาควรสอบถามด้วยความห่วงใย ไม่ประชดประชัน หรือติดตามความก้าวหน้าด้วยอารมณ์ ควรติดตามด้วยความสงบ เยือกเย็น

“ไม่จิก ไม่กัด” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1)

“ไม่จิก ไม่ดู และก็ถามอย่างสม่ำเสมอ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6)

4.2.3 ใช้คำพูดในเชิงบวก นั่นคือการที่อาจารย์ที่ปรึกษาแสดงออกถึงความเมตตาในการติดตามงานของนักศึกษา ใช้คำพูดเชิงบวกเพื่อกระตุ้นให้นักศึกษามีกำลังใจ รู้สึกว่ามีพลังในการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป เกิดความพยายามมากขึ้น

“ให้กำลังใจ กระตุ้นให้นักศึกษาเกิดความพยายามในการทำวิทยานิพนธ์” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1)

“ให้ความเมตตา สอบถามถึงปัญหา สอบถามว่าถึงไหนอย่างไรถือว่าเป็นการให้ความช่วยเหลือที่ดี” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2)

“เอาใจใส่ มีเมตตา สงบ เยือกเย็น ให้คำชี้แนะในเชิงบวก และให้เวลากับนักศึกษาอย่างเต็มที่” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3)

4.2.4 ใช้หลากหลายช่องทางในการติดต่อกับนักศึกษา นั่นคือ อาจารย์ที่ปรึกษามีการติดตามสอบถามกับนักศึกษาในช่องทางต่าง ๆ ที่อาจารย์เห็นว่าเป็นความสะดวกและรวดเร็ว

“ใช้วิธีการหลายช่องทางที่สะดวกรวดเร็วในการติดตามนักศึกษา” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2)

“ส่วนใหญ่ฉันจะให้ความสำคัญตามกรอบระยะเวลาตามปฏิทินกิจกรรมต่างๆ ของบัณฑิตวิทยาลัยในการวางแผนเบื้องต้นในการทำวิทยานิพนธ์ แต่ก็จะมีบางครั้งที่อาจจะต้องขึ้นอยู่กับเวลาว่างของอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีเพราะบางที่อาจจะไม่สอดคล้องกัน เช่น มีเวลาน้อย ตามกรอบของบัณฑิตวิทยาลัยที่จะทำตามปฏิทินกิจกรรมการทำวิทยานิพนธ์ อาจารย์ที่ปรึกษาก็มีการกิจทั้งการสอนการบริการวิชาการด้วย อาจส่งผลต่อเวลาที่จะต้องมาดำเนินการวิทยานิพนธ์ไม่สอดคล้องกัน การวางแผนจะเป็นส่วนที่ฉันคิดวางแผนเองตามกรอบข้างต้น จะวางแผนร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาเฉพาะกรณีที่มีการติดขัดข้อง ไม่เป็นไปตามที่ฉันคิดวางแผน หรือไม่เป็นไปตามกรอบเวลาของบัณฑิตวิทยาลัยอันเนื่องมาจากมาจากปัญหาดังกล่าวข้างต้น แต่บางครั้งก็อาศัยเทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามาช่วย เช่น อีเมล ตอบโต้กันแทนที่จะนัดเจอกันแบบตัวต่อตัว” (อาจารย์ที่ปรึกษา)

4.2.5 จัดลำดับความสำคัญ นั่นคือ อาจารย์ที่ปรึกษาต้องมีการจัดลำดับความสำคัญในการติดตามความก้าวหน้าของนักศึกษา โดยเฉพาะนักศึกษาที่ไม่สามารถผลัดกันกระบวนการทำวิทยานิพนธ์ให้เป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้ อาจารย์ควรมีการเริ่มติดตามเพื่อกระตุ้นไม่ควรทิ้งระยะจนทำให้นักศึกษาเกิดความล่าช้าหรือไม่ทันตามระยะเวลาที่กำหนดไว้

“ให้ความเข้าใจ รู้จักจัดลำดับความก้าวหน้าว่าคนไหนเป็นไปตามแผนหรือล่าช้า แล้วที่สำคัญคือให้ความสำคัญกับคนที่ทำไม่ได้ตามแผน” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5)

5. การรับรู้ข้อกำหนดในการจบการศึกษา

5.1 สถานการณ์ในการทำวิทยานิพนธ์

พบว่าสถานการณ์ที่นักศึกษาต้องเผชิญในระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ในด้านการรับรู้ข้อกำหนดในการจบการศึกษา ได้แก่ สถานการณ์ที่กฎระเบียบข้อบังคับมีการเปลี่ยนแปลงแล้วที่อาจารย์ที่ปรึกษายังไม่ทราบ

5.2 คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของอาจารย์ที่ปรึกษา

5.2.1 สามารถจัดการเวลาให้นักศึกษาสามารถจบการศึกษาได้ทันกำหนด นั่นคือการที่อาจารย์สามารถวางแผนและรับรู้ระยะเวลาตามเงื่อนไขที่บัณฑิตศึกษากำหนดไว้ และผลัดกันให้นักศึกษาดำเนินการอยู่ในเงื่อนไขดังกล่าว

“สามารถจัดการเวลา ออกแบบการสอนให้สอดคล้องกับการใช้ชีวิตของนักศึกษา” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1)

“อาจารย์ต้องรู้กระบวนการทั้งหลักสูตร เพื่อที่จะได้ไม่ปล่อยเวลาให้เรื่อยเปื่อย มีการกำหนด Timeline ให้ทันเวลา” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2)

“รู้วาระเวลาช่วงใดต้องทำงานไปถึงขั้นไหนบ้าง ให้ความช่วยเหลือ กระตุ้นเมื่อใกล้ระยะเวลาที่กำหนดหรือเตือนเมื่อเลยกำหนดตามระเบียบที่กำหนดไว้ในหลักสูตร” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3)

5.2.2 ป้องกันการข้ามขั้นตอนหรือข้อผิดพลาดจากการผิดระเบียบข้อบังคับ นั่นคือการที่อาจารย์รับรู้ว่าการใดควรเกิดขึ้นในช่วงใดบ้าง สามารถบอกระเบียบวิธีการให้กับนักศึกษาได้ระมัดระวังเพื่อไม่ให้เกิดข้อผิดพลาดระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ โดยเฉพาะเรื่องการลงนามของผู้ที่เกี่ยวข้อง

“รู้และเข้าใจเป็นอย่างดีว่าจะต้องทำกระบวนการใดก่อน เพื่อไม่ให้เจอปัญหาหรือการข้ามขั้นตอน” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4)

“เข้าใจขั้นตอนและรายละเอียด พร้อมให้คำแนะนำและอำนวยความสะดวกในบางขั้นตอน โดยเฉพาะในขั้นตอนที่ต้องมีการลงนาม หรือให้ความเห็น” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5)

“การทำวิทยานิพนธ์ไม่สามารถทำได้โดยนิสิต เพราะจะต้องขอคำปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นระยะๆ และบางครั้งการทำวิทยานิพนธ์อาจจะต้องพิจารณาเผื่อตามที่คณะกรรมการสอบด้วย เพราะการสอบนั้นต้องให้คณะกรรมการสอบทุกท่านให้ความเห็นในการสอบป้องกันวิทยานิพนธ์ บางครั้งความเห็นของคณะกรรมการสอบป้องกันวิทยานิพนธ์อาจขัดกันเอง ดังนั้น การที่จะทำวิทยานิพนธ์ให้สำเร็จนั้น จะต้องพิจารณาถึงหลายด้าน นอกจากความเห็นของอาจารย์ที่ปรึกษา และความสามารถที่ตนเองเห็นว่าควรจะทำหรือเห็นว่าถูกต้องแล้วประกอบกันด้วย” (อาจารย์ที่ปรึกษา)

ตอนที่ 2: การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล ปีการศึกษา 2559 ที่เป็นคนไทยเท่านั้น และผ่านการสอบวิทยานิพนธ์เสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้วแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มย่อย คือกลุ่มระดับปริญญาโท จำนวน 183 คน และกลุ่มระดับปริญญาเอก จำนวน 127 คน รวมจำนวนทั้งสิ้น 310 คน โดยมีคุณลักษณะ ดังนี้

ตาราง 5 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	ปริญญาโท (n=183)		ปริญญาเอก (n=127)		กลุ่มรวม (n=310)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ						
ชาย	80	38.1	43	43.0	123	39.7
หญิง	130	61.9	57	57.0	187	60.3
กลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา						
วิทยาศาสตร์สุขภาพ	90	49.2	64	50.4	154	49.7
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	71	38.8	61	48.0	132	42.6
สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์	22	12.0	2	1.6	24	7.7

ตาราง 5 แสดงข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 310 คน แบ่งเป็นระดับปริญญาโท จำนวน 183 คน และระดับปริญญาเอก จำนวน 127 คน พบว่า ในกลุ่มรวมส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาเพศหญิง จำนวน 187 คน คิดเป็นร้อยละ 60.3 และเป็นนักศึกษาเพศชาย จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 39.7 เมื่อพิจารณาถึงกลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในกลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพมากที่สุด จำนวน 154 คน คิดเป็นร้อยละ 49.7 รองลงมาคือ ศึกษาอยู่ในกลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 42.6

เมื่อพิจารณาเฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาระดับปริญญาโท ($n = 183$) พบว่า ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาเพศหญิง จำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 61.9 และเป็นนักศึกษาเพศชาย จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 38.1 เมื่อพิจารณาถึงกลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในกลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพมากที่สุด จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 49.2 รองลงมาคือ ศึกษาอยู่ในกลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 38.8

และเมื่อพิจารณาเฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาระดับปริญญาเอก ($n = 127$) พบว่า ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาเพศหญิง จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 57.0 และเป็นนักศึกษาเพศชาย จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 43.0 เมื่อพิจารณาถึงกลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในกลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพมากที่สุด จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 50.4 รองลงมาคือ ศึกษาอยู่ในกลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 48.0

ตอนที่ 3: การวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปร

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปร โดยตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นสำหรับการวิเคราะห์แบบจำลองโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ได้แก่ ลักษณะการแจกแจงของตัวแปรต้องเป็นการแจกแจงแบบปกติ (Normal distribution) และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้องไม่เกิดปัญหาภาวะร่วมเส้นตรง (Multicollinearity) ดังนี้

1. ลักษณะการแจกแจงข้อมูลของตัวแปร

ผู้วิจัยตรวจสอบลักษณะการแจกแจงข้อมูลของตัวแปรว่าเป็นการแจกแจงแบบปกติหรือไม่ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (M) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ค่าความเบ้ ($Skewness$) ค่าความโด่ง ($Kurtosis$) ค่าสถิติทดสอบไค-สแควร์ (χ^2) และค่าดัชนีสำคัญทางสถิติของสถิติทดสอบไค-สแควร์ โดยผู้วิจัยได้แปลงค่าตัวแปรให้เป็นค่าคะแนนปกติ (Normal score) แล้วทดสอบว่าตัวแปรสังเกตที่ศึกษาในแบบจำลองโครงสร้างความสัมพันธ์มีการแจกแจงเป็นแบบโค้งปกติหรือไม่ โดยพิจารณาจากผลการทดสอบดัชนีสำคัญทางสถิติของทั้งค่าความเบ้และความโด่ง ถ้าไม่มีดัชนีสำคัญทางสถิติแสดงว่าตัวแปรมีการแจกแจงเป็นโค้งปกติ ซึ่งผลการวิเคราะห์แสดงในตาราง 6-8

ตาราง 6 ค่าสถิติที่ใช้ตรวจสอบการแจกแจงแบบโค้งปกติของตัวแปรสังเกตในกลุ่มรวม

ตัวแปร	M	SD	Skewness	Kurtosis	p-value
การปฏิบัติในระยะเริ่มต้นทำโครงร่างวิทยานิพนธ์	5.123	0.654	-0.741	0.628	0.000
การปฏิบัติในระยะดำเนินการในการทำวิทยานิพนธ์	5.187	0.674	-1.004	2.219	0.000
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	5.305	0.707	-0.677	-0.626	0.000
บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก	5.025	0.790	-0.602	0.029	0.000
บรรยากาศในการวิจัย	4.392	0.897	-0.520	0.566	0.000
การรับรู้ความสามารถในการวิจัย	4.583	0.772	-0.199	-0.437	0.054
ความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์	5.339	0.582	-0.916	0.617	0.000
การวางแผนร่วมกับนักศึกษา	4.987	0.984	-1.256	1.821	0.000
การให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษา	4.882	1.046	-0.860	0.163	0.000
ความรู้ความเข้าใจในวิทยานิพนธ์	5.310	0.821	-1.258	1.143	0.000
การติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์	4.709	1.139	-0.779	0.054	0.000
การรับรู้ข้อกำหนดในการจบการศึกษา	5.170	0.829	-0.981	0.596	0.000
ผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ	5.061	0.723	-0.843	1.213	0.000

ตาราง 6 การตรวจสอบการแจกแจงของตัวแปรสังเกตที่ศึกษาในแบบจำลองความสัมพันธ์ในกลุ่มรวม ผู้วิจัยได้แปลงค่าตัวแปรให้เป็นค่าคะแนนปกติ (Normal score) แล้วทดสอบว่าตัวแปรที่ศึกษาในกลุ่มรวมมีการแจกแจงเป็นโค้งปกติหรือไม่ โดยวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ ค่าความโด่ง และพิจารณาจากผลการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของทั้งค่าความเบ้และค่าความโด่ง ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรสังเกตที่ศึกษาในแบบจำลองความสัมพันธ์ในกลุ่มรวม เกือบทุกตัวแปรมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.05$) แสดงว่า ตัวแปรสังเกตที่ศึกษาในแบบจำลองความสัมพันธ์ในกลุ่มรวมมีการบ่งชี้ว่าตัวแปรเกือบทั้งหมดมีการแจกแจงแบบไม่เป็นโค้งปกติ

ตาราง 7 ค่าสถิติที่ใช้ตรวจสอบการแจกแจงแบบโค้งปกติของตัวแปรสังเกตในกลุ่มระดับปริญญาโท

ตัวแปร	M	SD	Skewness	Kurtosis	p-value
การปฏิบัติในระยะเริ่มต้นทำโครงร่างวิทยานิพนธ์	5.052	0.658	-0.629	0.517	0.002
การปฏิบัติในระยะดำเนินการในการทำวิทยานิพนธ์	5.150	0.668	-1.019	2.675	0.000
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	5.258	0.709	-0.574	-0.705	0.000
บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก	4.953	0.819	-0.644	0.315	0.002
บรรยากาศในการวิจัย	4.384	0.887	-0.421	0.079	0.065
การรับรู้ความสามารถในการวิจัย	4.546	0.788	-0.120	-0.542	0.119
ความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์	5.270	0.612	-0.825	0.366	0.000
การวางแผนร่วมกับนักศึกษา	4.956	0.994	-1.053	0.819	0.000
การให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษา	4.899	1.047	-0.814	-0.024	0.000
ความรู้ความเข้าใจในวิทยานิพนธ์	5.322	0.837	-1.269	1.048	0.000
การติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์	4.718	1.136	-0.749	-0.173	0.001
การรับรู้ข้อกำหนดในการจบการศึกษา	5.180	0.850	-1.017	0.597	0.000
ผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ	5.049	0.723	-0.924	1.526	0.000

ตาราง 7 การตรวจสอบการแจกแจงของตัวแปรสังเกตที่ศึกษาในแบบจำลองความสัมพันธ์ในกลุ่มระดับปริญญาโท ผู้วิจัยได้แปลงค่าตัวแปรให้เป็นค่าคะแนนปกติ (Normal score) แล้วทดสอบว่าตัวแปรที่ศึกษาในกลุ่มรวมมีการแจกแจงเป็นโค้งปกติหรือไม่ โดยวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ ค่าความโด่ง และพิจารณาจากผลการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของทั้งค่าความเบ้และค่าความโด่ง ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรสังเกตที่ศึกษาในแบบจำลองความสัมพันธ์ในกลุ่มระดับปริญญาโท เกือบทุกตัวแปรมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < .05$) แสดงว่าตัวแปรสังเกตที่ศึกษาในแบบจำลองความสัมพันธ์ในกลุ่มระดับปริญญาโทมีการบ่งชี้ว่าตัวแปรส่วนใหญ่มีการแจกแจงไม่เป็นโค้งปกติ

ตาราง 8 ค่าสถิติที่ใช้ตรวจสอบการแจกแจงแบบโค้งปกติของตัวแปรสังเกตในกลุ่มระดับปริญญาเอก

ตัวแปร	M	SD	Skewness	Kurtosis	p-value
การปฏิบัติในระยะเริ่มต้นทำโครงร่างวิทยานิพนธ์	5.232	0.635	-0.946	1.104	0.000
การปฏิบัติในระยะดำเนินการในการทำวิทยานิพนธ์	5.241	0.681	-1.021	1.796	0.000
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	5.372	0.701	-0.848	-0.404	0.001
บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก	5.128	0.736	-0.450	-0.912	0.000
บรรยากาศในการวิจัย	4.403	0.914	-0.657	1.261	0.001
การรับรู้ความสามารถในการวิจัย	4.636	0.748	-0.314	-0.191	0.319
ความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์	5.438	0.524	-0.992	0.948	0.000
การวางแผนร่วมกับนักศึกษา	5.031	0.971	-1.587	3.655	0.000
การให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษา	4.858	1.049	-0.938	0.480	0.000
ความรู้ความเข้าใจในวิทยานิพนธ์	5.293	0.801	-1.262	1.408	0.000
การติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์	4.695	1.148	-0.829	0.418	0.001
การรับรู้ข้อกำหนดในการจบการศึกษา	5.154	0.800	-0.936	0.661	0.000
ผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ	5.077	0.725	-0.739	0.844	0.001

ตาราง 8 การตรวจสอบการแจกแจงของตัวแปรสังเกตที่ศึกษาในแบบจำลองความสัมพันธ์ในกลุ่มระดับปริญญาเอก ผู้วิจัยได้แปลงค่าตัวแปรให้เป็นค่าคะแนนปกติ (Normal score) แล้วทดสอบว่าตัวแปรที่ศึกษาในกลุ่มรวมมีการแจกแจงเป็นโค้งปกติหรือไม่ โดยวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ ค่าความโด่ง และพิจารณาจากผลการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของทั้งค่าความเบ้และค่าความโด่ง ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรสังเกตที่ศึกษาในแบบจำลองความสัมพันธ์ในกลุ่มระดับปริญญาเอก เกือบทุกตัวแปรมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} > .05$) แสดงว่าตัวแปรสังเกตที่ศึกษาในแบบจำลองความสัมพันธ์ในกลุ่มระดับปริญญาเอกมีการบ่งชี้ว่าตัวแปรเกือบทั้งหมดมีการแจกแจงไม่เป็นโค้งปกติ

จากตารางที่ 6-8 จะเห็นได้ว่าแม้จะแปลงคะแนนของตัวแปรที่จะใช้ในการวิเคราะห์เป็นค่าคะแนนปกติ (Normal Score) แล้วก็ตาม แต่พบว่า มีตัวแปรหลายตัวทั้งในส่วนที่จะนำไปวิเคราะห์แบบจำลองความสัมพันธ์ในภาพรวม และระหว่างกลุ่ม มีการแจกแจงที่ไม่เป็นโค้งปกติ ดังนั้นในขั้นตอนของการวิเคราะห์ ผู้วิจัยจึงแก้ปัญหาโดยทำตามคำแนะนำของชูมาคเกอร์และโลแม็กซ์ (Schumacker; & Lomax.2010:29) โดยเพิ่มคำสั่งการวิเคราะห์ “Asymptotic covariance matrix from file...” เพื่อให้การวิเคราะห์มีความเหมาะสมเป็นโค้งปกติมากขึ้น

2. การตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ด้วยการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson product moment correlation coefficient) ในกลุ่มตัวอย่างกลุ่มรวม กลุ่มตัวอย่างระดับปริญญาโท และกลุ่มตัวอย่างระดับปริญญาเอก ผลปรากฏดังตาราง 9-11 ดังนี้

โดย การปฏิบัติในระยะเริ่มต้นทำโครงร่างวิทยานิพนธ์ (bpre)
 การปฏิบัติในระยะดำเนินการในการทำวิทยานิพนธ์ (bpos)
 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (mot)
 บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก (per)
 บรรยากาศในการวิจัย (cli)
 การรับรู้ความสามารถในการวิจัย (eff)
 ความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์ (con)
 การวางแผนร่วมกับนักศึกษา (pln)
 การให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษา (cou)
 ความรู้ความเข้าใจในวิทยานิพนธ์ (kno)
 การติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ (fol)
 การรับรู้ข้อกำหนดในการจบการศึกษา (fin)
 ผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ (eng)

ตาราง 9 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตในกลุ่มรวม

ตัวแปรสังเกต	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1. bpre	1.00												
2. bpos	0.792**	1.00											
3. mot	0.599**	0.620**	1.00										
4. per	0.460**	0.484**	0.695**	1.00									
5. cli	0.409**	0.550**	0.357**	0.283**	1.00								
6. eff	0.472**	0.485**	0.461**	0.658**	0.414**	1.00							
7. con	0.485**	0.494**	0.565**	0.611**	0.440**	0.617**	1.00						
8. pln	0.333**	0.395**	0.399**	0.394**	0.523**	0.442**	0.672**	1.00					
9.cou	0.302**	0.308**	0.338**	0.335**	0.485**	0.365**	0.641**	0.845**	1.00				
10. kno	0.399**	0.410**	0.429**	0.418**	0.454**	0.407**	0.635**	0.803**	0.764**	1.00			
11. fol	0.228**	0.255**	0.285**	0.276**	0.434**	0.350**	0.566**	0.796**	0.836**	0.690**	1.00		
12. fin	0.423**	0.443**	0.472**	0.406**	0.441**	0.456**	0.607**	0.823**	0.811**	0.818**	0.721**	1.00	
13. eng	0.709**	0.657**	0.556**	0.412**	0.428**	0.553**	0.619**	0.447**	0.421**	0.552**	0.345**	0.524**	1.00

*P < .05, **P < .01

หมายเหตุ

1. องค์ประกอบพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ (1) bpre (2) bpos 2. องค์ประกอบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ได้แก่ (3) mot3. องค์ประกอบบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก ได้แก่ (4) per 4. องค์ประกอบบรรยากาศในการวิจัย ได้แก่ (5) cli 5. องค์ประกอบความรู้ความสามารถในการวิจัย ได้แก่ (6) eff 6. องค์ประกอบความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์ (7) con 7. องค์ประกอบคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ได้แก่ (8) pln (9) cou(10) kno (11) fol (12) fin และ 8. องค์ประกอบผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ (13) eng

ตาราง 10 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตในกลุ่มระดับปริญญาโท

ตัวแปรสังเกต	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1. bpre	1.00												
2. bpos	0.799**	1.00											
3. mot	0.574**	0.589**	1.00										
4. per	0.439**	0.438**	0.651**	1.00									
5. cli	0.400**	0.512**	0.299**	0.240**	1.00								
6. eff	0.427**	0.449**	0.445**	0.673**	0.432**	1.00							
7. con	0.445**	0.444**	0.548**	0.609**	0.413**	0.607**	1.00						
8. pln	0.295**	0.324**	0.352**	0.369**	0.486**	0.428**	0.694**	1.00					
9. cou	0.280**	0.248**	0.322**	0.329**	0.457**	0.345**	0.655**	0.843**	1.00				
10. kno	0.406**	0.407**	0.415**	0.403**	0.446**	0.386**	0.665**	0.831**	0.801**	1.00			
11. fol	0.217**	0.222**	0.272**	0.258**	0.445**	0.340**	0.591**	0.812**	0.828**	0.733**	1.00		
12. fin	0.404*	0.414**	0.467**	0.418**	0.429**	0.440**	0.628**	0.827**	0.837**	0.838**	0.747**	1.00	
13. eng	0.677**	0.648**	0.534**	0.388**	0.412**	0.513**	0.594**	0.428**	0.412**	0.544**	0.336**	0.527**	1.00

*P < .05, **P < .01

หมายเหตุ

1. องค์ประกอบพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ (1) bpre (2) bpos 2. องค์ประกอบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ได้แก่ (3) mot 3. องค์ประกอบบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก ได้แก่ (4) per 4. องค์ประกอบบรรยากาศในการวิจัย ได้แก่ (5) cli 5. องค์ประกอบความรู้ความสามารถในการวิจัย ได้แก่ (6) eff 6. องค์ประกอบความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์ (7) con 7. องค์ประกอบคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ได้แก่ (8) pln (9) cou (10) kno (11) fol (12) fin และ 8. องค์ประกอบผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ (13) eng

ตาราง 11 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตในกลุ่มระดับปริญญาเอก

ตัวแปรสังเกต	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1. bpre	1.00												
2. bpos	0.777**	1.00											
3. mot	0.623**	0.655**	1.00										
4. per	0.477**	0.545**	0.757**	1.00									
5. cli	0.426**	0.609**	0.442**	0.349**	1.00								
6. eff	0.533**	0.533**	0.477**	0.631**	0.387**	1.00							
7. con	0.536**	0.565**	0.582**	0.605**	0.487*	0.629**	1.00						
8. pln	0.389**	0.500**	0.468**	0.431**	0.580**	0.461**	0.635**	1.00					
9. cou	0.342**	0.404**	0.369**	0.351**	0.527**	0.398**	0.625**	0.842**	1.00				
10. kno	0.405**	0.427**	0.463**	0.456**	0.468**	0.446**	0.599**	0.765**	0.705**	1.00			
11. fol	0.244**	0.303**	0.304**	0.304**	0.417**	0.365**	0.529**	0.771**	0.819**	0.626**	1.00		
12. fin	0.461**	0.495**	0.487**	0.391**	0.461**	0.485**	0.575**	0.818**	0.768**	0.752**	0.680**	1.00	
13. eng	0.759**	0.669**	0.588**	0.447**	0.451**	0.612**	0.661**	0.474**	0.436**	0.568**	0.358**	0.522**	1.00

*P < .05, **P < .01

หมายเหตุ

1. องค์ประกอบพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ (1) bpre (2) bpos 2. องค์ประกอบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ได้แก่ (3) mot 3. องค์ประกอบบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก ได้แก่ (4) per 4. องค์ประกอบบรรยากาศในการวิจัย ได้แก่ (5) cli 5. องค์ประกอบความรู้ความสามารถในการวิจัย ได้แก่ (6) eff 6. องค์ประกอบความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์ (7) con 7. องค์ประกอบคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ได้แก่ (8) pln (9) (10) kno (11) fol (12) fin และ 8. องค์ประกอบผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ (13) eng

ตาราง 9 การตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตในกลุ่มรวม พบว่า มีความสัมพันธ์ทางบวก มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง 0.228 - 0.845 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันมากที่สุด ได้แก่ การวางแผนร่วมกับนักศึกษากับการให้คำแนะนำ และคำปรึกษาแก่นักศึกษามีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.845 รองลงมาคือการให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษากับการติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันเท่ากับ 0.836 ส่วนตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันน้อยที่สุด คือ การปฏิบัติในระยะเริ่มต้นทำโครงร่างวิทยานิพนธ์กับการติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.228 และการปฏิบัติในระยะดำเนินการในการทำวิทยานิพนธ์กับการติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.255

ตาราง 10 การตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตในกลุ่มระดับปริญญาโท พบว่า มีความสัมพันธ์ทางบวก มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง 0.217 - 0.843 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันมากที่สุด ได้แก่ การวางแผนร่วมกับนักศึกษากับการให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษามีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.843 รองลงมา คือ ความรู้ความเข้าใจในงานวิทยานิพนธ์กับการรับรู้ข้อกำหนดในการจบการศึกษามีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.838 ส่วนตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันน้อยที่สุด คือ การปฏิบัติในระยะเริ่มต้นทำโครงร่างวิทยานิพนธ์กับการติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.217 และการปฏิบัติในระยะดำเนินการในการทำวิทยานิพนธ์กับการติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.222

ตาราง 11 การตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตในกลุ่มระดับปริญญาเอก พบว่า มีความสัมพันธ์ทางบวก มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง 0.244 - 0.842 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันมากที่สุด ได้แก่ การวางแผนร่วมกับนักศึกษากับการให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษามีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.842 รองลงมา คือ การให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษากับการติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.819 ส่วนตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันน้อยที่สุด คือ การปฏิบัติในระยะเริ่มต้นทำโครงร่างวิทยานิพนธ์กับการติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.244 และการปฏิบัติในระยะดำเนินการในการทำวิทยานิพนธ์กับการติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.303

เมื่อพิจารณาถึงเกณฑ์ความเหมาะสมของข้อมูลที่จะนำไปใช้ในการวิเคราะห์สมการโครงสร้างเชิงเส้น ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรไม่ควรสูงกว่า 0.85 (Kline. 2005: 56) เนื่องจากจะทำให้เกิดปัญหาภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (Multicollinearity) ในการศึกษาครั้งนี้ ไม่มี

ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่เกินกว่า 0.85 ตัวแปรที่ศึกษาครั้งนี้จึงมีความเหมาะสมที่จะนำมาวิเคราะห์สมการโครงสร้างต่อไป

ตอนที่ 4: การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานเป็น 2 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์แบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ตามสมมติฐานที่ 1.1-1.7

ส่วนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบแบบจำลองโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ระหว่างกลุ่มนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติในระดับปริญญาโทและกลุ่มนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติในระดับปริญญาเอก

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์แบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ

การวิเคราะห์ความกลมกลืนของแบบจำลองความสัมพันธ์เป็นการตรวจสอบแบบจำลองความสัมพันธ์ที่ได้พัฒนาขึ้น ว่ามีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์หรือไม่โดยพิจารณาถึงดัชนีความกลมกลืน และขนาดอิทธิพลของแต่ละตัวแปรที่ปรากฏในแบบจำลองความสัมพันธ์ ในการวิจัยครั้งนี้ ได้วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความกลมกลืนของแบบจำลองความสัมพันธ์หากพบว่าแบบจำลองไม่มีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผู้วิจัยจึงปรับแบบจำลองโดยพิจารณาค่าดัชนีการปรับแก้ (Modification index) ที่ได้จากการวิเคราะห์ รวมถึงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในเชิงแนวคิดทฤษฎี ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการทดสอบความกลมกลืนของแบบจำลองกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบว่ามีค่าดัชนีที่วัดความกลมกลืน ได้แก่ $\chi^2 = 458.39$, $df = 58$, $p = 0.00$, $CFI = 0.96$, $GFI = 0.82$, $TLI = 0.94$, $RMSEA = 0.128$ ซึ่งเห็นว่าข้อมูลไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์จึงจำเป็นต้องปรับแบบจำลองเพื่อให้แบบจำลองความสัมพันธ์ที่พัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์มากยิ่งขึ้น

แนวทางการปรับแบบจำลองในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่ได้ตัดเส้นอิทธิพลที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติออก สาเหตุเพราะเส้นอิทธิพลแต่ละเส้นมีความสำคัญในทางทฤษฎี รวมทั้งสมมติฐานการวิจัยอีกส่วนหนึ่งเป็นการเปรียบเทียบแบบจำลองระหว่างกลุ่มนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติในระดับปริญญาโทและกลุ่มนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติในระดับปริญญาเอก ซึ่งเส้นอิทธิพลที่ไม่มีนัยสำคัญในกลุ่มรวม อาจมีค่าอิทธิพลแตกต่างกันในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม ดังนั้น การปรับโมเดลจึงพิจารณาจากค่าดัชนีการปรับแก้ (Modification index) และความเป็นไปได้ในทางแนวคิดทฤษฎีโดยการปรับโมเดลในส่วนแรก ผู้วิจัยได้เพิ่มเส้นอิทธิพลรวม 4 เส้น ดังนี้ 1) เส้นอิทธิพลตัวแปรบรรยากาศในการวิจัยที่มีต่อตัวแปรพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ 2) เส้นอิทธิพลตัวแปรการรับรู้ความสามารถในการวิจัยที่มีต่อตัวแปร

แปรความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์3)เส้นอิทธิพลตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีต่อตัวแปรพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ4)เส้นอิทธิพลตัวแปรความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์ที่มีต่อตัวแปรผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ

รวมทั้ง ได้ยอมให้ความคลาดเคลื่อนของตัวแปรสังเกตสัมพันธ์กัน ซึ่งเป็นตัวแปรสังเกตภายในตัวแปรคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ได้แก่ 1) เส้นความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรความรู้ความเข้าใจในวิทยานิพนธ์และตัวแปรการรับรู้ข้อกำหนดในการจบการศึกษา2)เส้นความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษาและตัวแปรการติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์3) เส้นความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการวางแผนร่วมกับนักศึกษาและตัวแปรการรับรู้ข้อกำหนดในการจบการศึกษาและยังยอมให้ความคลาดเคลื่อนของตัวแปรสังเกตระหว่างตัวแปรแฝงสัมพันธ์กัน เนื่องจากตัวแปรแฝงนั้นมีอิทธิพลต่อตัวแปรแฝงอีกตัวหนึ่งได้แก่ 4)เส้นความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการปฏิบัติในระยะเริ่มต้นทำโครงร่างวิทยานิพนธ์และตัวแปรผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ และ 5) เส้นความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถในการวิจัย และความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์

ผลการทดสอบความสอดคล้องของแบบจำลองโครงสร้างความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติ หลังปรับโมเดล พบว่า ค่าดัชนีวัดความสอดคล้องมีค่าดีขึ้นและเหมาะสมสอดคล้องกลมกลืนมากขึ้น พบว่า ได้แก่ $\chi^2 = 160.76$, $df = 49$, $p = 0.00$, $CFI = 0.99$, $GFI = 0.93$, $TLI = 0.98$, $RMSEA = 0.074$ (ตาราง 12)

ตาราง 12 ค่าดัชนีความกลมกลืนที่ได้จากการวิเคราะห์เกณฑ์และผลการพิจารณาในกลุ่มรวม

ดัชนี	เกณฑ์	ค่าดัชนีก่อนปรับ	ค่าดัชนีหลังปรับ
χ^2	$p > .05$	$\chi^2 = 458.39$, $df = 58$, $p < .000$	$\chi^2 = 160.76$, $df = 49$, $p < .000$
χ^2/df	$> .90$	7.90	3.28
RMSEA	$< .08$	0.128	0.074
GFI	$> .90$	0.82	0.93
TLI	$> .90$	0.94	0.98
CFI	$> .90$	0.96	0.99

เมื่อพิจารณาถึงค่าดัชนีวัดความกลมกลืนเหล่านี้กับเกณฑ์ที่บ่งชี้ว่าแบบจำลองมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ แม้ว่าค่าไค-สแควร์ (χ^2) ยังมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ด้วยค่าสถิตินี้ขึ้นอยู่กับ

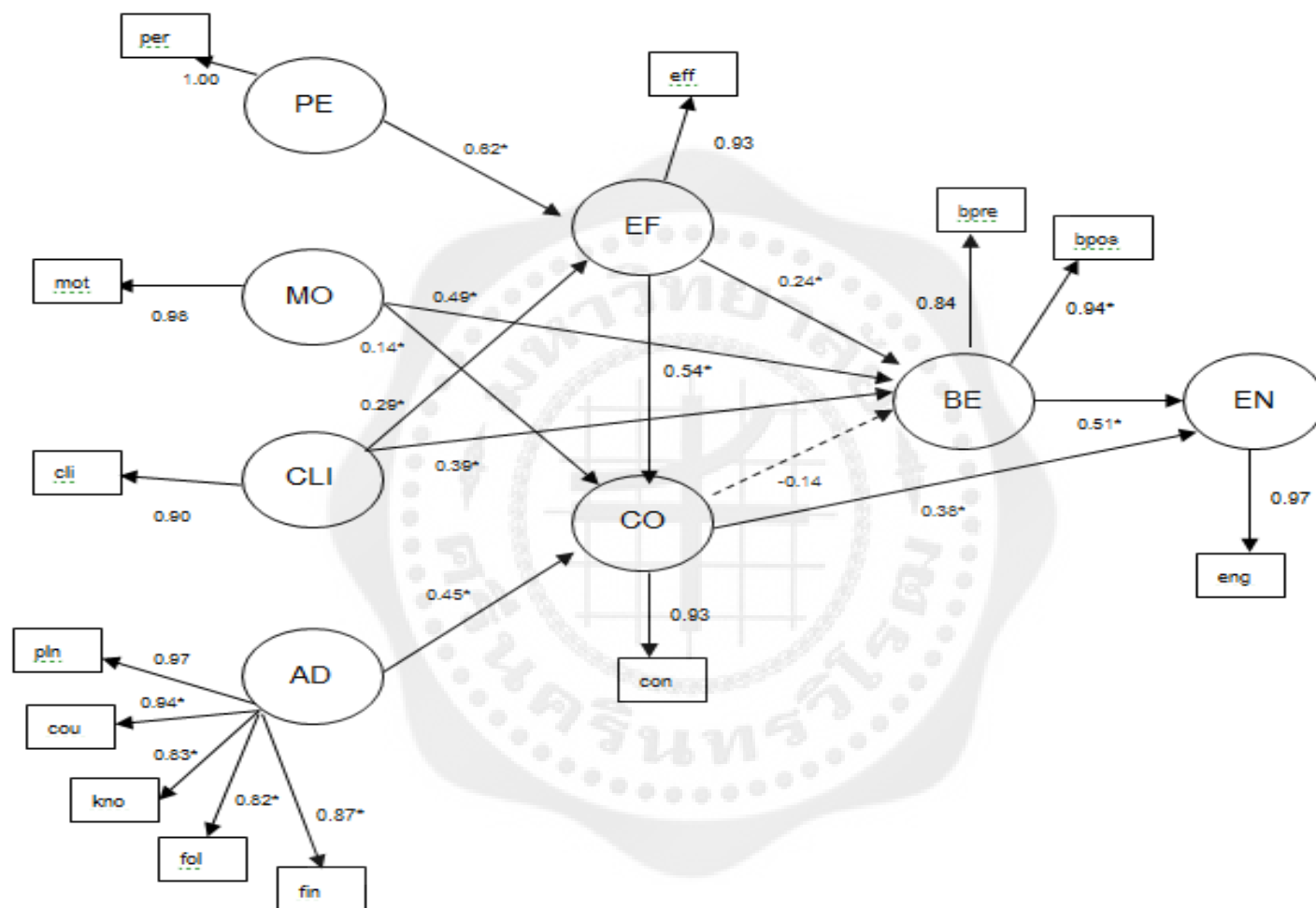
กับกลุ่มตัวอย่าง ดังนั้น จึงได้พิจารณาจากค่า χ^2/df แทน โดยเกณฑ์ที่อยู่ในระดับยอมรับได้ ต้องมีค่าน้อยกว่า 5.00 พบว่า แบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติ ที่ปรับแก้ มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ จึงสามารถประมาณค่าขนาดอิทธิพลในแบบจำลองดังกล่าวได้ ถือว่าเป็นการยอมรับสมมติฐานที่ 1

ทั้งนี้ ผลการวิเคราะห์ดังตาราง 13 และภาพประกอบ 4

ตาราง 13 คะแนนมาตรฐานผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม และอิทธิพลรวมของตัวแปรเชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพในกลุ่มรวม

ตัวแปรเชิงสาเหตุ	ตัวแปรผล											
	EFF			CON			BEH			ENG		
	DE	IE	TE	DE	IE	TE	DE	IE	TE	DE	IE	TE
1.CLI	0.29 *	-	0.29 *	-	0.15 *	0.15 *	0.39 *	0.05 *	0.44 *	-	0.28 *	0.28 *
2.ADV	-	-	-	0.45 *	-	0.45 *	-	-0.06	-0.06	-	0.14 *	0.14 *
3.MOT	-	-	-	0.14 *	-	0.14 *	0.49 *	-0.02	0.47 *	-	0.29 *	0.29 *
4.PER	0.62 *	-	0.62 *	-	0.33 *	0.33 *	-	0.10 *	0.10 *	-	0.18 *	0.18 *
5.EFF	-	-	-	0.54 *	-	0.54 *	0.24 *	-0.08	0.16 *	-	0.29 *	0.29 *
6.CON	-	-	-	-	-	-	-0.14	-	-0.14	0.38 *	-0.07	0.31 *
7.BEH	-	-	-	-	-	-	-	-	-	0.51 *	-	0.51 *
R ²	0.57			0.85			0.64			0.63		

* p<.05

* $P < .05$

ภาพประกอบ 4 ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลมาตรฐานของแบบจำลองความสัมพันธ์ในกลุ่มรวม

จากภาพประกอบที่ 4 และตาราง 13 พบผลการวิเคราะห์สามารถสรุปประเด็นสำคัญได้ดังนี้

1. ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกต

ตัวแปรแฝงทุกตัวที่มีการทดสอบนัยสำคัญของค่าน้ำหนักองค์ประกอบ พบว่าค่าน้ำหนักองค์ประกอบของทุกตัวแปรสังเกตมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเกณฑ์ในการพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Comrey; & Lee, 1992) คือ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไปอยู่ในระดับดีเยี่ยม (Excellent) ค่าน้ำหนักองค์ประกอบตั้งแต่ 0.63 ขึ้นไปอยู่ในระดับดีมาก (Very good) ค่าน้ำหนักองค์ประกอบตั้งแต่ 0.55 ขึ้นไปอยู่ในระดับดี (Good) ค่าน้ำหนักองค์ประกอบตั้งแต่ 0.45 ขึ้นไปอยู่ในระดับพอใช้ (Fair) ค่าน้ำหนักองค์ประกอบตั้งแต่ 0.32 ขึ้นไปอยู่ในระดับแย่ (Poor) และค่าน้ำหนักองค์ประกอบน้อยกว่า 0.32 อยู่ในระดับแย่มาก และควรถูกตัดออก (Disregard) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ตัวแปรแฝงพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ พบว่ามีค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตเท่ากับ 0.84-0.94 แสดงว่า ตัวแปรสังเกตที่ใช้วัดพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพทุกองค์ประกอบมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบในระดับดีเยี่ยม โดยที่ตัวแปรสังเกตที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุดคือ การปฏิบัติในระยะดำเนินการในการทำวิทยานิพนธ์ แสดงว่ามีความสำคัญต่อตัวแปรแฝงพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด

ตัวแปรคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ (ADV) พบว่ามีค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตอยู่ระหว่าง 0.82-0.97 แสดงว่า ตัวแปรสังเกตที่ใช้วัดคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ทุกองค์ประกอบมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบในระดับดีเยี่ยม โดยที่ตัวแปรสังเกตที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุดคือ การวางแผนร่วมกับนักศึกษา แสดงว่ามีความสำคัญต่อตัวแปรแฝงคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มากที่สุด

โดยภาพรวม ตัวแปรสังเกตทุกตัวมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเป็นค่าบวกและมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งให้เห็นว่าผลการวิเคราะห์สอดคล้องกับโครงสร้างของแต่ละตัวแปรแฝง แสดงว่า การวัดตัวแปรแฝงในแบบจำลองมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างอีกด้วย

2. อิทธิพลของตัวแปรเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถในการวิจัย

พบว่าตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลทางตรงต่อการรับรู้ความสามารถในการวิจัยคือ บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก และบรรยากาศในการวิจัยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.62 และ 0.29 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ทั้งนี้ตัวแปรเชิงสาเหตุทั้งหมดรวมกันอธิบายความแปรปรวนของการรับรู้ความสามารถในการวิจัย ได้ร้อยละ 57

3. อิทธิพลของตัวแปรเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์

พบว่าตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลทางตรงต่อความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์คือคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.45 และ 0.14 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 รวมทั้งในการปรับโมเดลเพิ่มเติม พบผลเพิ่มเติมว่า การรับรู้ความสามารถในการวิจัยมีอิทธิพลทางตรงต่อความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์ มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.54 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นอกจากนี้ ยังพบตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์ คือ บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก และบรรยากาศในการวิจัย มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.33 และ 0.15 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ทั้งนี้ ตัวแปรเชิงสาเหตุทั้งหมดรวมกันอธิบายความแปรปรวนของความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์ ได้ร้อยละ 85

4. อิทธิพลของตัวแปรเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ

พบว่าตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ คือการรับรู้ความสามารถในการวิจัยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.24 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 รวมทั้งในการปรับโมเดลเพิ่มเติม พบผลเพิ่มเติมว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และบรรยากาศในการวิจัยมีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.49 และ 0.39 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นอกจากนี้ยังพบตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ คือ บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก และบรรยากาศในการวิจัยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.10 และ 0.05 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ทั้งนี้ตัวแปรเชิงสาเหตุทั้งหมดรวมกันอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ได้ร้อยละ 64

5. อิทธิพลของตัวแปรเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ

พบว่าตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษคือ พฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.51 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 รวมทั้งในการปรับโมเดลเพิ่มเติม พบผลเพิ่มเติมว่า ความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.38 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นอกจากนี้ยังพบตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ คือ การรับรู้ความสามารถในการวิจัยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ บรรยากาศ

ในการวิจัยบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก และคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.29, 0.29, 0.28, 0.18 และ 0.14 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ทั้งนี้ตัวแปรเชิงสาเหตุทั้งหมดร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ ได้ร้อยละ 63

สรุปผลการวิเคราะห์ตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 1

จากอิทธิพลของตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีต่อตัวแปรผลทั้งอิทธิพลทางตรงและอิทธิพลทางอ้อม สามารถสรุปผลตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 1 แบบจำลองสมมติฐานที่พัฒนาขึ้นมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ผลการวิเคราะห์พบว่าแบบจำลองสมมติฐานที่พัฒนาขึ้นมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์โดยมีค่าอิทธิพลทางตรงและอิทธิพลทางอ้อม ตามสมมติฐานย่อยดังนี้

สมมติฐานการวิจัยข้อ 1.1 “พฤติกรรมในการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ”

ผลการวิเคราะห์พบว่า พฤติกรรมในการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.51 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และในการปรับโมเดล พบผลการวิเคราะห์เพิ่มเติม คือ ความเชื่ออำนาจในตนเองในการทำวิทยานิพนธ์มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.38 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้น ผลการวิจัยดังกล่าวจึงสรุปได้ว่าสนับสนุนสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานการวิจัยข้อ 1.2 “การรับรู้ความสามารถในการวิจัยและความเชื่ออำนาจในตนเองในการทำวิทยานิพนธ์มีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมในการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ”

ผลการวิเคราะห์พบว่า การรับรู้ความสามารถในการวิจัยมีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมในการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.24 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และในการปรับโมเดล พบผลการวิเคราะห์เพิ่มเติม คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และบรรยากาศในการวิจัยมีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมในการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.49 และ 0.39 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

โดยตัวแปรที่ค่าอิทธิพลไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ คือความเชื่ออำนาจในตนเองในการทำวิทยานิพนธ์มีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.14 ดังนั้นผลการวิจัยดังกล่าวจึงสรุปได้ว่า สนับสนุนสมมติฐานการวิจัยเพียงบางส่วน

สมมติฐานการวิจัยข้อ 1.3 “บรรยากาศในการวิจัยและบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกมีอิทธิพลทางตรงต่อการรับรู้ความสามารถในการวิจัย”

ผลการวิเคราะห์พบว่า บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก และบรรยากาศในการวิจัยมีอิทธิพลทางตรงต่อการรับรู้ความสามารถในการวิจัย มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.62 และ 0.29 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้น ผลการวิจัยดังกล่าวจึงสรุปได้ว่า สนับสนุนสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานการวิจัยข้อ 1.4 “คุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีอิทธิพลทางตรงต่อความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์”

ผลการวิเคราะห์พบว่า คุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีอิทธิพลทางตรงต่อความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.45 และ 0.14 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และในการปรับโมเดล พบผลการวิเคราะห์เพิ่มเติม คือ การรับรู้ความสามารถในการวิจัยมีอิทธิพลทางตรงต่อความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.54 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้น ผลการวิจัยดังกล่าวจึงสรุปได้ว่า สนับสนุนสมมติฐานการวิจัย

นอกจากนี้ ผลการวิเคราะห์ส่วนต่อไป เป็นการเปรียบเทียบแบบจำลองโครงสร้างความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ระหว่างกลุ่มนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติในระดับปริญญาโทและกลุ่มนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติในระดับปริญญาเอก

ส่วนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบแบบจำลองโครงสร้างความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ระหว่างกลุ่มนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติในระดับปริญญาโทและกลุ่มนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติในระดับปริญญาเอก

ขั้นตอนการวิเคราะห์การวิเคราะห์เปรียบเทียบแบบจำลองโครงสร้างความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ระหว่างนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติ ระหว่างระดับปริญญาโทและระดับปริญญาเอกแตกต่างกันเป็นการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตที่วัดตัวแปรแฝงและเพื่อเปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลของตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีต่อตัวแปรผลโดยมีรายละเอียดขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 เป็นการกำหนดให้แบบจำลองของทั้งสองกลุ่มมีรูปแบบความสัมพันธ์ของตัวแปรเหมือนกันโดยไม่มีการกำหนดเงื่อนไขให้แบบจำลองของทั้งสองกลุ่มมีค่าอิทธิพลเท่ากันระหว่างกลุ่มซึ่งหากแบบจำลองในขั้นนี้มีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์แสดงว่าโครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในแบบจำลองทั้งสองกลุ่มเหมือนกันแต่อาจแตกต่างกันที่ขนาดความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรซึ่งจะได้นำแบบจำลองในขั้นนี้เป็นฐานในการทดสอบในขั้นที่ 2

ขั้นที่ 2 เป็นการวิเคราะห์เพื่อค้นหาค่าน้ำหนักองค์ประกอบตัวแปรสังเกตใดบ้างที่แตกต่างกันระหว่างกลุ่ม โดยมีขั้นตอนย่อยดังนี้

2.1 ขั้นการกำหนดเงื่อนไขให้ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตทุกตัวเท่ากันระหว่างกลุ่ม ผลการทดสอบพิจารณาจากค่าผลต่างไค-สแควร์ระหว่างแบบจำลองในขั้นนี้กับขั้นที่ 1 ที่ระดับองศาอิสระเท่ากับผลต่างขององศาอิสระของแบบจำลองทั้งสอง หากมีนัยสำคัญทาง

สถิติแสดงว่า มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตอย่างน้อย 1 ตัวที่แตกต่างกันระหว่างกลุ่ม ซึ่งจะต้องทดสอบค้นหาค่าน้ำหนักองค์ประกอบใดบ้างที่มีค่าแตกต่างกันระหว่างกลุ่ม

2.2 ขั้นการทดสอบว่าค่าน้ำหนักองค์ประกอบมีค่าแตกต่างกันระหว่างกลุ่มหรือไม่ โดยการกำหนดเงื่อนไขให้ค่าน้ำหนักองค์ประกอบนั้นมีค่าเท่ากันระหว่างกลุ่ม ผลการทดสอบพิจารณาจากค่าผลต่างไค-สแควร์ระหว่างแบบจำลองนี้ กับขั้นที่ 1 ที่ระดับองศาอิสระเท่ากับ ผลต่างขององศาอิสระของแบบจำลองทั้งสอง หากมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตนี้มีค่าแตกต่างกันระหว่างกลุ่ม โดยต้องทดสอบทุกค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่มีการทดสอบนัยสำคัญ

2.3 ขั้นสรุป โดยการกำหนดเงื่อนไขให้ค่าน้ำหนักองค์ประกอบทุกตัวที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติมีค่าเท่ากันระหว่างกลุ่ม ผลการทดสอบพิจารณาจากผลต่างไค-สแควร์ระหว่างแบบจำลองสรุปขั้นที่ 2 นี้ กับขั้นที่ 1 ที่ระดับองศาอิสระเท่ากับผลต่างขององศาอิสระของแบบจำลองทั้งสอง ถ้าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าแบบจำลองทั้งสองมีความกลมกลืน ไม่แตกต่างกัน ซึ่งจะได้นำแบบจำลองสรุปในขั้นที่ 2 นี้เป็นฐานในการทดสอบความแตกต่างของค่าอิทธิพลในการวิเคราะห์ในขั้นที่ 3 ต่อไป

การวิเคราะห์เพื่อหาค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตใดบ้างที่แตกต่างกันระหว่างกลุ่ม ถ้าพบว่าค่าน้ำหนักองค์ประกอบทุกตัวแปรสังเกตแตกต่างกันระหว่างกลุ่ม ก็ไม่ควรที่จะวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตัวแปรแฝง เพราะอย่างน้อยที่สุดที่จะทำให้สามารถแปลความหมายของความแตกต่างค่าเฉลี่ยตัวแปรแฝงได้ ตัวแปรแฝงจะต้องมีความเท่าเทียมกันในการวัดบางส่วน (Partial measurement invariance) ที่ค่าน้ำหนักองค์ประกอบในการวัดตัวแปรแฝงอย่างน้อย 1 ค่า จะต้องเท่ากันระหว่างกลุ่ม (Byrne; Shavelson; & Muthén. 1989)

ขั้นที่ 3 การวิเคราะห์เพื่อค้นหาค่าอิทธิพลของตัวแปรสาเหตุที่มีต่อตัวแปรผลใดบ้างที่แตกต่างกันระหว่างกลุ่ม โดยมีขั้นตอนย่อยดังนี้

3.1 ขั้นการกำหนดเงื่อนไขให้ค่าอิทธิพลทุกตัวเท่ากันระหว่างกลุ่ม ผลการทดสอบพิจารณาจากผลต่างไค-สแควร์ระหว่างแบบจำลองในขั้นตอนนี้กับแบบจำลองสรุปขั้นที่ 2 ที่ระดับองศาอิสระเท่ากับผลต่างขององศาอิสระของแบบจำลองทั้งสอง หากพบว่า ผลต่างไค-สแควร์ระหว่างแบบจำลองในขั้นนี้กับแบบจำลองสรุปขั้นที่ 2 มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า มีค่าอิทธิพลอย่างน้อย 1 ตัวที่แตกต่างกันระหว่างกลุ่ม ซึ่งจะต้องทดสอบค้นหาค่าอิทธิพลใดบ้างที่มีค่าแตกต่างกันระหว่างกลุ่ม

3.2 ขั้นการทดสอบว่าค่าอิทธิพลมีค่าแตกต่างกันระหว่างกลุ่มหรือไม่ โดยการกำหนดเงื่อนไขให้มีค่าอิทธิพลนั้นมีค่าเท่ากันระหว่างกลุ่ม ผลการทดสอบพิจารณาจากค่าผลต่างไค-สแควร์ระหว่างแบบจำลองนี้กับแบบจำลองสรุปขั้นที่ 2 ที่ระดับองศาอิสระเท่ากับผลต่างขององศาอิสระของแบบจำลองทั้งสอง หากมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า ค่าอิทธิพลนี้มีค่าแตกต่างกันระหว่างกลุ่ม โดยทดสอบความแตกต่างทุกค่าอิทธิพล

3.3 ขั้นสรุป โดยการกำหนดเงื่อนไขให้ค่าอิทธิพลที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติมีค่าเท่ากันระหว่างกลุ่ม ผลการทดสอบพิจารณาจากผลต่างไค-สแควร์ระหว่างแบบจำลองสรุปขั้นที่ 3 นี้กับแบบจำลองสรุปขั้นที่ 2 ที่ระดับองศาอิสระเท่ากับผลต่างขององศาอิสระของแบบจำลองทั้งสอง ถ้าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าแบบจำลองทั้งสองมีความกลมกลืนไม่แตกต่างกัน ซึ่งจะได้นำแบบจำลองสรุปขั้นที่ 3 นี้เป็นแบบจำลองสรุป เพื่อตรวจสอบผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าน้ำหนักองค์ประกอบและค่าอิทธิพลที่แตกต่างกันระหว่างกลุ่ม

ผลการวิเคราะห์ในแต่ละขั้นตอนและรายละเอียดต่าง ๆ มีดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 เป็นการกำหนดให้แบบจำลองของทั้งสองกลุ่มมีรูปแบบความสัมพันธ์ของตัวแปรเหมือนกันโดยไม่มีการกำหนดเงื่อนไขให้แบบจำลองของทั้งสองกลุ่มมีค่าอิทธิพลเท่ากันระหว่างกลุ่มซึ่งในการตรวจสอบพิจารณาจากดัชนีความกลมกลืน

ผลการวิเคราะห์พบว่า แบบจำลองมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ แสดงว่า แบบจำลองโครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในแบบจำลองทั้งสองกลุ่มเหมือนกัน แต่อาจแตกต่างกันที่ขนาดความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร พบว่า ค่าไค-สแควร์ (χ^2) = 250.62, df = 112, $p < 0.01$, RMSEA = 0.074, $\chi^2/df = 2.238$ ซึ่งจะได้นำแบบจำลองในขั้นนี้เป็นฐานในการทดสอบในขั้นที่ 2

ขั้นที่ 2 เป็นการวิเคราะห์เพื่อค้นหาค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตใดบ้างที่แตกต่างกันระหว่างกลุ่ม โดยมีขั้นตอนย่อยดังนี้

2.1 ขั้นการกำหนดเงื่อนไขให้ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตในการวัดตัวแปรแฝงทุกตัวเท่ากันระหว่างกลุ่ม

ผลการทดสอบพบว่า ค่าผลต่างไค-สแควร์ระหว่างแบบจำลองในขั้นที่ 2.1 กับขั้นตอนที่ 1 ที่ระดับองศาอิสระเท่ากับผลต่างขององศาอิสระของแบบจำลองทั้งสองไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($\chi^2_{diff} = 9.09$, $df_{diff} = 11$, $p = 0.61$) แสดงว่า ไม่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตที่แตกต่างกันระหว่างกลุ่ม

2.2 สรุปขั้นตอนที่ 2 เป็นการวิเคราะห์โดยการกำหนดเงื่อนไขให้ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตที่ใช้วัดตัวแปรแฝงทุกตัวที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเท่ากันระหว่างกลุ่ม ผลการวิเคราะห์พบว่า ค่าไค-สแควร์ (χ^2) = 259.71, df = 123, $p < 0.01$, RMSEA = 0.068, $\chi^2/df = 2.111$

ผลการทดสอบพบว่า ผลต่างไค-สแควร์ระหว่างแบบจำลองทั้งสองไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($\chi^2_{diff} = 9.09$, $df_{diff} = 11$, $p = 0.61$) แสดงว่า แบบจำลองสรุปขั้นตอนที่ 2 มีความกลมกลืนไม่แตกต่างกับแบบจำลองขั้นตอนที่ 1 ซึ่งจะได้นำแบบจำลองสรุปขั้นตอนที่ 2 นี้ไปเป็นแบบจำลองฐานในการทดสอบความแตกต่างกันของค่าอิทธิพล

จากผลการทดสอบดังกล่าว พบว่า ไม่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบใดแตกต่างกันระหว่างกลุ่ม จึงจะต้องทำการค้นหาค่าอิทธิพลของตัวแปรสาเหตุใดที่มีผลต่อตัวแปรผลที่แตกต่างกันระหว่างกลุ่มในขั้นที่ 3 ต่อไป

ขั้นที่ 3 เป็นการวิเคราะห์เพื่อค้นหาค่าอิทธิพลของตัวแปรสาเหตุที่มีต่อตัวแปรผลใดบ้างที่แตกต่างกันระหว่างกลุ่ม โดยมีขั้นตอนย่อยดังนี้

3.1 ขั้นตอนการกำหนดเงื่อนไขให้ค่าอิทธิพลของตัวแปรสังเกตที่มีต่อตัวแปรผลทุกตัวเท่ากันระหว่างกลุ่ม

ผลการทดสอบพบว่า ค่าผลต่างไค-สแควร์ระหว่างแบบจำลองในขั้นที่ 3.1 กับแบบจำลองสรุปขั้นที่ 2 ที่ระดับองศาอิสระเท่ากับผลต่างขององศาอิสระของแบบจำลองทั้งสอง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($\chi^2_{diff} = 5.64$, $df_{diff} = 4$, $p=0.23$) แสดงว่า ไม่มีค่าอิทธิพลใดที่แตกต่างกันระหว่างกลุ่ม

3.2 สรุปขั้นที่ 3 เป็นการวิเคราะห์โดยการกำหนดเงื่อนไขให้ค่าอิทธิพลของตัวแปรสาเหตุที่มีต่อตัวแปรผลทุกตัวที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญเท่ากันระหว่างกลุ่ม

ผลการทดสอบพบว่า ผลต่างไค-สแควร์ระหว่างแบบจำลองทั้งสองไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($\chi^2_{diff} = 5.64$, $df_{diff} = 4$, $p=0.23$) แสดงว่า แบบจำลองสรุปขั้นที่ 3 มีความกลมกลืนไม่แตกต่างกับแบบจำลองสรุปขั้นที่ 2

สรุปผลการวิเคราะห์ตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 2

จากสมมติฐานการวิจัยข้อ 2 ที่กำหนดว่า “แบบจำลองโครงสร้างความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำงานนิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพระหว่างกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาโทและกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาเอกแตกต่างกัน”

จากผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบแบบจำลองโครงสร้างความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำงานนิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพระหว่างกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาโทและกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาเอก พบว่า มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตที่ใช้วัดตัวแปรแฝงไม่แตกต่างกัน และมีค่าอิทธิพลของตัวแปรสาเหตุที่มีต่อตัวแปรผลไม่แตกต่างกัน โดยเป็นลักษณะที่ไม่แตกต่างกันเลย ผลการวิเคราะห์จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยข้อ 2

ส่วนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตัวแปรแฝงในแบบจำลองโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำงานนิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพระหว่างกลุ่มนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติในระดับปริญญาโทและกลุ่มนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติในระดับปริญญาเอก

ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบแบบจำลองโครงสร้างความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำงานนิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพระหว่างกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาโทและกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาเอก นอกจากเปรียบเทียบค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตที่

ใช้วัดตัวแปรแฝงและค่าอิทธิพลของตัวแปรสาเหตุที่มีต่อตัวแปรผลลัพธ์แล้ว การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตัวแปรแฝงของแบบจำลองถือเป็นขั้นตอนสำคัญ เพราะผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตัวแปรแฝง ทำให้ทราบว่ากลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาโทและกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาเอกมีค่าเฉลี่ยตัวแปรแฝงที่ศึกษาในการวิจัยแตกต่างกันหรือไม่ เพื่อทำความเข้าใจบริบทของระดับการศึกษาทั้งสองประเภทได้ชัดเจนขึ้น ดังตาราง 14

ตาราง 14 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตัวแปรแฝงในแบบจำลองโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ และผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพระหว่างกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาโทและกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาเอก

ตัวแปร	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตัวแปรแฝง		
	ปริญญาโท สูงกว่า ปริญญาเอก	ไม่แตกต่างกัน	ปริญญาโท ต่ำกว่า ปริญญาเอก
1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	-	0.14	-
2. บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก	-	0.14	-
3. บรรยายากในการวิจัย	-	0.03	-
4. คุณลักษณะที่ปรักษาวิทยานิพนธ์	-	0.02	-
5. การรับรู้ความสามารถในการวิจัย	-	0.00	-
6. ความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์	-	0.05	-
7. พฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ	-	0.07	-
8. ผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ	-	-0.09	-

*p<.05

จากตาราง 14 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตัวแปรแฝงในแบบจำลองโครงสร้างความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพระหว่างกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาโทและกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาเอก ซึ่งในการวิเคราะห์ได้กำหนดให้นักศึกษาปริญญาโทเป็นกลุ่มฐาน และให้กลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาเอกเป็นกลุ่มเปรียบเทียบ ดังนั้น หากพบผลว่าตัวแปรแฝงมีค่าดัชนีเป็นลบ แสดงว่ากลุ่มนักศึกษาปริญญาโทมีค่าเฉลี่ยตัวแปรแฝงสูงกว่ากลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาเอก แต่ถ้าหากพบผลว่าตัวแปรแฝงมีค่าดัชนีเป็นบวก แสดงว่ากลุ่มนักศึกษาปริญญาโทมีค่าเฉลี่ยตัวแปรแฝงต่ำกว่ากลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาเอก ผลการวิเคราะห์พบว่าค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาระดับปริญญาเอกสูงกว่านักศึกษาระดับปริญญาโท อยู่ประมาณ 0.14 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และพบว่าค่าเฉลี่ยของผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโทสูงกว่านักศึกษาระดับปริญญาเอก อยู่ประมาณ 0.09 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และแบบจำลองโครงสร้างความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุ

และผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพระหว่างกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาโท และกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาเอก ไม่มีค่าเฉลี่ยตัวแปรแฝงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปผลการวิเคราะห์ตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 3

จากสมมติฐานการวิจัยข้อ 3 ที่กำหนดว่า “ค่าเฉลี่ยตัวแปรแฝงในแบบจำลองโครงสร้าง ความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพระหว่าง กลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาโทและกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาเอกแตกต่างกัน”

จากผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตัวแปรแฝงในแบบจำลองโครงสร้าง ความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพระหว่าง กลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาโทและกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาเอก พบว่า แบบจำลองโครงสร้าง ความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพระหว่าง กลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาโทและกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาเอกไม่มีค่าเฉลี่ยตัวแปรแฝงแตกต่างกัน ผลการวิเคราะห์จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยข้อ 3

บทที่ 5

สรุปอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องปัจจัยระดับบุคคลและคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อเปรียบเทียบแบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาระหว่างระดับปริญญาโทกับระดับปริญญาเอก

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล ปีการศึกษา 2559 ที่เป็นคนไทยเท่านั้น และผ่านการสอบวิทยานิพนธ์เสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว โดยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างให้เหมาะสมกับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ดังกล่าวนั้น หากเลือกใช้วิธีการประมาณค่าแบบไลค์ลียูดสูงสุด (Maximum likelihood) ซึ่งเป็นวิธีที่มีความคงเส้นคงวา มีประสิทธิภาพและเป็นอิสระจากมาตรวัด (Bollen, 1989) จำเป็นต้องมีกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่เพื่อที่จะช่วยให้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีความมั่นใจในการทดสอบ รวมทั้งการกำหนดกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่จะทำให้การประมาณค่าพารามิเตอร์ของประชากรมีความคงเส้นคงวา แม้ว่าการแจกแจงของตัวแปรจะไม่เป็นโค้งปกติหลายตัวแปรก็ตาม (Bollen, 1989: 284) โดยใช้เกณฑ์การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างที่เพียงพอในวิเคราะห์สมการเชิงโครงสร้าง ควรมีขนาดกลุ่มตัวอย่าง 10-20 คน ต่อตัวแปรสังเกต 1 ตัวแปร (Schumacker; & Lomax, 2004; Kline, 2005) ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้มีตัวแปรสังเกตจำนวน 13 ตัวแปร จึงกำหนดกลุ่มตัวอย่าง 260 คน แต่การวิจัยครั้งนี้มีกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาผ่านการสอบวิทยานิพนธ์เสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจึงเก็บข้อมูลกับทุกคนที่ผ่านการสอบวิทยานิพนธ์แล้วทั้งหมด และได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา เป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์ 310 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 75.98

ก่อนที่จะดำเนินการสร้างแบบวัดเพื่อวัดตัวแปรเชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยได้ค้นหาคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ด้วยการดำเนินการตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) ซึ่งมุ่งหวังในการสร้างองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะสำคัญของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และพัฒนาไปสู่การสร้างตัวชี้วัดความสำเร็จของการทำวิทยานิพนธ์ในด้านที่เกี่ยวข้องกับอาจารย์ที่ปรึกษาต่อไป ทั้งนี้ผู้วิจัยใช้กระบวนการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) เป็นหลักในการเก็บข้อมูล โดยใช้แนวสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างเป็นเครื่องมือช่วยในการบันทึกการสัมภาษณ์เพื่อให้มีความสอดคล้องกันในประเด็นที่ผู้วิจัยต้องการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้แต่ละแบบวัด ประกอบด้วย ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 แบบวัดพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ตอนที่ 3 แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ตอนที่ 4 แบบวัดบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก ตอนที่ 5 แบบวัดบรรยากาศในการวิจัย ตอนที่ 6 แบบวัดการรับรู้ความสามารถในการวิจัย ตอนที่ 7 แบบวัดความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์ ตอนที่ 8 แบบวัดคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และตอนที่ 9 ผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยติดต่อกับผู้รับหน้าที่ประสานงานเพื่อขอข้อมูลทะเบียนรายชื่อของนักศึกษาที่สอบวิทยานิพนธ์เสร็จสิ้นแล้ว เพื่อใช้ในการวางแผนเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในหลักสูตรนานาชาติ และเป็นคนไทยเท่านั้น และส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่าง เพื่อขอความร่วมมือให้ตอบแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย ผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 4 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 การวิเคราะห์เนื้อหาเกี่ยวกับคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ตอนที่ 3 การวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปร และตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย

สรุปและอภิปรายผลการศึกษา

การวิจัยเชิงคุณภาพ

การนำเสนอผลการวิจัยครั้งนี้เกิดจากผู้ให้ข้อมูลหลักจำนวน 6 ราย โดยการถ่ายทอดประสบการณ์การทำวิทยานิพนธ์ที่ประสบความสำเร็จอันมีความเกี่ยวข้องกับคุณลักษณะสำคัญของอาจารย์ที่ปรึกษา สามารถแบ่งเป็นกระบวนการหลักได้ 5 กระบวนการ ได้แก่

1. **การวางแผนร่วมกับนักศึกษา** พบว่าสถานการณ์ที่นักศึกษาต้องเผชิญในระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ คือนักศึกษาไม่เข้าใจแผนของอาจารย์ มีการกิจอื่นมีข้อสงสัยขาดการกำหนดบทบาทของตนเองและมีสถานการณ์ที่ทำให้ไม่สามารถเป็นไปตามแผน ทั้งนี้ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่าอาจารย์ควรมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์คือ มีความเข้าใจในการดำเนินชีวิตของนักศึกษาและเข้าใจแผนที่วางไว้ ควรมีความชัดเจนโดยระบุหน้าที่ร่วมกัน สามารถคาดการณ์สถานการณ์ปัญหาล่วงหน้าได้ เอาใจใส่ความก้าวหน้าของนักศึกษา สื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ

2. **การให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษา** พบว่าสถานการณ์ที่นักศึกษาต้องเผชิญในระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ ประกอบด้วย การให้คำปรึกษาไม่สอดคล้องกับปัญหา ไม่เข้าใจและไม่พยายามเข้าใจนักศึกษา นัดพบยาก, ความสัมพันธ์เหินห่าง และอาจารย์ยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง ทั้งนี้ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่าอาจารย์ควรมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์คือ สามารถให้คำแนะนำและกระตุ้นนักศึกษาได้อย่างถูกจังหวะเวลา สามารถให้คำปรึกษาได้อย่างต่อเนื่อง เข้าถึงง่าย ใกล้ชิดกับนักศึกษา รับฟังความเห็นซึ่งกันและกัน และมีเมตตา

3. **ความรู้และความเข้าใจในกระบวนการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษา** พบว่าสถานการณ์ที่นักศึกษาต้องเผชิญในระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ ประกอบด้วย อาจารย์ไม่สามารถ

แก้ปัญหาหรือหาทางออกให้กับนักศึกษาได้ อาจารย์ไม่มีความรู้เพียงพอ อาจารย์ไม่มีการค้นคว้าเพิ่มเติมและไม่มีการทำงานร่วมกัน อาจารย์อารมณ์ไม่ดี ทั้งนี้ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่าอาจารย์ควรมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์คือ การที่อาจารย์มีความรู้และความเข้าใจในกระบวนการอย่างถ่องแท้ รอบรู้ในวิธีการที่นักศึกษาใช้ เรียนรู้ร่วมกับนักศึกษา ให้คำปรึกษาตามหลักวิชาการ

4. การติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ พบว่าสถานการณ์ที่นักศึกษาต้องเผชิญในระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ ประกอบด้วย การขาดการติดตามความก้าวหน้า อาจารย์ใช้อารมณ์และใจร้อนในการติดตาม มีปัญหาความสัมพันธ์กัน และนักศึกษามีการเปลี่ยนแปลงการติดต่อแต่ไม่แจ้งอาจารย์ที่ปรึกษา ทั้งนี้ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่าอาจารย์ควรมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์คือ มีการติดตามอย่างต่อเนื่อง ติดตามด้วยความสุขและเห็นอกเห็นใจ ติดตามด้วยคำพูดเชิงบวก ติดตามนักศึกษาหลายช่องทาง จัดลำดับความสำคัญในการติดตาม

5. การรับรู้ข้อกำหนดในการจบการศึกษา พบว่าสถานการณ์ที่นักศึกษาต้องเผชิญในระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ ประกอบด้วย มีการเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขแต่อาจารย์ที่ปรึกษายังไม่รู้ ทั้งนี้ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่าอาจารย์ควรมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์คือ สามารถจัดการเวลาให้นักศึกษาจบได้ทันกำหนด ป้องกันการข้ามขั้นตอนและความผิดพลาดจากการผิดระเบียบบังคับ

จากผลการศึกษาจะเห็นได้ว่าในคุณสมบัติพึงประสงค์ของอาจารย์ที่ปรึกษานั้น สรุปได้ว่าอาจารย์ควรมีการทำงานร่วมกันและมีการกำหนดบทบาทของตนเองลงไปในการ รวมถึงมีการรับฟังความคิดเห็นของนักศึกษาและเรียนรู้ร่วมกัน สอดคล้องกับกฤษมันต์ วัฒนานรงค์ (2553) ที่กล่าวว่า การทำวิทยานิพนธ์นั้นไม่ใช่เป็นเพียงผลงานของนักศึกษาแต่เพียงผู้เดียวแต่คือการทำงานร่วมกันของคณะที่ปรึกษา สอดคล้องกับผลการศึกษาของวัลภา ลิ้มสกุล (2546) ที่พบว่าในด้านการวางแผนนั้น นักศึกษามีความคาดหวังให้อาจารย์ที่ปรึกษามีการปฐมนิเทศหรือวางแผนล่วงหน้า รวมถึงอาจารย์ควรมีความรู้ความชำนาญทั้งในด้านวิชาการ เช่น การให้คำปรึกษาตามหลักวิชาการ และในด้านกระบวนการ เช่น สามารถคาดการณ์ถึงปัญหาหรือสถานการณ์ปัญหาได้ล่วงหน้า สามารถจัดการเวลาให้นักศึกษาไม่ข้ามขั้นตอนหรือผิดเงื่อนไขการจบการศึกษา สอดคล้องกับกฤษมันต์ วัฒนานรงค์ (2553) ที่กล่าวว่าอาจารย์ควรมีความรู้ ความชำนาญในด้านวิชาการ (Academic competence and enthusiasm) ซึ่งการมีความรู้ความชำนาญดังกล่าวต้องเกิดจากการที่อาจารย์มีประสบการณ์ส่วนตัวมาก (Personal experience) จนสามารถเสนอแนะวิธีการหรือทางเลือกตามบทบาทหน้าที่ หรือช่วยเหลือ (Facilitator) ให้นักศึกษาสามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลทั้งในกระบวนการค้นคว้าหรือภาคสนาม

นอกจากนี้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ควรมีการเอาใจใส่ติดตาม เข้าถึงได้ง่าย มีการจัดลำดับการติดตาม ติดตามด้วยความเข้าใจ ให้คำปรึกษาด้วยความมีเมตตา สร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มีการสื่อสารที่ดี นั่นคือการกระตุ้นให้ถูกจังหวะเวลา เช่น การใช้คำพูดเชิงบวก สุขุม ติดต่อหลากหลายช่องทาง สอดคล้องกับการศึกษาของจิตสุมาน เลิกบางพลัด (2558) กฤตมันต์ วัฒนานรงค์ (2553) และวัลภา ลิ้มสกุล ที่กล่าวว่าอาจารย์ควรมีเวลา เข้าถึงได้ง่าย

ให้อิสระทางความคิดแก่นักศึกษา กระตุ้นให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างกัน (Supporter) และเปิดโอกาสให้นักศึกษาตัดสินใจเอง (Freedom given) และให้เวลากับนักศึกษาอย่างเต็มที่ (Availability) ซึ่งคุณลักษณะดังกล่าวจะเป็นปัจจัยเงื่อนไขที่ผลักดันให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ได้ทันตามระยะเวลาที่กำหนด นอกจากนี้การผลักดันดังกล่าวยังก่อให้เกิดประโยชน์ในด้านการพัฒนาตนเองและพัฒนาแก่ส่วนรวมอีกด้วย เนื่องจากคุณลักษณะดังกล่าวถือได้ว่าเป็นการสนับสนุนทางสังคม (Social Support) ที่ให้การสนับสนุนใน 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการสนับสนุนทางอารมณ์ โดยการที่อาจารย์ใช้คำพูดเชิงบวก กระตุ้นให้เกิดพลังใจและฝ่าฟันอุปสรรคในการทำวิทยานิพนธ์แม้นักศึกษาจะต้องประสบกับปัญหาส่วนตัวหรือปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์ก็ตาม 2) การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร นั่นคือการที่อาจารย์พยายามค้นคว้าเพิ่มเติมและเรียนรู้ร่วมกันกับนักศึกษา ทำให้นักศึกษารู้สึกอบอุ่นใจและเกิดแรงบันดาลใจในการสร้างองค์ความรู้ใหม่จากข้อมูลใหม่ๆ ที่อาจารย์ช่วยสนับสนุน 3) การสนับสนุนด้านวัสดุอุปกรณ์ นั่นคือการที่อาจารย์เสนอแนวทางใหม่ๆ มีการค้นหางานวิจัยที่เป็นตัวอย่างที่ดี เป็นต้น ทำให้นักศึกษาสามารถทำวิทยานิพนธ์ได้รวดเร็วมากขึ้น สามารถสรุปได้ดังตาราง 18

ตาราง 15 สรุปสถานการณ์ปัญหาและคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ประเด็น	สถานการณ์ปัญหา	คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา
1. การวางแผนร่วมกับนักศึกษา	1. นักศึกษาไม่เข้าใจแผนของอาจารย์	1. มีความเข้าใจการดำเนินชีวิตของนักศึกษา, เข้าใจแผนที่วางไว้
	2. นักศึกษามีภารกิจอื่น ทำตามแผนไม่ได้	2. มีความชัดเจน ระบุหน้าที่ร่วมกัน
	3. เกิดข้อสงสัยระหว่างการทำตามแผน	3. คาดการณ์สถานการณ์ปัญหาล่วงหน้าได้
	4. อาจารย์ไม่มีการกำหนดแผนของตนเอง	4. เอาใจใส่ความก้าวหน้าของนักศึกษา
	5. สถานการณ์ไม่เป็นไปตามแผน	5. สื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ

ตาราง 15 (ต่อ)

ประเด็น	สถานการณ์ปัญหา	คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา
2. การให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษา	1. ให้คำปรึกษาไม่สอดคล้องกับปัญหา 2. ไม่เข้าใจและไม่พยายามเข้าใจนักศึกษา 3. นัดพบยาก ทำให้ไม่ต่อเนื่อง 4. ความสัมพันธ์เหินห่าง 5. อาจารย์ยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง ไม่เปิดโอกาสให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็น	1. สามารถให้คำแนะนำและกระตุ้นนักศึกษาได้อย่างถูกจังหวะเวลา 2. ให้คำปรึกษาได้อย่างต่อเนื่อง เข้าถึงง่าย 3. ให้ความใกล้ชิดกับนักศึกษา รู้สึกดีต่อกัน 4. รับฟังความเห็นซึ่งกันและกัน 5. มีเมตตา
3. ความรู้และความเข้าใจในกระบวนการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษา	1. อาจารย์ไม่สามารถแก้ปัญหาหรือหาทางออกให้กับนักศึกษาได้ 2. อาจารย์ไม่มีความรู้เพียงพอ 3. อาจารย์ไม่มีการค้นคว้าความรู้เพิ่มเติม และไม่มีการทำงานร่วมกัน 4. อาจารย์อารมณ์ไม่ดี	1. มีความรู้และความเข้าใจในกระบวนการอย่างถ่องแท้ 2. รอบรู้ในวิธีการที่นักศึกษาใช้ 3. เรียนรู้ร่วมกับนักศึกษา 4. ให้คำปรึกษาตามหลักวิชาการ
4. การติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์	1. ขาดการติดตามความก้าวหน้า 2. อาจารย์ใช้อารมณ์, ใจร้อนในการติดตาม 3. มีปัญหาความสัมพันธ์ 4. นักศึกษามีการเปลี่ยนแปลงการติดต่อแต่ไม่แจ้งอาจารย์ที่ปรึกษา	1. มีการติดตามอย่างต่อเนื่อง 2. ติดตามด้วยความสุข และเห็นอกเห็นใจ 3. ติดตามด้วยคำพูดเชิงบวก 4. ติดตามนักศึกษาหลายช่องทาง 5. จัดลำดับความสำคัญในการติดตามงาน
5. การรับรู้ข้อกำหนดในการจบการศึกษา	1. มีการเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขแต่อาจารย์ที่ปรึกษายังไม่รู้	1. สามารถจัดการเวลาให้นักศึกษาจบได้ทันกำหนด 2. ป้องกันการข้ามขั้นตอนและความผิดพลาดจากการผิดระเบียบบังคับ

การวิจัยเชิงปริมาณ

การนำเสนอการสรุปผลการวิจัย โดยเริ่มจากการสรุปผลข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างตัวแปร และสรุปผลข้อมูลตามการทดสอบสมมติฐาน โดยสามารถนำเสนอได้ดังนี้

1. สรุปผลข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล ปีการศึกษา 2559 ที่เป็นคนไทยเท่านั้น และผ่านการสอบวิทยานิพนธ์เสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้วจำนวนทั้งสิ้น 310 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มย่อย คือกลุ่มระดับปริญญาโท จำนวน 183 คน และกลุ่มระดับปริญญาเอก จำนวน 127 คน พบว่า ในกลุ่มรวม ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาเพศหญิง จำนวน 187 คน คิดเป็นร้อยละ 60.3 และเป็นนักศึกษาเพศชาย จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 39.7 เมื่อพิจารณาถึงกลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในกลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพมากที่สุด จำนวน 154 คน คิดเป็นร้อยละ 49.7 รองลงมาคือ ศึกษาอยู่ในกลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 42.6

เมื่อพิจารณาเฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาระดับปริญญาโท ($n = 183$) พบว่า ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาเพศหญิง จำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 61.9 และเป็นนักศึกษาเพศชาย จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 38.1 เมื่อพิจารณาถึงกลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในกลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพมากที่สุด จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 49.2 รองลงมาคือ ศึกษาอยู่ในกลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 38.8

และเมื่อพิจารณาเฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาระดับปริญญาเอก ($n = 127$) พบว่า ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาเพศหญิง จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 57.0 และเป็นนักศึกษาเพศชาย จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 43.0 เมื่อพิจารณาถึงกลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในกลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพมากที่สุด จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 50.4 รองลงมาคือ ศึกษาอยู่ในกลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 48.0

2. สรุปผลข้อมูลพื้นฐานของตัวแปร

การตรวจสอบการแจกแจงของตัวแปรสังเกตที่ศึกษาในแบบจำลองความสัมพันธ์ในกลุ่มรวม ผู้วิจัยได้แปลงค่าตัวแปรให้เป็นค่าคะแนนปกติ (Normal score) แล้วทดสอบ พบว่า ตัวแปรสังเกตที่ศึกษาในแบบจำลองความสัมพันธ์ทั้งในกลุ่มรวม กลุ่มระดับปริญญาโท และกลุ่มระดับปริญญาเอก เกือบทุกตัวแปรมีความสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.05$) แสดงว่า ตัวแปรสังเกตที่ศึกษาในแบบจำลองความสัมพันธ์นี้มีการบ่งชี้ว่าตัวแปรเกือบทั้งหมดมีการแจกแจงแบบไม่เป็นโค้งปกติ จึงแก้ปัญหาโดยทำตามคำแนะนำของชูแมคเกอร์และโลแมกซ์ (Schumacker; & Lomax. 2010: 29) โดยเพิ่มคำสั่งการวิเคราะห์ "Asymptotic covariance matrix from file..." เพื่อให้การวิเคราะห์มีความเหมาะสมเป็นโค้งปกติมากขึ้น

การตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตทั้งในกลุ่มรวม กลุ่มระดับปริญญาโท และกลุ่มระดับปริญญาเอก พบว่า มีความสัมพันธ์ทางบวก มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง 0.217 - 0.845

ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันมากที่สุด ได้แก่ ในกลุ่มรวม การวางแผนร่วมกับนักศึกษากับการให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษา โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.845 รองลงมา คือ ในกลุ่มระดับปริญญาโท การวางแผนร่วมกับนักศึกษากับการให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษา โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.843 ส่วนตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันน้อยที่สุด คือ ในกลุ่มระดับปริญญาโท การปฏิบัติในระยะเริ่มต้นทำโครงร่างวิทยานิพนธ์กับการติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.217 และในกลุ่มรวม ตัวแปรการปฏิบัติในระยะดำเนินการในการทำวิทยานิพนธ์กับการติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.222

เมื่อพิจารณาถึงเกณฑ์ความเหมาะสมของข้อมูลที่จะนำไปใช้ในการวิเคราะห์สมการโครงสร้างเชิงเส้น ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรไม่ควรสูงกว่า 0.85 (Kline, 2005: 56) เนื่องจากจะทำให้เกิดปัญหาภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (Multicollinearity) ในการศึกษาครั้งนี้ พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่เกินกว่า 0.85 จึงกล่าวได้ว่าตัวแปรที่ศึกษาครั้งนี้จึงมีความเหมาะสมที่จะนำมาวิเคราะห์สมการโครงสร้างต่อไป

3. สรุปผลข้อมูลตามการทดสอบสมมติฐาน

3.1 การวิเคราะห์ความสอดคล้องกลมกลืนของแบบจำลองความสัมพันธ์เป็นการตรวจสอบแบบจำลองความสัมพันธ์ที่ได้พัฒนาขึ้น ว่ามีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์หรือไม่ โดยพิจารณาถึงดัชนีความกลมกลืน และขนาดอิทธิพลของแต่ละตัวแปรที่ปรากฏในแบบจำลองความสัมพันธ์ ในการวิจัยครั้งนี้ ได้วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความกลมกลืนของแบบจำลองความสัมพันธ์ หากพบว่าแบบจำลองไม่มีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผู้วิจัยจึงปรับแบบจำลองโดยพิจารณาค่าดัชนีการปรับแก้ (Modification index) ที่ได้จากการวิเคราะห์ รวมถึงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในเชิงแนวคิดทฤษฎี ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเมื่อปรับแก้ตามเส้นความสัมพันธ์ดังกล่าวแล้ว ผลการตรวจสอบความกลมกลืนของแบบจำลองภายหลังการปรับแก้ พบว่า ค่าดัชนีวัดความสอดคล้องมีค่าดีขึ้น พบว่า ได้แก่ $\chi^2 = 160.76$, $df = 49$, $p = 0.00$, $CFI = 0.99$, $GFI = 0.93$, $TLI = 0.98$, $RMSEA = 0.074$ ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงค่าดัชนีวัดความกลมกลืนเหล่านี้กับเกณฑ์ที่บ่งชี้ว่าแบบจำลองมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบว่า แบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมในการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพของนักเรียนระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล ที่ปรับแก้ มีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์สามารถประมาณค่าขนาดอิทธิพลในแบบจำลองดังกล่าวเป็นที่ยอมรับได้ ถือว่าเป็นการยอมรับสมมติฐานที่ 1

เมื่อทำการทดสอบสมมติฐานย่อย พบว่า

1. พฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ และในการปรับโมเดลพบผลเพิ่มเติม คือ ความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ จากผลการวิจัยดังกล่าวจึงยอมรับสมมติฐาน

2. การรับรู้ความสามารถในการวิจัยมีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพส่วนความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์ไม่มีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพและในการปรับโมเดลพบผลเพิ่มเติม คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และบรรยากาศในการวิจัยมีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ จากผลการวิจัยดังกล่าวจึงยอมรับสมมติฐานเพียงบางส่วน

3. บรรยากาศในการวิจัยและบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกมีอิทธิพลทางตรงต่อการรับรู้ความสามารถในการวิจัยจากผลการวิจัยดังกล่าวจึงยอมรับสมมติฐาน

4. คุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลทางตรงต่อความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์และในการปรับโมเดลพบผลเพิ่มเติม คือ การรับรู้ความสามารถในการวิจัยมีอิทธิพลทางตรงต่อความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์ จากผลการวิจัยดังกล่าวจึงยอมรับสมมติฐาน

3.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบแบบจำลองโครงสร้างความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพระหว่างกลุ่มนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติ ระหว่างระดับปริญญาโทและกลุ่มนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติระดับปริญญาเอก

ขั้นที่ 1 เป็นการกำหนดให้แบบจำลองของทั้งสองกลุ่มมีรูปแบบความสัมพันธ์ของตัวแปรเหมือนกันโดยไม่มีการกำหนดเงื่อนไขให้แบบจำลองของทั้งสองกลุ่มมีค่าอิทธิพลเท่ากันระหว่างกลุ่มซึ่งในการตรวจสอบพิจารณาจากดัชนีความกลมกลืน ผลการวิเคราะห์พบว่าแบบจำลองมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ แสดงว่า แบบจำลองโครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในแบบจำลองทั้งสองกลุ่มเหมือนกัน

ขั้นที่ 2 เป็นการวิเคราะห์เพื่อค้นหาค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตใดบ้างที่แตกต่างกันระหว่างกลุ่ม จากผลการทดสอบดังกล่าว พบว่า ไม่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบใดแตกต่างกันระหว่างกลุ่ม

ขั้นที่ 3 เป็นการวิเคราะห์เพื่อค้นหาค่าอิทธิพลของตัวแปรสาเหตุที่มีต่อตัวแปรผลใดบ้างที่แตกต่างกันระหว่างกลุ่ม ผลการทดสอบดังกล่าว พบว่า ไม่มีค่าอิทธิพลใดที่แตกต่างกันระหว่างกลุ่ม

จากผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบแบบจำลองโครงสร้างความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพระหว่างกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาโท

และกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาเอก พบว่า มีค่านำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตที่ใช้วัดตัวแปรแฝงไม่แตกต่างกัน และมีค่าอิทธิพลของตัวแปรสาเหตุที่มีต่อตัวแปรผลไม่แตกต่างกัน โดยเป็นลักษณะที่ไม่แตกต่างกันเลย ผลการวิเคราะห์จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

3.3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตัวแปรแฝงในแบบจำลองโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมในการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพระหว่างกลุ่มนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติในระดับปริญญาโทและกลุ่มนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติในระดับปริญญาเอก

จากผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตัวแปรแฝงในแบบจำลองโครงสร้างความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมในการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพระหว่างกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาโทและกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาเอก พบว่า แบบจำลองโครงสร้างความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมในการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพระหว่างกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาโทและกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาเอกไม่มีค่าเฉลี่ยตัวแปรแฝงแตกต่างกัน ผลการวิเคราะห์จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานตามแต่ละข้อดังนี้

1. แบบจำลองสมมติฐานที่พัฒนาขึ้นจะมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์โดยมีสมมติฐานย่อยตามเส้นทางอิทธิพลของตัวแปร ดังนี้

1.1 พฤติกรรมในการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษจากผลการวิจัยพบว่า “พฤติกรรมในการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ” แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรพฤติกรรมในการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ กับผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับแนวคิดขั้นตอนหรือกระบวนการในการทำวิทยานิพนธ์ (ฉลาด จันทรสมบัติ; และทองสง่า ผ่องแผ้ว. 2555: 16-19) ซึ่งการทำวิทยานิพนธ์เล่มหนึ่ง จะต้องเริ่มจากการกำหนดประเด็นปัญหาที่น่าสนใจ จะต้องมี การค้นหาความรู้ข้อมูลจากแหล่งต่างๆ ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กำหนดหัวข้อเรื่องวิทยานิพนธ์ ปรึกษาอาจารย์ควบคุมวิทยานิพนธ์ กำหนดกรอบวิทยานิพนธ์ เขียนเค้าโครงวิทยานิพนธ์ สอบเค้าโครงวิทยานิพนธ์ สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล แปลผลและเขียนรายงานวิทยานิพนธ์ สอบปากเปล่า แก้ไขและทำวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์ จากกระบวนการตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงสิ้นสุดกระบวนการ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ศึกษา กับนักศึกษาที่จำเป็นต้องทำวิทยานิพนธ์ที่เป็นภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ ยังต้องใช้ความสามารถและทักษะทางด้านภาษาอังกฤษมากเป็นพิเศษ จากกระบวนการเริ่มแรก มีการใช้

ทักษะการอ่าน อ่านอยู่ตลอดเวลา การได้เข้าไปปรึกษาอาจารย์ที่ควบคุมวิทยานิพนธ์ การได้สอนปากเปล่า ทำให้เราได้ฝึกทักษะการฟังและการพูด และการเขียนรายงานผล ทำให้เราฝึกทักษะการเขียน เพราะจะต้องเขียนรายงานให้ถูกต้องตามหลักวิชาการและหลักไวยากรณ์ ดังนั้น ทั้งกระบวนการของการทำวิทยานิพนธ์จะต้องใช้ทักษะภาษาอังกฤษอย่างมาก โดยการทำวิทยานิพนธ์ให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด ซึ่งการทำวิทยานิพนธ์ออกมาดี ย่อมหมายถึงมีประสิทธิภาพในการทำงานสูง สอดคล้องกับความหมายประสิทธิภาพในการทำงานของสมโภช จตุพร (2543: 11) ได้กล่าวถึง ประสิทธิภาพในการทำงานถือเป็นผลการปฏิบัติงานหนึ่ง (Performance) ถ้ามีผลการปฏิบัติงานที่ดี แสดงว่ามีประสิทธิภาพในการทำงานสูง ในทางกลับกันหากมีผลการปฏิบัติงานไม่ดี แสดงถึงการมีประสิทธิภาพในการทำงานต่ำ ดังนั้น ผลการปฏิบัติงานที่ดี ในที่นี้คือ การทำตามกระบวนการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษได้อย่างครบถ้วน จึงถือว่ามีประสิทธิภาพสูง โดยการทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ย่อมส่งผลให้เกิดผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษสอดคล้องกับงานวิจัยของขวัญชนก แสนใจ (2552) ศึกษาการทำนายผลการเรียนวิชาวิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ด้วยตัวแปรนิสัยการเรียนของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรนิสัยการเรียน ได้แก่ ทักษะการทำแบบทดสอบ การอ่านตำราเรียน และทักษะด้านคำศัพท์ สามารถร่วมกันทำนายผลการเรียนวิชาวิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ได้ร้อยละ 22 โดยนิสัยการเรียนเป็นการแสดงพฤติกรรมของบุคคลที่เกิดจากการฝึกฝนเป็นประจำ ซึ่งนักศึกษาแสดงพฤติกรรมการเรียนด้านวิธีการวิจัย ซึ่งส่งผลไปยังผลการเรียนวิชาวิธีการวิจัย เช่นเดียวกับงานวิจัยของคอมบาและคณะ (Komba; et al. 2012) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างผลงานทางวิชาการและความสามารถในด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่า ผลงานทางวิชาการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยการทำงานทางด้านวิชาการ ช่วยให้เกิดความชำนาญที่จะใช้ทักษะภาษาอังกฤษได้มากขึ้น เช่น การเขียนเรียงความได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ใช้คำได้อย่างเหมาะสม เป็นต้น ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษจึงเปรียบเสมือนเป็นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องมากขึ้น ได้เรียนรู้และฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นเช่นกันแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษในแง่ของการเขียนรายงานผลได้อย่างถูกต้องมากขึ้น

ในการปรับโมเดล พบผลการวิเคราะห์เพิ่มเติมว่า“ความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ” ซึ่งเป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลทางตรง มีความเป็นไปได้ว่าบุคคลที่มีความเชื่ออำนาจในตน เป็นบุคคลที่สามารถกระทำการสิ่งต่าง ๆ หรือทำวิทยานิพนธ์ได้ด้วยการควบคุมการกระทำของตนเอง ซึ่งการควบคุมการกระทำเล่มวิทยานิพนธ์เหล่านั้นเป็นภาษาอังกฤษ จะนำไปสู่ผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ คือ มีการสื่อสารความหมายของเนื้อหาเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างเข้าใจ รวมทั้งเขียนรายงานผลออกมาได้อย่างสมบูรณ์ สอดคล้องกับงานวิจัยของอิห์มและคณะ

(Ihm; et al. 2013) ศึกษาปัจจัยที่สามารถทำนายผลงานทางวิชาการในคณะทันตแพทย์ ผลการศึกษาพบว่า ความเชื่ออำนาจในตนเองมีความสัมพันธ์กับผลงานทางวิชาการ งานวิจัยของลี เล็ปป์ และบาร์คเลย์ (Li; Lepp; & Barkley. 2015) ศึกษาความเชื่ออำนาจและการใช้โทรศัพท์มือถือ การประยุกต์สำหรับคุณภาพการนอนหลับ ผลงานทางวิชาการ และความผาสุกเชิงอัตวิสัย พบว่า ความเชื่ออำนาจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลงานทางวิชาการ และงานวิจัยของอัลเบิร์ต และดาห์ลิง (Albert; & Dahling. 2016) ศึกษาปฏิสัมพันธ์ของการมุ่งเป้าหมายเพื่อการเรียนรู้และความเชื่ออำนาจในการทำนายโมทัศน์ทางวิชาการและผลงานทางวิชาการในกลุ่มนักศึกษา พบว่า ความเชื่ออำนาจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลงานทางวิชาการ จึงสามารถสรุปได้ว่า ความเชื่ออำนาจในตนเองในการทำวิทยานิพนธ์มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ

1.2 การรับรู้ความสามารถในการวิจัยเป็นตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลทางตรง

ต่อพฤติกรรมในการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพจากผลการวิจัยพบว่า “การรับรู้ความสามารถในการวิจัยและความเชื่ออำนาจในตนเองในการทำวิทยานิพนธ์มีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมในการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ”เมื่อพิจารณาถึงการรับรู้ความสามารถในการวิจัยตามแนวคิดการรับรู้ความสามารถของตน แบนดูรา (Bandura.1977) กล่าวว่า ความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองจะเป็นสิ่งที่ตัดสินว่าบุคคลจะสามารถกระทำพฤติกรรมใดๆ ได้หรือไม่ ซึ่งความเชื่อเกี่ยวกับความสามารถของตนเองจะมีผลกระทบต่อความคิด ความรู้สึกและแรงจูงใจที่บุคคลมีต่อตนเอง รวมไปถึงพฤติกรรมที่บุคคลกระทำ การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสำคัญต่อแรงจูงใจและการบรรลุเป้าหมายของบุคคล การที่บุคคลได้มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อการกระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งสูง บุคคลก็มีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นสูง แต่ถ้าบุคคลมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการกระทำพฤติกรรมนั้นต่ำ บุคคลก็มีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นต่ำ หรืออาจไม่ทำพฤติกรรมนั้น (Bandura. 2000) หากบุคคลมีความเชื่อมั่น มีความมั่นใจในความสามารถด้านการทำวิจัยของตนเอง ก็จะทำให้บุคคลมีแนวโน้มที่จะสามารถทำวิจัยหรือวิทยานิพนธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของฮาร์ช (Harsch. 2008) ศึกษาบทบาทการรับรู้ความสามารถของตนเอง ความเชื่ออำนาจ และการทำให้ตนเองเสียเปรียบในการทำวิทยานิพนธ์ให้สำเร็จ ผลการศึกษาพบว่าบุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงจะมีความสัมพันธ์กับระยะเวลาที่จะทำวิทยานิพนธ์ได้สำเร็จ เช่นเดียวกับกับงานวิจัยของวาร์เนย์ (Varney. 2010) ที่ได้ศึกษาบทบาทของการรับรู้ความสามารถในการวิทยานิพนธ์ในการเพิ่มความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ พบว่า การรับรู้ความสามารถในการทำวิทยานิพนธ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์เช่นเดียวกับกับงานวิจัยของสุริยา ฐานวิสัย (2556) ที่ได้ศึกษาอิทธิพลของการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษาโดยมีพหุตัวแปรส่งผ่าน พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองมีอิทธิพลทางตรงต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์โดยความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์นี้เป็นพัฒนาการในการทำวิทยานิพนธ์ที่เป็นไปตามลำดับ

ขั้นตอน ผู้วิจัยมองว่าความก้าวหน้าย่อมก่อให้เกิดการทำวิทยานิพนธ์ที่มีประสิทธิภาพและงานวิจัยของพรพรรณ บัวทอง (2557) ศึกษาสถานการณ์ในการทำงาน และลักษณะทางจิตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานวิจัยอย่างสร้างสรรค์ของนักวิจัย ผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ความสามารถด้านการวิจัยเป็นตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกที่สามารถทำนายพฤติกรรมการทำงานวิจัยอย่างสร้างสรรค์รวมทั้งงานวิจัยของโฮนิคและบรอดเบนท์ (Honick; & Broadbent. 2016) ที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนในด้านวิชาการกับผลงานทางวิชาการ: การทบทวนวรรณกรรมอย่างเป็นระบบ พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนในด้านวิชาการมีความสัมพันธ์กับผลงานทางวิชาการ จากงานวิจัยดังกล่าว จึงสนับสนุนสมมติฐานที่ว่า การรับรู้ความสามารถในการวิจัยมีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ

ความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์ไม่มีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมการทำงานวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ โดยความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์นั้น ต้องเข้าใจความหมายก่อนว่าความเชื่ออำนาจในตนเป็นแรงผลักดันที่เกิดจากภายในตัวบุคคลที่จะแสดงพฤติกรรม และรับรู้ถึงผลของพฤติกรรมนั้นๆ โดยสามารถขับเคลื่อนให้บุคคลกระทำพฤติกรรมต่างๆ จนบรรลุเป้าหมาย เป็นความเชื่อที่ว่าหากยิ่งทุ่มเทมากเท่าใด จะยิ่งประสบความสำเร็จมากเท่านั้น(ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2552) ดังนั้น ความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการทำงานวิทยานิพนธ์ คือ เชื่อว่าการทำวิทยานิพนธ์มาจากการควบคุมการกระทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง แต่อาจเป็นการทำวิทยานิพนธ์ในลักษณะเพียงแค่ว่าทำได้ แต่อาจทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างไม่มีประสิทธิภาพซึ่งเป็นไปได้ว่าการวัดความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการวัดว่าตนควบคุมการทำวิจัยว่าปฏิบัติตามขั้นตอนการวิจัยเท่านั้น ไม่ได้วัดในส่วนการประเมินงานวิจัย ซึ่งเป็นส่วนที่สำคัญในแนวคิดการประเมินผลการปฏิบัติงานวิจัยของสมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2540) เป็นการรวมสรุปคุณค่าและคุณภาพของงานวิจัยนั้น จึงมีส่วนทำให้ความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์ไม่มีผลต่อพฤติกรรมการทำงานวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ว่า ความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์มีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมการทำงานวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ

ในการปรับโมเดล พบผลการวิเคราะห์เพิ่มเติมว่า“แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และบรรยากาศในการวิจัยมีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมการทำงานวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ” แสดงให้เห็นว่า แนวคิดทฤษฎีต้นไม้อัจฉริยะ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2537) เป็นแนวคิดที่กล่าวถึงคุณสมบัติของบุคคลที่จะทำงานได้อย่างประสบความสำเร็จได้นั้น จะต้องเป็นทั้งคนดีและคนเก่ง ซึ่งคนดีและคนเก่งจะต้องมีจิตลักษณะที่สำคัญ ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งการเป็นคนเก่งจะสามารถทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจึงเป็นบุคคลที่มุ่งความสำเร็จของงานเป็นสำคัญ นอกจากนี้ ยังเอาใจใส่ที่จะเป็นคนเลือกและกำหนดเป้าหมายในงาน โดยจะทำงานจนกว่างานชิ้นนั้นจะสำเร็จ รวมทั้งมีความสนใจศึกษาวิธีการทำงานแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น ไม่มีการละทิ้งงานขณะที่งานยังไม่เสร็จ สอดคล้องกับจุฑารัตน์ กิตติเชมากร

(2553) ศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานด้านความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานและด้านการมีส่วนร่วมของบุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการทำงานด้านความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานและด้านการมีส่วนร่วม และพรรณิ ทรงศิริ (2557) ศึกษาลักษณะทางจิตและสถานการณ์ทางการเรียนที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบวิจัยเป็นฐานของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยภาคีรัฐในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเรียนรู้แบบวิจัยเป็นฐาน จึงสามารถสรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมการทำงานด้านวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ บรรยาภาศในการวิจัย โดยแนวคิดบรรยาภาศในองค์การ เดสเลอร์ (Dessler. 1976: 279) ได้อธิบายว่าเป็นความเข้าใจหรือการรับรู้ของบุคคลที่มีต่อประเภทขององค์การที่ตนเองทำงานอยู่ และความรู้สึกของตนที่มีต่อองค์การรูปแบบของมิติต่างๆ ได้แก่ ความเป็นตัวของตัวเอง การเปิดโอกาส การให้ผลตอบแทน การดูแลเอาใจใส่ ความอบอุ่น และการให้ความสนับสนุน เป็นต้น โดยบรรยาภาศในองค์การมีความสำคัญที่จะส่งผลให้ผลการปฏิบัติงานของบุคคลดียิ่งขึ้นไป เช่นเดียวกับสตีเยร์ส และพอร์เตอร์ (Steers; & Porter. 1979: 364) กล่าวว่า บรรยาภาศในองค์การเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญสำหรับการศึกษาในองค์การ วิเคราะห์พฤติกรรมการทำงานของบุคคล รวมถึงประสิทธิภาพและประสิทธิผลขององค์การ หากขาดการพิจารณาถึงสภาพแวดล้อมในองค์การ หรือที่เรียกว่า บรรยาภาศในองค์การ อันเป็นส่วนสำคัญที่มีส่วนช่วยในการกำหนดเจตคติและพฤติกรรมการทำงานของบุคคล เช่นเดียวกับบรรยาภาศของการวิจัย จะช่วยส่งเสริมให้บุคคลสามารถทำการวิจัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ หรือในที่นี้คือ สามารถทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับพัชรีย์ รตนพันธ์ (2551) ศึกษาสถานการณ์ทางสังคมและจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมด้านการวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา พบว่าการสนับสนุนของผู้บริหาร และบรรยาภาศในองค์การ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการมีส่วนร่วมด้านการวิจัย และพรรณิ บัวทอง (2557) ศึกษาสถานการณ์ในการทำงานและลักษณะทางจิตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานวิจัยอย่างสร้างสรรค์ของนักวิจัย พบว่า บรรยาภาศในการวิจัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการทำงานวิจัยอย่างสร้างสรรค์จึงสามารถสรุปได้ว่า บรรยาภาศในการวิจัยมีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมการทำงานด้านวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ

1.3 บรรยาภาศในการวิจัยและบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก เป็นตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลทางตรงต่อการรับรู้ความสามารถในการวิจัยจากผลการวิจัยพบว่า “บรรยาภาศในการวิจัยและบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกมีอิทธิพลทางตรงต่อการรับรู้ความสามารถในการวิจัย”เมื่อพิจารณาถึงบรรยาภาศในการวิจัยถือว่าเป็นสภาพแวดล้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสภาพแวดล้อมที่เอื้อให้เกิดการทำวิจัย เชฟเฟอร์ และคินยาเกิ (Shaeffer; & Nkinyaki. 1983: 13-14) ได้ให้ความหมายของบรรยาภาศในการวิจัย ว่าเป็นสถานการณ์โดยรวมของการทำงานวิจัยที่มีอุดมการณ์ การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างนักวิจัยด้วยกัน ความสัมพันธ์ระหว่างนักวิจัยกับผู้ใช้ผลงานวิจัย

ระหว่างสถาบันที่ทำการวิจัยกับรัฐบาล บทบาทของนักวิจัยต่างประเทศกับผู้ทำงานวิจัย ระบบรางวัลในการเผยแพร่ผลงานวิจัย รวมทั้งการให้ทุน เป็นต้น นอกจากนี้ พจน์ สะเพียรชัย (2537: 6-7) มองเห็นว่าบรรยากาศในการวิจัยเป็นปัจจัยหลักที่สำคัญอย่างหนึ่งที่จะนำพาการวิจัยไปสู่การวิจัยที่เป็นสากล โดยองค์การจะต้องจัดและพัฒนาบรรยากาศทางวิชาการเพื่อกระตุ้นส่งเสริมให้มีการทำงานวิจัย การมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อให้เกิดการทำวิจัยได้ตลอดเวลา บุคคลก็ย่อมเกิดการรับรู้ว่าคุณมีความสามารถด้านการวิจัย เพราะองค์การสนับสนุนการวิจัยมาตลอด มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นด้านการวิจัยมีการจัดประชุมสัมมนาวิจัยอยู่ตลอด มีสถานที่ให้นักศึกษามานั่งทำงานวิจัย เป็นสิ่งที่กระตุ้นให้เกิดความเชื่อมั่นในความสามารถด้านการวิจัย สอดคล้องกับงานวิจัยของวิลเลียมส์ ลังกา (2554) ศึกษาอิทธิพลทางสังคมและปัจจัยภายในต่อการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์ทางวิทยาศาสตร์ พบว่า ความพร้อมของโรงเรียนในการจัดการศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ความสามารถของตนทางการเรียนรู้เช่นเดียวกับงานวิจัยของพรพรรณ บัวทอง (2557) ศึกษาสถานการณ์ในการทำงานและลักษณะทางจิตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานวิจัยอย่างสร้างสรรค์ของนักวิจัยพบว่า บรรยากาศในการวิจัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ความสามารถด้านการวิจัยจากงานวิจัยดังกล่าว จึงสนับสนุนสมมติฐานที่ว่า บรรยากาศในการวิจัยมีอิทธิพลทางตรงต่อการรับรู้ความสามารถในการวิจัย

นอกจากนี้ บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถในการวิจัยตามแนวคิดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ (Big five personality model) ของคอสตา และแมคเคเร (Costa; & McCrae. 1992) แบ่งได้เป็น 6 ลักษณะย่อยที่สำคัญ ดังนี้ 1) การมีสมรรถนะเป็นผู้ที่มีความสามารถจัดการกับการใช้ชีวิตของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ 2) ความเป็นระเบียบ เป็นผู้ที่ชอบจัดการสิ่งต่างๆ เป็นระบบ มีความระเบียบเรียบร้อย 3) ความรับผิดชอบในหน้าที่ เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบในหลักจริยธรรม และปฏิบัติตามคำมั่นสัญญาที่ได้ตั้งไว้ มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่ตนเองได้รับมอบหมาย 4) ความมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จ เป็นผู้ที่มีความมุ่งมั่นจริงจัง เพื่อทำให้สิ่งต่างๆ ประสบความสำเร็จตามที่ตนเองได้ตั้งเป้าหมายไว้ 5) การมีวินัยในตนเอง เป็นผู้ที่สามารถเริ่มงานและปฏิบัติงานจนสัมฤทธิ์ผล มีความซื่อตรงต่อแนวทางการปฏิบัติของตนเองเพื่อให้เกิดผลสำเร็จแม้จะมีอุปสรรคก็ตาม และ 6) ความสุขุมรอบคอบ เป็นผู้ที่มีความรอบคอบ รวมทั้งมีความระมัดระวังในการลงมือปฏิบัติ ซึ่งลักษณะดังกล่าวทั้ง 6 ด้านนี้เป็นลักษณะที่ดีของบุคคลที่ทำงานได้สำเร็จเป็นบุคคลที่มีความมุ่งมั่นจริงจัง สามารถจัดการกับชีวิตตนเองได้ แม้แต่การทำวิทยานิพนธ์ก็เช่นเดียวกัน มีความรอบคอบในการทำงานเสมอ ลักษณะของบุคคลเช่นนี้ ย่อมทำให้บุคคลนั้นมีความเชื่อมั่นหรือมั่นใจว่าเขาจะต้องทำได้ เพราะเขาคิดอยู่เสมอว่าเขาจะต้องรับผิดชอบและยึดมั่นคำสัญญาไว้แล้วว่าจะต้องทำวิทยานิพนธ์ออกให้สมบูรณ์และมีประสิทธิภาพให้ได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของวิวรรธน์ สุทิน (2551) ศึกษาอิทธิพลของจิตลักษณะและสถานการณ์ในการทำงานที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการสอนอย่างมีประสิทธิภาพของอาจารย์สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ พบว่า การตระหนักในหน้าที่รับผิดชอบมีอิทธิพลทางตรงต่อการรับรู้ความสามารถของตนเช่นเดียวกับงานวิจัยของดีจีอันตาและ

คณะ (Di Giunta; et al. 2013) ศึกษาปัจจัยของผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ: บุคลิกภาพ การเห็นคุณค่าในตนเอง และการรับรู้ความสามารถในด้านวิชาการ พบว่า บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกมีอิทธิพลทางตรงต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในด้านวิชาการ และงานวิจัยของสตาจโควิคและคณะ (Stajkovic; et al. 2018) ศึกษาการทดสอบอิทธิพลของบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบและการรับรู้ความสามารถของตนที่มีต่อผลงานทางวิชาการ: การวิเคราะห์อิทธิพลแบบการวิเคราะห์เมตา พบว่า บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกเป็นตัวทำนายที่สำคัญของการรับรู้ความสามารถของตนเอง จากงานวิจัยดังกล่าว จึงสนับสนุนสมมติฐานที่ว่า บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกมีอิทธิพลทางตรงต่อการรับรู้ความสามารถในการวิจัย

1.4 คุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลทางตรงต่อความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์ จากผลการวิจัยพบว่า “คุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีอิทธิพลทางตรงต่อความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์” ซึ่งความสัมพันธ์ดังกล่าวสามารถอภิปรายเพิ่มเติมได้จากผลการศึกษาจากการวิจัยเชิงคุณภาพเกี่ยวกับคุณลักษณะของที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ โดยมีข้อค้นพบสำคัญคือ 1) การแสดงออกถึงความเข้าอกเข้าใจต่อนักศึกษา ไม่ว่าจะเป็นด้านการดำเนินชีวิต ด้านการวางแผนที่ทั้งสองฝ่ายยอมรับร่วมกัน 2) การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ นั่นคือมีความชัดเจน เข้าใจปัญหาของนักศึกษาอย่างถ่องแท้ สามารถตอบคำถามได้ตรงตามประเด็นที่นักศึกษาต้องการทราบ รวมถึงวิธีการให้คำแนะนำนั้น ควรมีความสอดคล้องกับสถานการณ์ ณ ขณะนั้น ดังเช่นที่นักศึกษากล่าวว่า “มีทั้งไม่แข็งและไม่อ่อน” 3) การเปิดโอกาสให้กับนักศึกษาปรึกษาได้อย่างสม่ำเสมอ เข้าถึงได้ง่าย 4) การแสดงออกทั้งในด้านคำพูด และด้านพฤติกรรม ดังเช่นการพูดให้กำลังใจ การแสดงความยืดหยุ่นต่อสถานการณ์ปัญหา การไม่แสดงออกถึงความโกรธ สามารถควบคุมอารมณ์ตนเอง ใช้วิธีการแสดงออกถึงความมีเมตตา ซึ่งข้อค้นพบทั้ง 4 ประเด็นนี้ เมื่อควบคู่กับการสร้างแรงจูงใจให้กับนักศึกษายอมส่งผลให้อาจารย์ที่ปรึกษาและนักศึกษาไม่มีปัญหาด้านความสัมพันธ์ต่อกัน ทำให้เกิดความร่วมมือในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นที่อาจจะส่งผลให้ไม่สามารถทำวิทยานิพนธ์ได้ตามแผนที่วางไว้ สามารถแก้ไขได้อย่างทันท่วงทีก่อนที่จะปัญหาลุกลามจนทำให้นักศึกษารู้สึกไม่เชื่อมั่นในตนเอง หรือท้อแท้ ซึ่งคุณสมบัติดังกล่าวไปนั้นทำให้นักศึกษามองเห็นถึงเป้าหมาย เมื่อมีอาจารย์เป็นผู้ผลักดันและป้องกันปัญหาให้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาที่พบว่าเมื่อคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของอาจารย์ที่ปรึกษาควบคู่กับแรงจูงใจ ดังเช่นการพูดคำพูดเชิงบวก หรือการแสดงออกเชิงบวก ย่อมทำให้นักศึกษายังคงมีความเชื่อในตนเอง ว่าตนเองนั้นสามารถทำวิทยานิพนธ์ได้ดี ไม่ต้องกังวลหรือหวาดกลัวว่าจะไม่สามารถแก้ปัญหาได้ เนื่องจากมีอาจารย์เป็นผู้ให้การช่วยเหลือ สนับสนุนจนเป็นไปตามแผนการที่วางไว้ได้จากหลักฐานของการวิจัยเชิงคุณภาพดังกล่าว จึงสนับสนุนสมมติฐานที่ว่า คุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีอิทธิพลทางตรงต่อความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์

นอกจากนี้ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ส่งผลต่อความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นจิตลักษณะของบุคคลที่ส่งผลต่อความประสบความสำเร็จในการทำงาน โดย

ปรากฏอยู่ในแนวคิดทฤษฎีต้นไม้อัจฉริยะ (ดวงเดือน พันธมนาวิน. 2537) เป็นแนวคิดที่กล่าวถึงคุณสมบัติของบุคคลที่จะทำงานได้อย่างประสบความสำเร็จได้นั้น จะต้องเป็นทั้งคนดีและคนเก่ง ซึ่งคนดีและคนเก่งจะต้องมีจิตลักษณะที่สำคัญ ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ นั้นเองจากทฤษฎีนี้ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ว่าเป็นลักษณะทางจิตของบุคคลที่แสดงถึงความมุ่งมั่น บากบั่น พยายามอุปสรรค ทำงานหรือแก้ปัญหาจนประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้อย่างเหมาะสมกับความรู้ความสามารถของตน ดังนั้น หากนักศึกษามีความมุ่งมั่นบากบั่น ตั้งใจทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ก็ย่อมทำให้วิทยานิพนธ์สำเร็จลุล่วงก่อนระยะเวลาที่กำหนด สอดคล้องกับลักษณะบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยแมคเคลแลนด์ (McClelland. 1987) กล่าวว่า บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจึงเป็นบุคคลที่มุ่งความสำเร็จของงานเป็นสำคัญ นอกจากนี้ ยังเอาใจใส่ที่จะเป็นคนเลือกและกำหนดเป้าหมายในงาน จะทำงานจนกว่างานนั้นจะสำเร็จ รวมทั้งสนใจศึกษาวิธีการทำงานแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น ไม่มีการละทิ้งงานขณะที่งานยังไม่เสร็จ หากบุคคลใดมีความต้องการความสำเร็จ จะมีความปรารถนาที่จะทำงานสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จได้ดีกว่ามาตรฐานที่ตั้งไว้ โดยมีความมุ่งมั่นบากบั่นพยายามอุปสรรคต่างๆ เป็นต้น การที่บุคคลมีความมุ่งมั่นบากบั่นต้องการพยายามอุปสรรคในการทำวิทยานิพนธ์ เขาจะมีความเชื่อว่าตนเองสามารถควบคุมตนเองให้ทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพได้ สอดคล้องกับงานวิจัยต่างๆ ได้แก่ ชัวเรซ-อัลวาเรซ และคณะ (Suarez-Alvarez; et al. 2016) ศึกษาการปรับปรุงความเชื่ออำนาจ: การพัฒนาแบบวัดใหม่เป็น 2 มิติ ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเชื่ออำนาจในตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = 0.45$) และงานวิจัยของบันซาล ธินด์ และจาสวาล (Bansal; Thind; & Jaswal. 2006) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพของสภาพแวดล้อมในบ้าน ความเชื่ออำนาจ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในกลุ่มวัยรุ่นหญิง ผลการศึกษาพบว่า บุคคลที่มีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ปานกลาง จะมีความเชื่ออำนาจในตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากงานวิจัยดังกล่าว จึงสนับสนุนสมมติฐานที่ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีอิทธิพลทางตรงต่อความเชื่ออำนาจในตนเองในการทำวิทยานิพนธ์

2. แบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติ ระหว่างระดับปริญญาโทและระดับปริญญาเอกแตกต่างกัน

ผู้วิจัยได้ทำการเปรียบเทียบแบบจำลองโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพระหว่างกลุ่มนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติในระดับปริญญาโทและกลุ่มนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรนานาชาติในระดับปริญญาเอกว่าแตกต่างกันหรือไม่

เมื่อพิจารณาถึงค่าดัชนีวัดความกลมกลืนเหล่านี้กับเกณฑ์ที่บ่งชี้ว่าแบบจำลองทั้งสองกลุ่ม (ระดับปริญญาโทและปริญญาเอก) มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบว่า แบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

หลักสูตรนานาชาติที่ปรับแก้ มีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งหากแบบจำลองในขั้นตอนนี้มีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์แสดงว่าโครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในแบบจำลองทั้งสองกลุ่มเหมือนกันแต่อาจแตกต่างกันที่ขนาดความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจึงต้องทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าน้ำหนักองค์ประกอบและค่าขนาดอิทธิพลในแบบจำลองดังกล่าว ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบค่าน้ำหนักองค์ประกอบและค่าอิทธิพลของตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีต่อตัวแปรผล ระหว่างระดับปริญญาโทและระดับปริญญาเอก ไม่มีความแตกต่างกัน

สิ่งที่สังเกตเห็นได้จากเหมือนกันของกลุ่มระดับปริญญาโทและระดับปริญญาเอก นั่นคือ การจะทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งการเรียนในระดับบัณฑิตศึกษานี้ จะมีเงื่อนไขหนึ่ง ที่นำไปสู่การสำเร็จการศึกษา นั่นคือ การทำวิทยานิพนธ์ หรือการทำวิจัยนั่นเอง สิ่งสำคัญของการเรียนในระดับบัณฑิตศึกษา คือ นักศึกษาจะต้องมีการฝึกปฏิบัติ รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจ จนเกิดเป็นทักษะในการทำวิจัย ซึ่งฝึกฝนมาจากการเรียนรู้ในการทำวิทยานิพนธ์ให้มีประสิทธิภาพ ตามที่กลุ่มอาร์ดีไคเรคท์ (ปิยวรรณ บุญเพ็ญ, 2550: 15-16; อ้างอิงจาก RDDirect, 2004: 1-2) ได้สรุปกระบวนการในการวิจัยต้องประกอบด้วย 1) การกำหนดประเด็นปัญหาในการวิจัย ว่าตนมีเป้าหมายในการศึกษาเป็นอย่างไร มีการตั้งสมมติฐานเป็นอย่างไร อะไรคือประเด็นที่เป็นสิ่งที่ค้นพบใหม่และจะเกิดผลประโยชน์เพียงพอที่จะทำการศึกษได้หรือไม่ 2) การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ การค้นหาข้อมูลที่ปรากฏอยู่แล้วในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ตนต้องการศึกษาเพื่อเป็นฐานข้อมูล 3) การวางแผนการศึกษาและการพัฒนาวิธีการศึกษา ว่าในสิ่งที่ตนศึกษาตามแนวทางการศึกษาในทางใดทางหนึ่งเป็นสิ่งที่เหมาะสมที่จะได้คำตอบของการศึกษานั้น มีความสนใจในกลุ่มประชากรใด และความน่าจะเป็นของกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษานั้นเพียงพอหรือไม่ที่จะทำการศึกษา 4) การเขียนข้อเสนอโครงการวิจัย เขียนบทหลักวิชาการของตน ซึ่งอาจเขียนเองหรือได้ผ่านการปรึกษากับผู้ทรงคุณวุฒิมาแล้ว ทั้งนี้ต้องเขียนให้มีความครอบคลุมถึงภาพรวมของการศึกษา วัตถุประสงค์ รูปแบบกระบวนการ ประโยชน์ที่ได้ และทรัพยากรและต้นทุนที่ต้องใช้ในการศึกษา 5) การตั้งงบประมาณสำหรับการศึกษา โดยมีการคำนวณรายจ่ายทุกรายการ ที่จะเกิดขึ้นในระหว่างที่ทำการศึกษาตามความเป็นจริง 6) การกำหนดเป้าหมายของผลผลิตที่จะสามารถนำมาปฏิบัติได้ ได้แก่ การชี้แจงว่าสิ่งที่เกิดขึ้นจากกระบวนการศึกษาในขอบข่ายของตนได้แก่อะไรบ้าง สามารถวัดได้อย่างไร 7) การกำหนดวิธีการเก็บข้อมูล โดยวางรูปแบบและกำหนดวิธีการที่จะเก็บข้อมูลอย่างชัดเจน มีการวางแผนล่วงหน้าในกรณีที่ไม่เป็นไปตามแผนที่วางไว้ 8) การวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายข้อมูล มีการกำหนดสถิติที่ใช้ และวางรูปแบบในการวิเคราะห์ข้อมูลได้อย่างเหมาะสม มีความถูกต้องตามกระบวนการ 9) การระบุผลและระบุข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัย ได้แก่ การสรุปผลการวิจัยที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลโดยความเป็นจริง และสรุปผลบนฐานของความรู้ที่เชื่อถือได้ และ 10) การเขียนรายงานผลการศึกษา ได้แก่ การเขียนรายงานอย่างระมัดระวังให้มีความกระจ่างในผลที่เกิดขึ้นตามหลักวิชาการ มีการเขียนสรุปประเด็นและเป้าหมายที่วางไว้อย่างชัดเจน รวมถึงมีการเตรียมความพร้อมในเรื่องของรายงานผลการศึกษาในรูปแบบต่างๆ ที่มีความเหมาะสม เช่น

การเผยแพร่ผลงานวิจัยในงานสัมมนา การเขียนผลงานลงสู่วารสารวิชาการ เป็นต้นกระบวนการดังกล่าวจะช่วยขัดเกลาให้นักศึกษากลายเป็นนักวิจัยต่อไป ซึ่งการทำวิจัยหรือการทำวิทยานิพนธ์ก็จะมีคามเข้มข้นไปตามหลักสูตรการเรียนการสอนในระดับที่แตกต่างกัน ความเข้มข้นก็ย่อมที่จะไม่เท่ากัน จากขอบเขตของวิทยานิพนธ์บัณฑิตศึกษา (บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. 2546) ได้กล่าวถึงเป้าหมายของวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทและปริญญาเอก โดยปริญญาโท มีเป้าหมายเพื่อสร้างนักวิจัยที่มีทักษะการวิจัยทั่วไป และทักษะการวิจัยเฉพาะในสาขาวิชาการ/วิชาชีพของตน มีจริยธรรมนักวิจัย มีความอิสระทางความคิดเชิงวิชาการ สามารถสร้างสรรค์ผลงานที่นำไปสู่การพัฒนาวิชาการในสาขาของตนได้อย่างมีคุณภาพ โดยเน้นให้มีความเริ่มแรก (Originality) ของผลงานให้ได้ในระดับหนึ่ง ส่วนเป้าหมายของการศึกษาในระดับปริญญาเอก เป็นการสร้างนักวิจัยมืออาชีพที่มีจริยธรรมของนักวิจัย และมีความเป็นอิสระทางความคิดเชิงวิชาการ ที่มีความสามารถในการแสวงหาความรู้ มีความรู้ลึกซึ้งในศาสตร์เฉพาะ และรู้รอบในศาสตร์สาขาต่างๆ และเพื่อสร้างผลงานในสาขาวิชาเฉพาะที่มีความเริ่มแรก มีความเบ็ดเสร็จสมบูรณ์ในตัวหรือเพียงพอที่จะนำไปสู่ข้อสรุป หรือแนวทางในการแสวงหาความรู้ต่อไปในอนาคต ด้วยเป้าหมายดังกล่าว ทั้งสองระดับการศึกษา จึงต้องการให้นักศึกษาได้เป็นทำวิจัยเป็นและสามารถทำวิจัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เนื่องจากแบบจำลองโครงสร้างความสัมพันธ์ปัจจัยเชิงสาเหตุของพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษามหาวิทยาลัย หลักสูตรนานาชาติ ของทั้งสองกลุ่มมีลักษณะที่เหมือนกัน เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงบริบทของมหาวิทยาลัยที่มุ่งเน้นหลักสูตรนานาชาติ โดยมีลักษณะเป็นองค์ความรู้และเนื้อหาสาระที่มีมาตรฐานความเป็นสากลและความเป็นเลิศทางวิชาการ และมีการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความเป็นนานาชาติ ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการเรียนการสอน โดยมีอาจารย์กว่าครึ่งหนึ่งเป็นชาวต่างชาติ รวมทั้งมีการแลกเปลี่ยนนักศึกษาต่างชาติด้วย นั่นคือ มุ่งให้บรรยากาศของการเรียนและการใช้ชีวิตต่าง ๆ อีกทั้งยังมีการเรียนรู้และการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ เพื่อมุ่งผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพและมาตรฐานสากล ซึ่งมีความสอดคล้องกับความต้องการที่จะทำให้มหาวิทยาลัยมหิดลก้าวสู่การเป็นมหาวิทยาลัยระดับโลก (World class university) ซึ่งเป็นไปทั้งในระดับปริญญาโทและปริญญาเอก โดยการทำวิทยานิพนธ์ให้ประสบความสำเร็จในฐานะเป็นกระบวนการมี 3 องค์ประกอบที่สำคัญ คือ ด้านหลักสูตรการเรียนการสอน ด้านคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และด้านนักศึกษา แต่ละองค์ประกอบต้องมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน และเป็นกระบวนการต่อเนื่อง (สมศักดิ์ ศรีสันติสุข. 2544) ดังนั้น สภาพแวดล้อมทางสังคมของมหาวิทยาลัยที่ส่งเสริมให้นักศึกษามุ่งสนใจทำวิจัย ไม่ว่าจะเป็นบรรยากาศในการวิจัยและคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ จิตลักษณะของนักศึกษาที่จะต้องมีความมุ่งมั่นใฝ่สัมฤทธิ์และบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก ซึ่งคุณลักษณะเหล่านี้ช่วยสนับสนุนและเป็นตัวผลักดันทางด้านตัวนักศึกษาให้สามารถทำวิจัยได้ และเกิดพฤติกรรมในการทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งการทำวิทยานิพนธ์นี้ต้องทำเป็นภาษาอังกฤษ จากกระบวนการทำวิทยานิพนธ์ที่เป็นภาษาอังกฤษตั้งแต่

ชั้นแรก จึงมีโอกาสดังกล่าวทำให้เกิดการหล่อหลอมการใช้ภาษาอังกฤษทางด้านวิชาการได้อย่างคล่องแคล่ว และถูกหลักไวยากรณ์ สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ดี ดังนั้น ในการทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จะก่อให้เกิดความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษอีกด้วย

ข้อเสนอแนะการวิจัย

ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนา

1. จากผลการศึกษาพบว่าคุณสมบัติที่สำคัญของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์คือ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีการทำงานร่วมกันและมีการกำหนดบทบาทของตนเองลงไปในแผนการ รวมถึงมีการรับฟังความคิดเห็นของนักศึกษาและเรียนรู้ร่วมกัน โดยเฉพาะในขั้นการวางแผนร่วมกัน ซึ่งในตัวแปรคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตัวแปรสังเกตการวางแผนร่วมกันมีน้ำหนักองค์ประกอบสูงที่สุดในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาเอก ดังนั้น ในการศึกษาระดับปริญญาเอก อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ควรให้ความสำคัญกับการวางแผนร่วมกันกับนักศึกษาให้มากที่สุดในทุกกระบวนการของการทำวิทยานิพนธ์ ตั้งแต่เริ่มต้นทำโครงร่างวิทยานิพนธ์ จนถึงสิ้นสุดกระบวนการทำวิทยานิพนธ์ รวมทั้งวางแผนระยะเวลา รวมทั้งงบประมาณที่ใช้ทำวิทยานิพนธ์ เพื่อให้ นักศึกษากลุ่มนี้มีความมั่นใจเชื่อมั่นว่าตนเองทำได้ด้วยความพยายามของตัวนักศึกษาเอง จึงจะทำให้เกิดพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพและในตัวแปรคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตัวแปรสังเกตการให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษา มีน้ำหนักองค์ประกอบสูงที่สุดในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาโทซึ่งนักศึกษาในระดับปริญญาโทไม่เคยมีประสบการณ์การทำวิจัยและการทำวิทยานิพนธ์มาก่อน อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์จึงจำเป็นต้องให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษา ให้ข้อเสนอแนะ พร้อมทุ่มเทเวลาให้คำปรึกษาแก่นักศึกษาในการเขียนวิทยานิพนธ์ได้ถูกต้องตามหลักวิชาการ เพื่อให้ นักศึกษาได้ทราบกระบวนการทำวิจัยหรือทำวิทยานิพนธ์ทั้งหมด มีความรู้ความเข้าใจในงานวิทยานิพนธ์ของตนเอง ไม่ออกนอกกลุ่มนอกทาง ทำตามแนวทางที่อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ได้ให้ข้อเสนอแนะ เพื่อให้ นักศึกษาสามารถทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

2. จากผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพที่สำคัญ คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยสิ่งสำคัญที่จะทำให้ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จะต้องมีการส่งเสริมกระตุ้นให้บุคคลเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งเป็นจิตลักษณะเดิมของบุคคลรวมทั้งส่งเสริมให้บุคคลมีสภาพแวดล้อมรอบตัวให้เอื้อต่อการทำวิจัย มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างนักวิจัยหรือนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาด้วยกัน โดยสถาบันหรือองค์กรจะต้องมีการจัดบรรยายและประชุมสัมมนาความรู้ด้านระเบียบวิธีวิจัยต่างๆ เพื่อพัฒนาความคิด กระตุ้นส่งเสริมให้เกิดการทำวิจัยได้มากขึ้น รวมทั้งการจัดห้องให้ได้ทำงานอย่างเป็นอิสระ มีความสะดวกสบาย และมีการเข้าถึงฐานข้อมูลต่างๆ เพื่อการสืบค้นที่ง่ายขึ้น พร้อมทั้งมีเจ้าหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญในการให้คำปรึกษาต่างๆ

พร้อมจะช่วยเหลือข้อมูล และหน่วยงานที่ให้การช่วยเหลือเกี่ยวกับการเขียนวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ และควรพัฒนานักศึกษาให้มีการรับรู้ความสามารถในการวิจัยนักศึกษาจะเกิดความเชื่อมั่นหรือมั่นใจในตนเองว่ามีความสามารถในการวิจัย จึงจะทำให้นักศึกษามีพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งยังจะช่วยให้นักศึกษาเกิดผลสำเร็จในการเขียนวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษด้วย

3. จากผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพที่สำคัญที่สุดเมื่อพิจารณาระหว่างกลุ่มระดับปริญญาโทและระดับปริญญาเอกมีแบบจำลองที่ไม่แตกต่างกัน ดังนั้น จึงควรส่งเสริมตัวแปรเชิงสาเหตุที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพได้ทั้งกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาโทและกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาเอกจะทำให้นักศึกษาได้สร้างสรรค์ผลงานวิจัยที่ดีเยี่ยม อันนำไปสู่การนำผลงานวิจัยไปเผยแพร่งานวิจัยให้ผู้อื่นได้รับรู้ถึงคุณประโยชน์ของงานวิจัย และนำงานวิจัยไปใช้แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้ต่อไป

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. การศึกษาครั้งนี้ดำเนินการตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งเป็นการคัดเลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลด้วยความสมัครใจ เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา จึงไม่เน้นการเป็นตัวแทนประชากรของกลุ่มนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาทั้งหมด ดังนั้นการศึกษาครั้งต่อไปควรมีนำองค์ประกอบของคุณลักษณะพึงประสงค์ที่สำคัญของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ไปศึกษาเพื่อวิเคราะห์หุระดับ เนื่องจากแม้อิทธิพลของอาจารย์ที่ปรึกษาจะมีความเกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ แต่ยังพบว่าในระดับนโยบายของมหาวิทยาลัย ยังคงมีความเกี่ยวข้องเช่นเดียวกัน จึงเสนอให้มีการศึกษาถึงการวิเคราะห์หุระดับต่อไป โดยอาจเก็บข้อมูลในระดับองค์กร (ตัวมหาวิทยาลัย) หรือหลักสูตรการเรียนการสอนนานาชาติ

2. ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลเฉพาะนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดลเท่านั้น จึงทำให้ไม่สามารถนำไปใช้อ้างอิง (Generalizability) กับประชากรที่เป็นนักศึกษาสถาบันทางการศึกษาอื่นๆ ได้ ผู้วิจัยจึงแนะนำให้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในหลักสูตรนานาชาติในมหาวิทยาลัยอื่นๆ ด้วยโดยใช้วิธีการตรวจสอบวิเคราะห์ความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดล (Invariance model) เพื่อตรวจสอบว่ามหาวิทยาลัยอื่นๆ มีแบบจำลองที่แตกต่างไปจากมหาวิทยาลัยมหิดลหรือไม่ อย่างไร

3. จากผลการวิจัยครั้งนี้ ควรมีการวัดผลลัพธ์เพิ่มเติมหลังจากที่นักศึกษามีพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว เช่น ควรมีการเข้าไปตรวจสอบและประเมินคุณภาพของงานวิจัยหรือวิทยานิพนธ์นั้นๆ ประกอบ ว่านักศึกษามีพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพจริง ๆ หรือไม่ เพราะแบบวัดเกี่ยวกับผลลัพธ์ หรือตัวแปรผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษเป็นลักษณะของการรายงานตนเอง โดยนักศึกษาเป็นผู้ตอบแบบวัดนี้เอง นักศึกษาอาจจะตอบเพื่อให้ตัวเองดูดีก็เป็นไปได้

4. ในการศึกษาครั้งนี้ ให้ความสำคัญกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เป็นหลัก การวิจัยครั้งต่อไปควรเพิ่มการศึกษาเกี่ยวกับการสนับสนุนทางสังคม หรือตัวแปรที่เกิดขึ้นจากกลุ่มเพื่อน หรือตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของกลุ่มเพื่อน เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่าการเรียนในระดับบัณฑิตศึกษาเป็นลักษณะที่ช่วยกันเรียน ถ้อยทีถ้อยอาศัย เช่น เราอาจจะไม่เก่งการใช้โปรแกรมสถิติในการคำนวณ ซึ่งเพื่อนอาจจะช่วยสอนเราใช้โปรแกรมได้ หรือเพื่อนอาจจะมีเครือข่ายของกลุ่มตัวอย่าง สามารถเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างได้ง่าย เป็นต้น ดังนั้น อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนจึงเป็นตัวแปรหนึ่งที่สำคัญที่สามารถเป็นปัจจัยเชิงสาเหตุต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กฤษมันต์ วัฒนาณรงค์. (2553). การเป็นที่อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการและวิทยานิพนธ์. สืบค้นเมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 2560, จาก <https://www.thairath.co.th/content/135382>
- กลอยใจ ชัยเกียรติ. (2547). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษา ในสังกัดฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กัญญาวิรี ปัทมดิลก; และคณะ. (2551). การศึกษาสภาพปัญหาการทำวิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- ขวัญชนก แสนใจ. (2552). การทำนายผลการเรียนวิชาวิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ด้วยตัวแปรนิสัยการเรียนของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (เทคโนโลยีวิจัยการศึกษา). ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- จันทร์กร สืบสาว. (2556). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการทำวิจัยในชั้นเรียนของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18. วิทยานิพนธ์ ค.อ.ม. (การวิจัยและประเมินผลทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าคุณทหารลาดกระบัง. ถ่ายเอกสาร.
- จุฑารัตน์ กิตติเชมากร. (2553). ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานด้านความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานและด้านการมีส่วนร่วม ของบุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จิตสุมาน เลิกบางพลัด. (2558). บทบาทที่คาดหวังและบทบาทที่เป็นจริงของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และอาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาอิสระตามการรับรู้ของนักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง. วารสารดุสิตบัณฑิตทางสังคมศาสตร์ (ฉบับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์). 5(1): 16-29.
- จำเนียร จวงตระกูล. (2531). คู่มือปฏิบัติการบริหารงานบุคคล. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ฉลาด จันทรสมบัติ; และทองสง่า ผ่องแผ้ว. (2555). การเขียนวิทยานิพนธ์. พิมพ์ครั้งที่ 3. มหาสารคาม: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- ชญาณิศา แสงเจริญ. (2558). การวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษของประชาชนในชุมชนตำบลคูใต้ อำเภอเมืองน่าน จังหวัดน่าน ในการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาอังกฤษ).
พะเยา: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยพะเยา. ถ่ายเอกสาร.
- ชนิตา รักษ์พลเมือง; และสมหวัง พิธิยานุวัฒน์. (2549). อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์: หน้าที่และบทบาท. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.
- ชลกมล สมองคุณ. (2548). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร. ปรินูญานิพนธ์ ศศ.ม. (ยุทธศาสตร์การพัฒน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร. ถ่ายเอกสาร.
- ณัฐพล พวงไธสง. (2546). การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของความมุ่งมั่นในการทำวิจัย พฤติกรรมการทำวิจัย และคุณภาพงานวิจัยของครูระดับประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ณัฐกร อินทุยศ. (2556). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน; และคณะ. (2536). ลักษณะทางจิตสังคม และพฤติกรรมของนักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในสภาวะเสี่ยงในครอบครัวและแนวทางป้องกัน. กรุงเทพฯ: สำนักงานส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2537). ทฤษฎีต้นไม้อัจฉริยะกับพฤติกรรมการทำงานของข้าราชการไทย. วารสารจิตวิทยา. 1(1): 81-98.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2541). รูปแบบปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism model) เพื่อการวิจัยสาเหตุของพฤติกรรมและพัฒนาพฤติกรรมมนุษย์. วารสารทันตภิบาล. 10(2): 105-108.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2547). ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการสนับสนุนทางสังคมของหัวหน้าในสถานื่อนามัยตำบล กรุงเทพฯ: คณะพัฒนสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2550). รูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism model) และแนวทางการตั้งสมมติฐาน ในการวิจัยสาขาจิตพฤติกรรมศาสตร์ในประเทศไทย. วารสารพัฒนสังคม. 9(1): 85-117.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2552). ความเชื่ออำนาจในตน: การวัด ความสำคัญและการเปลี่ยนแปลง. วารสารพัฒนสังคม. 11: 107-141.
- เต็มศักดิ์ ทวณิช. (2546). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- ทองอินทร์ วงศ์โสธร; และคณะ. (2540). รายงานวิจัยเรื่องความเป็นสากลของการอุดมศึกษาไทย. กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย.

- ทิพาวดี เมฆสวรรค์. (2538). *การส่งเสริมประสิทธิภาพในส่วนราชการ*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน.
- ธิดาพร ประทุมวี. (2553). *ปัจจัยความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์*. ปรินูญานินพนธ์ ศษ.ม. (การวิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- นิชาภัทร โพธิ์บาง. (2550). *ลักษณะจิตใจและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานราชการอย่างมีจริยธรรมของเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี*. ปรินูญานินพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2532). *ลักษณะที่ดีและลักษณะที่บกพร่องของงานวิจัยเชิงปริมาณที่เป็นปรินูญานินพนธ์ (วิทยานิพนธ์)*. วารสารมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.8(1): 102-107.
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2532). *คู่มือการวิจัย: การเขียนรายงานการวิจัยและงานวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 4. นครปฐม: ภาควิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ประดิษฐ์ มีสุข. (2544). *มาตรฐานวิทยานิพนธ์*. วารสารปาริชาติ.14(1): 54-58.
- ประทีป จินนี. (2540). *เอกสารประกอบการสอนวิชาการวิเคราะห์พฤติกรรมและการปรับพฤติกรรม*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปรินูญา ป่องรอด. (2554). *ลักษณะทางจิตและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรมของพนักงานโรงงานยาสูบ กระทรวงการคลัง*. ปรินูญานินพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปัทมญา ประดิษฐ์บาทูกา. (2556). *ปัจจัยเชิงเหตุทางจิตสังคมที่มีอิทธิพลต่อสมรรถนะและพฤติกรรมการจัดการเรียนรู้แบบวิจัยเป็นฐานของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล*. ปรินูญานินพนธ์ วท.ด. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปิยวรรณ บุญเพ็ญ. (2550). *ค่านิยมสร้างสรรค์และสถานการณ์การทำงานที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการทำงานวิจัยอย่างมีประสิทธิภาพของบุคลากรสายวิชาการในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ*. ปรินูญานินพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พรพรรณ บัวทอง. (2557). *สถานการณ์ในการทำงาน และลักษณะทางจิตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานวิจัยอย่างสร้างสรรค์ของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มรัตนโกสินทร์*. ปรินูญานินพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- พรรณิ ทรงแศิริ. (2557). ลักษณะทางจิตและสถานการณ์ทางการเรียนที่เกี่ยวกับการเรียนรู้แบบวิจัยเป็นฐานของนักศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยภาคีรัฐในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. ปรินูญานินพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พัชร รัตนพันธ์. (2551). สถานการณ์ทางสังคมและจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมด้านการวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. ปรินูญานินพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เพ็ญศรี บุญญฤทธิ์. (2549). ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานประสาสัมพันธ์โครงการน้ำประปาดื่มได้ของผู้บริหารสำนักงานประปา การประปาส่วนภูมิภาค. ปรินูญานินพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มหาวิทยาลัยมหิดล. (2552, 17 มิถุนายน). ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดลว่าด้วย การศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2552.
- มหาวิทยาลัยมหิดล. (2558ก). รายงานประจำปีมหาวิทยาลัยมหิดล 2558. ค้นเมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 2559, จาก https://www.mahidol.ac.th/th/annual_report/2558/e-book/index.html
- มหาวิทยาลัยมหิดล. (2558ข). สารสนเทศ 2558 มหาวิทยาลัยมหิดล. ค้นเมื่อวันที่ 1 สิงหาคม 2559, จาก https://www.mahidol.ac.th/th/statistic/2558/statistic2558_up050658.pdf
- เยาวรักษ์ ทองพุ่ม. (2551). การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี. ปรินูญานินพนธ์ ค.ม. (วิจัยและประเมินผลการศึกษา). อุบลราชธานี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี. ถ่ายเอกสาร.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). จานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- เรณา พงษ์เรืองพันธ์. (2542). การทำวิทยานิพนธ์อย่างมีคุณภาพ. วารสารคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. 7(1): 19-22.
- ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. (2543). การวัดด้านจิตพิสัย. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ลำไย มากเจริญ. (2554). ปัจจัยทางจิตสังคมและความสุขใจที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. ปรินูญานินพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- วรวรรณ อร่ามพงศ์. (2551). ตัวแปรทางจิตลักษณะและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรมของสัตวแพทย์. ปรินญานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วัลภา ลิ้มสกุล. (2546). ความคิดเห็นของนักศึกษาบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยแม่โจ้ต่อการให้คำปรึกษาของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หรือปัญหาพิเศษ. รายงานการวิจัย. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- วัลภา สบายยิ่ง. (2542). ปัจจัยด้านการตั้งเป้าหมาย การรับรู้ความสามารถของตนเอง และบุคลิกภาพที่ส่งผลต่อผลการปฏิบัติงานของผู้จำหน่ายตรง. ปรินญานิพนธ์ วท.ด. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วัลลภ กันทรพิชัย. (2539). การประเมินคุณค่าของงานวิจัย. สารพัฒนาหลักสูตร.15(125): 52-60.
- วินัย คำสุวรรณ. (2542). การศึกษาตัวแปรที่ส่งผลต่อการมุ่งวิจัยเพื่อความเป็นเลิศทางวิชาการของอาจารย์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ปรินญานิพนธ์ วท.ด. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิไลลักษณ์ ลังกา. (2554). การศึกษาอิทธิพลทางสังคมและปัจจัยภายในต่อการเรียนรู้การสร้างสรรค์ทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. ปรินญานิพนธ์ วท.ด. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วีรวรรณ สุกิน. (2551). อิทธิพลของจิตลักษณะและสถานการณ์ในการทำงานที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการสอนอย่างมีประสิทธิภาพของอาจารย์สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์. ปรินญานิพนธ์ วท.ด. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมใจ ลักษณะ. (2549). การพัฒนาประสิทธิภาพในการทำงาน. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: เพิ่มทรัพย์การพิมพ์.
- สมโภช จตุพร. (2543). ความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของพนักงานการไฟฟ้า นครหลวง: ศึกษากรณีพนักงานกองรายได้. ปรินญานิพนธ์ ศศ.ม. (รัฐศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมศักดิ์ ศรีสันติสุข. (2544). แนวทางการทำวิทยานิพนธ์ให้ประสบความสำเร็จ. วารสารมนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์. 18(3): 98-101.
- สมหวัง พิธิยานุวัฒน์. (2540). การประเมินผลการปฏิบัติงานวิจัย. วารสารวิธีวิทยาการวิจัย. 10(2): 1-18.
- สุชา จันทรเฒ. (2533). จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

- สุธิดา พานิชกิจโกศลกุล. (2556). ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานของบุคลากรกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุมาลี สังข์ศรี; และไพบูรณ์ คะเชนทร์พรรค. (2549). หน่วยที่ 1 แนวคิดและกระบวนการทำวิทยานิพนธ์ทางนิเทศศาสตร์. ใน *ประมวลสาระชุดวิชาวิทยานิพนธ์ 1. สาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช*. หน้า 1-60. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สุริชา ฐานวิสัย. (2556). อิทธิพลของการนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษาโดยมีเพศผู้และเพศผู้. ปรินญาณิพนธ์ ค.ม. (วิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุวดี แยมเกษร. (2547). ปัจจัยทางจิตสังคมที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการสอนของครูตามแนวปฏิรูปการศึกษาแห่งชาติ. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุวิทย์ อารีกุล. (2524). หลักการและการเสนอผลการวิจัยทางสังคมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: บุรพาสาน.
- อรรถวุฒิ ตัญจนวิทย์. (2544). ประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของข้าราชการ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อรุณศรี พุ่มนวล. (2552). ความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยหาดใหญ่. ปรินญาณิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนามนุษย์และสังคม). สงขลา: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. ถ่ายเอกสาร.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2544). การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อาภรณ์พันธ์ จันทร์สว่าง. (2535). แนวทางการควบคุมการทำและการสอบวิทยานิพนธ์. ใน *เอกสารการสัมมนาทางวิชาการเรื่องแนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนระดับบัณฑิตศึกษา*. หน้า 3-18. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- Albert, M. A.; & Dahling, J. J. (2016). Learning Goal Orientation and Locus of Control Interact to Predict Academic Self-Concept and Academic Performance in College Students. *Personality and Individual Differences*. 97: 245-248.
- Bandura, A. (1977). Self-Efficacy: Toward a Unifying Theory of Behavioral Change. *Psychological Review*. 84(2): 191-215.

- Bandura, A. (2000). *Self Efficacy: The Exercise of Control*. 4th ed. New York: W.H. Freeman & Co.
- Bansal, S.; Thind, S. K.; & Jaswal, S. (2006). Relationship between Quality of Home Environment, Locus of Control and Achievement Motivation among High Achiever Urban Female Adolescents. *Journal of Human Ecology*. 19(4): 253-257.
- Byrne, B. M.; Shavelson, R. J.; & Muthén, B. (1989). Testing for the Equivalence of Factor Covariance and Mean Structures: The Issues of Partial Measurement Invariance. *Psychological Bulletin*. 105(3): 456-466.
- Comrey, A. L.; & Lee, H. B. (1992). *A First Course in Factor Analysis*. Hilldale, NJ: Erlbaum.
- Costa, P. T., Jr.; & McCrae, R. R. (1992). *Revised NEO Personality Inventory (NEO-PI-R) and NEO Inventory (NEO-FFI) Professional Manual*. Odessa, FL: Psychological Assessment Resources.
- Dessler, G. (1976). *Organization and Management: A Contingency Approach*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall
- Di Giunta, L.; et al. (2013). The Determinants of Scholastic Achievement: The contribution of Personality Traits, Self-Esteem, and Academic Self-Efficacy. *Learning and Individual Differences*. 27: 102-108.
- Dubrin, A. J. (1984). *Foundation of Organizational Behavior: An Applied Perspective*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall
- Dupont, S.; Galand, B.; & Nils, F. (2015). The Impact of Different Sources of Social Support on Academic Performance: Intervening Factors and Mediated Pathway in the Case of Master's Thesis. *European Review of Applied Psychology*. 65(5): 227-237.
- Harsch, D. (2008). *The Role of Self-Efficacy, Locus of Control, and Self-Handicapping in Dissertation Completion*. A Dissertation of Doctor of Philosophy (Counselor Education and Supervision). Retrieved June 14, 2015 from <https://etd.ohiolink.edu/>
- Honicke, T.; & Broadbent, J. (2016). The Relation of Academic self-Efficacy to University Student Academic Performance: A Systematic Review. *Educational Research Review*. 17: 63-84.
- House, J. S. (1981). *Work Stress and Social Support*. Reading, MN: Addison-Wesley Publishing Company.

- Hsu, Y. R. (2011). Work-Family Conflict and Job Satisfaction in Stressful Working Environments: The Moderating Roles of Perceived Supervisor Support and Internal Locus of Control. *International Journal of Manpower*. 32(2): 233-248.
- Ihm, J.; et al. (2013). Who Succeeds at Dental School? Factors Predicting Students' Academic Performance in a Dental School in Republic of Korea. *Journal of Dental Education*. 77(12): 1616-1623.
- Kahn, R. L. (1979). Aging and Social Support. In *Aging from Birth to Death*. Edited by M. M. Riley (Ed.). pp. 77-91. Colorado: Westview Press.
- Kappe, R.; & van der Flier, H. (2010). Using Multiple and Specific Criteria to Assess the Predictive Validity of the Big Five Personality Factors on Academic Performance. *Journal of Research in Personality*. 44(1): 142-145.
- Kline, P. (2000). *The Handbook of Psychological Testing*. 2nd ed. New York: Routledge.
- Komba, S. C.; et al. (2012). Comparison between Students' Academic Performance and Their Abilities in Written English Language Skills: A Tanzanian Perspective. *International Journal of Development and Sustainability*. 1(2): 305-325.
- Li, J.; Lepp, A.; & Barkley, J. E. (2015). Locus of Control and Cell Phone Use: Implications for Sleep Quality, Academic Performance, and Subjective Well-Being. *Computers in Human Behavior*. 52: 450-457.
- Major, D. A.; Turner, J. E.; & Fletcher, T. D. (2006). Linking Proactive Personality and the Big Five to Motivation to learn and Developmental Activity. *Journal of Applied Psychology*. 91(4): 927-935.
- McClelland, D. C. (1987). *Human Motivation*. New York: Cambridge University Press.
- Nunnally, J. C.; & Bernstein, I. H. (1994). *Psychometric Theory*. 3rd ed. New York: McGraw-Hill.
- Olaitan, A. W.; & Moroluyo, A. T. (2014). Contributions of Test Anxiety, Study Habits and Locus of Control to Academic Performance. *British Journal of Psychology Research*. 2(1): 14-24.
- Partnership for 21st Century Skills. (2011). 21st Century Skills. Retrieved October 13, 2016, from <http://www.p21.org/>
- Rotter, J. B. (1966). Generalized Expectancies for Internal Versus External Control of Reinforcement. *Psychological Monographs: General and Applied*. 80(1): 1-28.

- Stajkovic, A. D.; et al. (2018). Test of Three Conceptual Models of Influence of the Big Five Personality Traits and Self-Efficacy on Academic Performance: Meta-Analytic Path-Analysis. *Personality and Individual Differences*. 120: 238-245.
- Steers, R. M.; & Porter, L. W. (1983). *Motivation and Work Behavior*. New York: McGraw-Hill.
- Suarez-Alvarez, J.; et al. Locus of Control Revisited: Development of a New Bi-Dimensional Measure. *Anales de Psicologia*. 32(2): 578-586.
- Varney, J. J. (2010). The Role of Dissertation Self-Efficacy in Increasing Dissertation Completion: Sources, Effects and Viability of a New Self-Efficacy Construct. *College Student Journal*. 44(4): 932-947.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ที่ ศธ 6918/ 2608

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

14 กรกฎาคม 2560

เรื่อง ขออนุญาตขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

เนื่องด้วย นางสาวณัฐมน ตั้งพานทอง นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการวิจัย พฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยระดับบุคคลและคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์ อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติของมหาวิทยาลัยมหิดล” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ดุขฎิ โยเหลา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล โดยใช้แบบสอบถาม เรื่อง “พฤติกรรมการทำ วิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติของมหาวิทยาลัยมหิดล” กับนิสิตระดับ ปริญญาโท และปริญญาเอก กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และ สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนกรกฎาคม 2560 ถึง เดือนกันยายน 2560 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 089 156 2261

แบบสอบถาม

ปัจจัยระดับบุคคลและคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติของมหาวิทยาลัยมหิดล

เรียน ผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่าน

แบบสอบถามในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยระดับบุคคลและคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติของมหาวิทยาลัยมหิดล โดยผลที่ได้รับจากการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ผู้วิจัยจึงใคร่ขอความกรุณาจากท่านโปรดตอบแบบสอบถามนี้จากความเป็นจริง คำตอบของท่านจะไม่มี การตัดสินว่าถูกหรือผิด และขอความกรุณาตอบคำถามทุกข้อเพื่อการนำข้อมูลของท่านไปใช้ประโยชน์สูงสุด ผู้วิจัยจะถือว่าข้อมูลที่ท่านให้มาเป็นความลับ จะไม่มีการเปิดเผยและนำไปใช้ในกรณีอื่นใดนอกจากการวิจัยในครั้งนี้

ผู้วิจัยทราบว่าท่านต้องเสียเวลาที่มีค่าและความคิดในการตอบคำถามครั้งนี้เป็นอย่างมาก ผู้วิจัยจึงรู้สึกขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในการให้ความร่วมมือของท่านไว้ ณ ที่นี้

นางสาวณัฐมน ตั้งพานทอง
นิสิตปริญญาเอก ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แบบสอบถาม

เรื่อง ปัจจัยระดับบุคคลและคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม
การทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติ
ของมหาวิทยาลัยมหิดล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ ประกอบด้วยแบบสอบถามต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม
การทำวิทยานิพนธ์ อย่างมีประสิทธิภาพ แบ่งออกเป็น 9 ตอน ได้แก่

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม
- ตอนที่ 2 แบบวัดพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ
- ตอนที่ 3 แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
- ตอนที่ 4 แบบวัดบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก
- ตอนที่ 5 แบบวัดบรรยากาศในการวิจัย
- ตอนที่ 6 แบบวัดการรับรู้ความสามารถในการวิจัย
- ตอนที่ 7 แบบวัดความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์
- ตอนที่ 8 แบบวัดคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
- ตอนที่ 9 แบบวัดผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดเติมข้อความลงในช่องว่าง และใส่ ✓ ในช่องว่างหน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริง
เกี่ยวกับท่าน

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
2. ระดับการศึกษาที่ท่านกำลังศึกษาอยู่
☐ ปริญญาโท ☐ ปริญญาเอก
3. กลุ่มสาขาวิชาที่ท่านศึกษา
☐ วิทยาศาสตร์สุขภาพ
☐ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
☐ สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

ตอนที่ 2 แบบวัดพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ

คำชี้แจง: ขอให้ท่านพิจารณาข้อความแต่ละข้ออย่างละเอียด แล้วทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลขให้ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดเพียงข้อเดียว และโปรดตอบให้ครบทุกข้อ

แบบวัดพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ						
โปรดอ่านข้อความและประเมินว่า จริงกับตัวท่านมากน้อยเพียงใด	โปรดทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลข					
	จริง ที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จริง	ค่อนข้าง ไม่จริง	ไม่ จริง	ไม่ จริง ที่สุด
1 มีปัญหาการวิจัยที่ชัดเจน	6	5	4	3	2	1
2 ปัญหาการวิจัยสอดคล้องกับ สภาพการณ์ปัจจุบัน	6	5	4	3	2	1
3 ปัญหาการวิจัยเกี่ยวข้องกับสาขาวิชาที่ ศึกษา	6	5	4	3	2	1
4 ปัญหาการวิจัยมีความจำเป็นที่จะต้อง ทำการศึกษาด้วยการวิจัย	6	5	4	3	2	1
5 กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัยมี ความชัดเจน	6	5	4	3	2	1
6 วัตถุประสงค์ของการวิจัยสอดคล้องกับ ปัญหาการวิจัย	6	5	4	3	2	1
7 วัตถุประสงค์การวิจัยเป็นไปตามหัวข้อ การวิจัย	6	5	4	3	2	1
8 วัตถุประสงค์การวิจัยแสดงให้เห็น แผนการวิเคราะห์และการใช้สถิติ	6	5	4	3	2	1
9 ทบทวนวรรณกรรมที่ครอบคลุมแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6	5	4	3	2	1
10 มีการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เชื่อมโยงกับเรื่องที่ศึกษาอย่างเป็นระบบ	6	5	4	3	2	1
11 กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยได้ อย่างชัดเจน	6	5	4	3	2	1
12 ทบทวนวรรณกรรมจนได้ประเด็นการ วิจัยได้อย่างชัดเจน	6	5	4	3	2	1
13 แผนการวิจัยสอดคล้องกับปัญหาการ วิจัย	6	5	4	3	2	1

แบบวัดพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ						
โปรดอ่านข้อความและประเมินว่า จริงกับตัวท่านมากน้อยเพียงใด	โปรดทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลข					
	จริง ที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จริง	ค่อนข้าง ไม่จริง	ไม่ จริง	ไม่ จริง ที่สุด
14 งานวิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยที่ถูกต้อง	6	5	4	3	2	1
15 กำหนดกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการที่ เหมาะสม	6	5	4	3	2	1
16 ใช้เครื่องมือที่เชื่อถือได้	6	5	4	3	2	1
17 มีการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือก่อน ใช้จริง	6	5	4	3	2	1
18 เครื่องมือที่ใช้สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์การวิจัย	6	5	4	3	2	1
19 อภิปรายผลการวิจัยตรงกับผล การศึกษา	6	5	4	3	2	1
20 บูรณาการความรู้จากงานวิจัยอย่าง เป็นระบบ	6	5	4	3	2	1
21 สร้างนวัตกรรมที่ได้จากการสังเคราะห์ ผลงานวิจัย	6	5	4	3	2	1
22 การเขียนงานวิจัยมีแหล่งที่สามารถ อ้างอิงได้อย่างเหมาะสม	6	5	4	3	2	1
23 การเขียนงานวิจัยมีการจัดลำดับ โครงสร้างเนื้อหาอย่างเป็นระบบ	6	5	4	3	2	1
24 ดำเนินการวิจัยโดยคำนึงถึง จรรยาบรรณทางวิชาการ	6	5	4	3	2	1

ตอนที่ 3 แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

คำชี้แจง: ขอให้ท่านพิจารณาข้อความแต่ละข้ออย่างละเอียด แล้วทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลขให้ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดเพียงข้อเดียว และโปรดตอบให้ครบทุกข้อ

แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์						
โปรดอ่านข้อความและประเมินว่าจริงกับตัวท่านมากน้อยเพียงใด	โปรดทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลข					
	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
1 เมื่อข้าพเจ้ายังทำงานวิจัยไม่เสร็จ ข้าพเจ้าจะพยายามทำงานนั้นต่อไปอีกจนกว่าจะสำเร็จ	6	5	4	3	2	1
2 ข้าพเจ้าเพียรพยายามทำงานวิจัยทุกครั้งเพื่อให้งานสำเร็จตามเป้าหมาย	6	5	4	3	2	1
3 เมื่อการวิจัยมีปัญหาอุปสรรค ข้าพเจ้าจะหาทางแก้ไขให้งานสำเร็จลุล่วงไป	6	5	4	3	2	1
4 ข้าพเจ้าจะกำหนดเป้าหมายการวิจัยในระดับที่เหมาะสมกับความสามารถของตนเอง	6	5	4	3	2	1
5 ข้าพเจ้าจะทำงานวิจัยอย่างเต็มความสามารถทุกครั้ง	6	5	4	3	2	1

ตอนที่ 4 แบบวัดบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก

คำชี้แจง: ขอให้ท่านพิจารณาข้อความแต่ละข้ออย่างละเอียด แล้วทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลขให้ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดเพียงข้อเดียว และโปรดตอบให้ครบทุกข้อ

แบบวัดบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก						
โปรดอ่านข้อความและประเมินว่าจริงกับตัวท่านมากน้อยเพียงใด	โปรดทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลข					
	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
1 บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้ามักจะหาสิ่งของที่ต้องการใช้ไม่พบ	6	5	4	3	2	1
2 ข้าพเจ้าไม่สามารถจัดระเบียบงานและเวลาของตนเองได้เลย	6	5	4	3	2	1
3 ข้าพเจ้าทำงานวิจัยที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มกำลังและความสามารถ	6	5	4	3	2	1
4 เมื่อข้าพเจ้ามีความตั้งใจที่จะทำอะไรแล้วข้าพเจ้าจะยึดมั่นในการทำตามนั้นเสมอ	6	5	4	3	2	1
5 ข้าพเจ้ามีเป้าหมายชัดเจนและมีการปฏิบัติเพื่อไปสู่เป้าหมายอย่างเป็นขั้นตอน	6	5	4	3	2	1
6 ข้าพเจ้าทำงานทุกวิถีทางเพื่อให้งานวิจัยสำเร็จตามเป้าหมาย	6	5	4	3	2	1
7 ข้าพเจ้ามุ่งสู่ความเป็นมาตรฐานที่ดีเยี่ยมในทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าทำ	6	5	4	3	2	1
8 ข้าพเจ้าสามารถทำงานวิจัยให้เสร็จตามเวลาได้เป็นอย่างดี	6	5	4	3	2	1
9 ข้าพเจ้าควบคุมตนเองให้ทำงานวิจัยจนสำเร็จได้ ถึงแม้จะพบกับอุปสรรคใดๆ ก็ตาม	6	5	4	3	2	1
10 ข้าพเจ้าเป็นคนไม่ละเอียดถี่ถ้วน	6	5	4	3	2	1
11 ข้าพเจ้ามักจะทำอะไรไปโดยไม่คิดไตร่ตรอง	6	5	4	3	2	1
12 ข้าพเจ้าวางแผนอย่างรอบคอบก่อนที่จะทำอะไร	6	5	4	3	2	1

ตอนที่ 5 แบบวัดบรรยากาศในการวิจัย

คำชี้แจง: ขอให้ท่านพิจารณาข้อความแต่ละข้ออย่างละเอียด แล้วทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลขให้ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดเพียงข้อเดียว และโปรดตอบให้ครบทุกข้อ

แบบวัดบรรยากาศในการวิจัย						
โปรดอ่านข้อความและประเมินว่าจริงกับตัวท่านมากน้อยเพียงใด	โปรดทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลข					
	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
1 มีเวทีแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างนักศึกษาในหลักสูตร	6	5	4	3	2	1
2 การเสนอขอทุนในการทำวิทยานิพนธ์	6	5	4	3	2	1
3 ความกระตือรือร้นของเพื่อนร่วมหลักสูตร	6	5	4	3	2	1
4 การกำหนดเป้าหมายร่วมทำวิทยานิพนธ์ระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษา	6	5	4	3	2	1
5 การยอมรับฟังความเห็นของกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์	6	5	4	3	2	1
6 ความสะดวกในการใช้ e-database และเครื่องมือวิจัยอื่นๆ	6	5	4	3	2	1
7 การแจ้งข่าวสารเกี่ยวกับงานวิทยานิพนธ์อย่างสม่ำเสมอ	6	5	4	3	2	1
8 สนับสนุนการทำวิทยานิพนธ์โดยมีเจ้าหน้าที่ให้บริการ	6	5	4	3	2	1
9 มีศูนย์วิจัยเฉพาะทางช่วยส่งเสริมศักยภาพการทำวิทยานิพนธ์	6	5	4	3	2	1

ตอนที่ 6 แบบวัดการรับรู้ความสามารถในการวิจัย

คำชี้แจง: ขอให้ท่านพิจารณาข้อความแต่ละข้ออย่างละเอียด แล้วทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลขให้ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดเพียงข้อเดียว และโปรดตอบให้ครบทุกข้อ

แบบวัดการรับรู้ความสามารถในการวิจัย						
โปรดอ่านข้อความและประเมินว่าจริงกับตัวท่านมากน้อยเพียงใด	โปรดทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลข					
	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
1 ข้าพเจ้าสามารถนำเสนองานวิทยานิพนธ์ให้ผู้อื่นเข้าใจได้	6	5	4	3	2	1
2 เมื่อพบปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์ ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าจะแก้ปัญหาได้โดยไม่จำเป็นต้องให้ใครมาช่วย	6	5	4	3	2	1
3 ข้าพเจ้าสามารถหาเครือข่ายมาร่วมทำวิทยานิพนธ์ได้	6	5	4	3	2	1
4 เมื่อทำวิทยานิพนธ์ ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะสามารถเขียนรายงานการวิจัยได้ถูกต้อง	6	5	4	3	2	1
5 เมื่อถึงกำหนดส่งงานวิทยานิพนธ์ในแต่ละครั้ง ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะสามารถทำส่งได้ทันเวลา	6	5	4	3	2	1
6 ข้าพเจ้ามั่นใจว่าสามารถใช้คอมพิวเตอร์ในการประมวลผลงานวิทยานิพนธ์ได้อย่างคล่องแคล่ว	6	5	4	3	2	1

ตอนที่ 7 แบบวัดความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์

คำชี้แจง: ขอให้ท่านพิจารณาข้อความแต่ละข้ออย่างละเอียด แล้วทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลขให้ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดเพียงข้อเดียว และโปรดตอบให้ครบทุกข้อ

แบบวัดความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์						
โปรดอ่านข้อความและประเมินว่าจริงกับตัวท่านมากน้อยเพียงใด	โปรดทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลข					
	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
1 เมื่อข้าพเจ้าตั้งใจทำงานวิจัยอย่างเต็มความสามารถแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อว่าวิทยานิพนธ์ของข้าพเจ้าจะมีประสิทธิภาพ	6	5	4	3	2	1
2 การที่ข้าพเจ้าได้รับความช่วยเหลือจากอาจารย์ที่ปรึกษา ขึ้นอยู่กับการที่ข้าพเจ้าเข้าขอคำปรึกษาจากอาจารย์ที่ปรึกษาอยู่เสมอ	6	5	4	3	2	1
3 ข้าพเจ้าได้รับคำชมเชย เมื่อข้าพเจ้าส่งผลงานที่ใช้ความพยายามอย่างมากในการจัดทำให้แก่อาจารย์ที่ปรึกษา	6	5	4	3	2	1
4 การที่ข้าพเจ้าทำวิทยานิพนธ์ให้สำเร็จ ข้าพเจ้าต้องใช้ความพยายามและตั้งใจจริง	6	5	4	3	2	1
5 ข้าพเจ้าได้รับความช่วยเหลือจากอาจารย์ที่ปรึกษา เพราะข้าพเจ้ากระตือรือร้นในการทำวิทยานิพนธ์	6	5	4	3	2	1

ตอนที่ 8 แบบวัดคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

คำชี้แจง: ขอให้ท่านพิจารณาข้อความแต่ละข้ออย่างละเอียด แล้วทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลขให้ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดเพียงข้อเดียว และโปรดตอบให้ครบทุกข้อ

แบบวัดคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์						
โปรดอ่านข้อความและประเมินว่า จริงกับตัวท่านมากน้อยเพียงใด	โปรดทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลข					
	จริง ที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จริง	ค่อนข้าง ไม่จริง	ไม่ จริง	ไม่ จริง ที่สุด
1 อาจารย์ที่ปรึกษามีความเข้าใจในการะ รับผิดชอบอื่นของข้าพเจ้า	6	5	4	3	2	1
2 อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมวางแผนงาน วิทยานิพนธ์กับข้าพเจ้า	6	5	4	3	2	1
3 อาจารย์ที่ปรึกษาให้ข้าพเจ้าชี้แจง ขอบเขตงานวิจัยให้ฟังก่อนวางแผนการ วิทยานิพนธ์	6	5	4	3	2	1
4 เมื่อมีอุปสรรคระหว่างการทำ วิทยานิพนธ์อาจารย์ที่ปรึกษาช่วยหา หนทางแก้ปัญหา	6	5	4	3	2	1
5 อาจารย์ที่ปรึกษาให้ข้อเสนอแนะเพื่อ การแก้ไขสถานการณ์ที่ไม่เป็นไปตามแผน	6	5	4	3	2	1
6 อาจารย์ที่ปรึกษามีการติดตาม ความก้าวหน้าตามแผนงานวิทยานิพนธ์	6	5	4	3	2	1
7 อาจารย์ที่ปรึกษาได้ถามความก้าวหน้า ในงานวิทยานิพนธ์อย่างสม่ำเสมอ	6	5	4	3	2	1
8 อาจารย์ที่ปรึกษาพยายามถาม หรือ อธิบายให้ข้าพเจ้าเข้าใจด้วยภาษาที่ง่าย	6	5	4	3	2	1
9 อาจารย์ที่ปรึกษาตอบคำถามข้าพเจ้าได้ ตรงประเด็น	6	5	4	3	2	1
10 อาจารย์ที่ปรึกษาให้คำชี้แนะและ ช่วยเหลือเมื่อข้าพเจ้าไม่สามารถ ดำเนินงานวิทยานิพนธ์ต่อได้	6	5	4	3	2	1
11 อาจารย์ที่ปรึกษาให้กำลังใจ เมื่อ ข้าพเจ้าท้อแท้	6	5	4	3	2	1

แบบวัดคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์						
โปรดอ่านข้อความและประเมินว่า จริงกับตัวท่านมากน้อยเพียงใด	โปรดทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลข					
	จริง ที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จริง	ค่อนข้าง ไม่จริง	ไม่ จริง	ไม่ จริง ที่สุด
12 อาจารย์ที่ปรึกษานัดพบและติดตาม งานอย่างต่อเนื่อง	6	5	4	3	2	1
13 อาจารย์ที่ปรึกษามีเวลาให้คำปรึกษา ได้อย่าง เต็มที่	6	5	4	3	2	1
14 อาจารย์ที่ปรึกษาให้คำแนะนำในการ ทำงานวิทยานิพนธ์อย่างต่อเนื่อง	6	5	4	3	2	1
15 อาจารย์ที่ปรึกษาติดตามงาน วิทยานิพนธ์ข้าพเจ้าอย่างใกล้ชิด	6	5	4	3	2	1
16 อาจารย์ที่ปรึกษารับฟังความเห็นของ ข้าพเจ้า	6	5	4	3	2	1
17 อาจารย์ที่ปรึกษาพยายามเข้าใจใน ข้อจำกัดของข้าพเจ้า	6	5	4	3	2	1
18 อาจารย์ที่ปรึกษาสร้างความเป็น กันเอง ทำให้ข้าพเจ้ากล้าที่จะขอ คำปรึกษา	6	5	4	3	2	1
19 อาจารย์ที่ปรึกษามีความรู้ในงาน วิทยานิพนธ์ของข้าพเจ้า	6	5	4	3	2	1
20 อาจารย์ที่ปรึกษาเข้าใจวัตถุประสงค์ งานวิทยานิพนธ์ของข้าพเจ้า	6	5	4	3	2	1
21 เมื่อเกิดอุปสรรคในการทำงาน วิทยานิพนธ์ อาจารย์ที่ปรึกษาให้คำชี้แนะ ข้าพเจ้าได้ตามหลักวิชาการ	6	5	4	3	2	1
22 อาจารย์ที่ปรึกษามีความเข้าใจใน กระบวนการวิจัยของข้าพเจ้า	6	5	4	3	2	1
23 อาจารย์ที่ปรึกษารู้วิธีการวิจัยอย่าง หลากหลาย	6	5	4	3	2	1
24 อาจารย์ที่ปรึกษามีความรู้ ความ เชี่ยวชาญในเรื่องที่ข้าพเจ้าทำงาน วิทยานิพนธ์	6	5	4	3	2	1

แบบวัดคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์						
โปรดอ่านข้อความและประเมินว่า จริงกับตัวท่านมากน้อยเพียงใด	โปรดทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลข					
	จริง ที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จริง	ค่อนข้าง ไม่จริง	ไม่ จริง	ไม่ จริง ที่สุด
25 อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมเรียนรู้และแก้ไข ปัญหาในการวิทยานิพนธ์ไปพร้อมกับ ข้าพเจ้า	6	5	4	3	2	1
26 อาจารย์ที่ปรึกษาให้คำปรึกษาตาม หลักวิชาการ	6	5	4	3	2	1
27 อาจารย์ที่ปรึกษาใช้ความรู้ทางทฤษฎี ประกอบการให้คำปรึกษา	6	5	4	3	2	1
28 อาจารย์ที่ปรึกษาติดตามการทำ วิทยานิพนธ์ของข้าพเจ้าสม่ำเสมอ	6	5	4	3	2	1
29 อาจารย์ที่ปรึกษาติดตาม ความก้าวหน้าวิทยานิพนธ์ของข้าพเจ้า ตามแผนที่วางไว้	6	5	4	3	2	1
30 อาจารย์ที่ปรึกษากระตุ้นให้ข้าพเจ้า พยายามในการทำวิทยานิพนธ์โดยไม่ย่อ ท้อ	6	5	4	3	2	1
31 อาจารย์ที่ปรึกษาโทรถามถึง ความก้าวหน้างานวิทยานิพนธ์ของ ข้าพเจ้า	6	5	4	3	2	1
32 อาจารย์ที่ปรึกษาติดตามงาน วิทยานิพนธ์ของข้าพเจ้าจากหลาย ช่องทาง เช่น โทรศัพท์ facebook e-mail line	6	5	4	3	2	1
33 อาจารย์ที่ปรึกษาจัดลำดับการติดตาม นักศึกษา โดยติดต่อกันที่ไม่เป็นไปตาม แผนก่อน	6	5	4	3	2	1
34 อาจารย์ที่ปรึกษารู้กระบวนการทั้ง หลักสูตรการศึกษา	6	5	4	3	2	1
35 อาจารย์ที่ปรึกษาติดตามนักศึกษาให้ ดำเนินงานวิทยานิพนธ์ให้ทันตามกำหนด	6	5	4	3	2	1

แบบวัดคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์						
โปรดอ่านข้อความและประเมินว่า จริงกับตัวท่านมากน้อยเพียงใด	โปรดทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลข					
	จริง ที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จริง	ค่อนข้าง ไม่จริง	ไม่ จริง	ไม่ จริง ที่สุด
36 อาจารย์ที่ปรึกษากระตุ้นให้ข้าพเจ้า ทำงานวิทยานิพนธ์ได้ตามระยะเวลาที่ กำหนด	6	5	4	3	2	1
37 อาจารย์ที่ปรึกษาทราบระเบียบ ข้อกำหนดในการทำวิทยานิพนธ์	6	5	4	3	2	1
38 อาจารย์ที่ปรึกษาทราบกระบวนการใน การทำงานวิทยานิพนธ์	6	5	4	3	2	1
39 อาจารย์ที่ปรึกษาจะทักท้วงเมื่อ ข้าพเจ้าทำงานวิทยานิพนธ์ข้ามขั้นตอน หรือผิดระเบียบ	6	5	4	3	2	1
40 อาจารย์ที่ปรึกษาทราบถึงรายละเอียด ที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำเอกสารคำร้อง ต่างๆ	6	5	4	3	2	1
41 อาจารย์ที่ปรึกษาเข้าใจขั้นตอนในการ ให้ความเห็น หรือลงนามในเอกสารคำร้อง ต่างๆ	6	5	4	3	2	1

ตอนที่ 9 แบบวัดผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง: ขอให้ท่านพิจารณาข้อความแต่ละข้ออย่างละเอียด แล้วทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลขให้ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดเพียงข้อเดียว และโปรดตอบให้ครบทุกข้อ

แบบวัดความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์						
โปรดอ่านข้อความและประเมินว่าจริงกับตัวท่านมากน้อยเพียงใด	โปรดทำเครื่องหมาย O หรือ X ที่ตัวเลข					
	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
1 ข้าพเจ้าเขียนงานวิทยานิพนธ์ได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์	6	5	4	3	2	1
2 งานวิทยานิพนธ์เลือกใช้คำศัพท์เฉพาะที่ถูกต้องและเหมาะสม	6	5	4	3	2	1
3 เขียนงานวิทยานิพนธ์ที่มีการจัดเรียงลำดับและต่อเนื่อง	6	5	4	3	2	1
4 เขียนงานวิทยานิพนธ์ที่เนื้อหามีความเป็นเหตุเป็นผล	6	5	4	3	2	1
5 ใช้ภาษาเขียนมากกว่าภาษาพูด	6	5	4	3	2	1
6 งานวิทยานิพนธ์ของข้าพเจ้ามีการเขียนได้สั้น กระชับรัดกุม เข้าใจง่าย	6	5	4	3	2	1

ผู้วิจัยขอขอบคุณสำหรับการตอบแบบสอบถาม

☺ Have a nice day ☺

ภาคผนวก ข
หนังสือรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

**หนังสือยืนยันการยกเว้นการรับรอง
คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ**

(เอกสารนี้เพื่อแสดงว่าคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ ได้พิจารณาโครงการวิจัยนี้)

ชื่อโครงการวิจัย : ปัจจัยระดับบุคคลและคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม
การทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติ
ของมหาวิทยาลัยมหิดล

ชื่อหัวหน้าโครงการวิจัย : นางสาวณัฐมน ตั้งพานทอง

หน่วยงานต้นสังกัด : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์

รหัสโครงการวิจัย : 151/60X

โครงการวิจัยนี้เป็นโครงการวิจัยที่เข้าข่ายยกเว้น (Research with Exemption from SWUEC)

วันที่ยืนยัน : 21 กรกฎาคม 2560

ยืนยันโดย : คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ดำเนินการ
รับรองโครงการวิจัยตามแนวทางหลักจริยธรรมการวิจัยในคนที่เป็นสากล ได้แก่ Declaration of Helsinki, the
Belmont Report, CIOMS Guidelines และ the International Conference on Harmonization in Good Clinical
Practice (ICH-GCP)

ออกให้ ณ วันที่ 8 สิงหาคม 2560

ลงชื่อ.....

(น.เชยชช เต บุญเพ็ญ/
รักษาการแทน

เลขานุการคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณา
โครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

ลงชื่อ.....

(แพทย์หญิงสุรีพร ภัทรสุวรรณ)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรม
สำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

ภาคผนวก ค

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ชื่อ-นามสกุล	หน่วยงาน
รศ.ดร.วินัย ดำสุวรรณ	ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ผศ.ดร.บงอร เทพเทียน	สถาบันพัฒนาสุขภาพอาเซียน มหาวิทยาลัยมหิดล
ผศ.ดร.วิรินทร์ กิตติพิชัย	ภาควิชาอนามัยครอบครัว คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
ผศ.ดร.กาญจนา ภัทรารัตน์	สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ผศ.ดร.ปิ่นกนก วงศ์ปิ่นเพชร	ภาควิชามนุษยศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

ภาคผนวก ง
รายละเอียดการวิเคราะห์ข้อคำถาม

รายละเอียดการวิเคราะห์ข้อคำถามแบบวัด

งานวิจัยเรื่อง ปัจจัยระดับบุคคลและคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล

แบบวัดมีทั้งหมด 8 ชุด คือ

ชุดที่ 1 แบบวัดพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ

ชุดที่ 2 แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ชุดที่ 3 แบบวัดบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก

ชุดที่ 4 แบบวัดบรรยากาศในการวิจัย

ชุดที่ 5 แบบวัดการรับรู้ความสามารถในการวิจัย

ชุดที่ 6 แบบวัดความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์

ชุดที่ 7 แบบวัดคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ชุดที่ 8 แบบวัดผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ

โดยมีรายละเอียดดังนี้

ชุดที่ 1 แบบวัดพฤติกรรมการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปค่าความเชื่อมั่นแบบวัด

องค์ประกอบ	ทดลองใช้	เก็บข้อมูลจริง	ผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน
1. การปฏิบัติในระยะเริ่มต้นทำโครงร่างวิทยานิพนธ์	0.921 (15 ข้อ)	0.923 (15 ข้อ)	0.882 (8 ข้อ)
2. การปฏิบัติในระยะดำเนินการในการทำวิทยานิพนธ์	0.868 (9 ข้อ)	0.876 (9 ข้อ)	0.816 (5 ข้อ)

ข้อคำถามที่ผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

ข้อความ	ค่าอำนาจจำแนก	รหัสข้อ
การปฏิบัติในระยะเริ่มต้นทำโครงร่างวิทยานิพนธ์		
2 ปัญหาการวิจัยสอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบัน	0.526	Bpre_2
4 ปัญหาการวิจัยมีความจำเป็นที่จะต้องทำการศึกษาด้วยการวิจัย	0.547	Bpre_4
7 วัตถุประสงค์การวิจัยเป็นไปตามหัวข้อการวิจัย	0.643	Bpre_7

ข้อคำถามที่ผ่านการวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยัน (ต่อ)

ข้อความ	ค่าอำนาจจำแนก	รหัสข้อ
การปฏิบัติในระยะเริ่มต้นทำโครงร่างวิทยานิพนธ์		
9 ทบทวนวรรณกรรมที่ครอบคลุมแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	0.714	Bpre_9
10 มีการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เชื่อมโยงกับเรื่องที่ศึกษาอย่างเป็นระบบ	0.748	Bpre_10
11 กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยได้อย่างชัดเจน	0.733	Bpre_11
13 แผนการวิจัยสอดคล้องกับปัญหาการวิจัย	0.779	Bpre_13
15 กำหนดกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการที่เหมาะสม	0.580	Bpre_15
การปฏิบัติในระยะดำเนินการในการทำวิทยานิพนธ์		
18 เครื่องมือที่ใช้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย	0.709	Bpos_18
19 อภิปรายผลการวิจัยตรงกับผลการศึกษา	0.721	Bpos_19
20 บูรณาการความรู้จากงานวิจัยอย่างเป็นระบบ	0.649	Bpos_20
23 การเขียนงานวิจัยมีการจัดลำดับโครงสร้างเนื้อหาอย่างเป็นระบบ	0.663	Bpos_23
24 ดำเนินการวิจัยโดยคำนึงถึงจรรยาบรรณทางวิชาการ	0.338	Bpos_24

ชุดที่ 2 แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

สรุปค่าความเชื่อมั่นแบบวัด

องค์ประกอบ	ทดลองใช้	เก็บข้อมูลจริง	ผ่านการวิเคราะห์ องค์ประกอบเชิงยืนยัน
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	0.927 (5 ข้อ)	0.928 (5 ข้อ)	0.913 (4 ข้อ)

ข้อคำถามที่ผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

ข้อความ	ค่าอำนาจจำแนก	รหัสข้อ
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์		
2 ข้าพเจ้าเพียรพยายามทำงานวิจัยทุกครั้ง เพื่อให้งานสำเร็จตามเป้าหมาย	0.791	Mot_2
3 เมื่อการวิจัยมีปัญหายุ่งยาก ข้าพเจ้าจะหาทางแก้ไขให้งานสำเร็จลุล่วงไป	0.784	Mot_3
4 ข้าพเจ้าจะกำหนดเป้าหมายการวิจัยในระดับที่เหมาะสมกับความสามารถของตนเอง	0.777	Mot_4
5 ข้าพเจ้าจะทำงานวิจัยอย่างเต็มความสามารถทุกครั้ง	0.860	Mot_5

ชุดที่ 3 แบบวัดบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก

สรุปค่าความเชื่อมั่นแบบวัด

องค์ประกอบ	ทดลองใช้	เก็บข้อมูลจริง	ผ่านการวิเคราะห์ องค์ประกอบเชิงยืนยัน
บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก	0.907 (12 ข้อ)	0.904 (12 ข้อ)	0.875 (5 ข้อ)

ข้อคำถามที่ผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

ข้อความ	ค่าอำนาจจำแนก	รหัสข้อ
บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก		
3 ข้าพเจ้าทำงานวิจัยที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มกำลังและความสามารถ	0.703	Per_3
5 ข้าพเจ้ามีเป้าหมายชัดเจนและมีการปฏิบัติเพื่อไปสู่เป้าหมายอย่างเป็นขั้นตอน	0.730	Per_5
7 ข้าพเจ้ามุ่งสู่ความเป็นมาตรฐานที่ดีเยี่ยมในทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าทำ	0.764	Per_7
9 ข้าพเจ้าควบคุมตนเองให้ทำงานวิจัยจนสำเร็จได้ ถึงแม้จะพบกับอุปสรรคใดๆ ก็ตาม	0.778	Per_9
12 ข้าพเจ้าวางแผนอย่างรอบคอบก่อนที่จะทำสิ่งใดๆ	0.582	Per_12

ชุดที่ 4 แบบวัดบรรยากาศในการวิจัย

สรุปค่าความเชื่อมั่นแบบวัด

องค์ประกอบ	ทดลองใช้	เก็บข้อมูลจริง	ผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน
บรรยากาศในการวิจัย	0.838 (9 ข้อ)	0.838 (9 ข้อ)	0.761 (6 ข้อ)

ข้อคำถามที่ผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

ข้อความ	ค่าอำนาจจำแนก	รหัสข้อ
บรรยากาศในการวิจัย		
2 การเสนอขอทุนในการทำวิทยานิพนธ์	0.374	Cli_2
3 ความกระตือรือร้นของเพื่อนร่วมหลักสูตร	0.529	Cli_3
5 การยอมรับฟังความเห็นของกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์	0.467	Cli_5
6 ความสะดวกในการใช้ e-database และเครื่องมือวิจัยอื่นๆ	0.497	Cli_6
7 การแจ้งข่าวสารเกี่ยวกับงานวิทยานิพนธ์อย่างสม่ำเสมอ	0.691	Cli_7
8 สนับสนุนการทำวิทยานิพนธ์โดยมีเจ้าหน้าที่ให้บริการ	0.587	Cli_8

ชุดที่ 5 แบบวัดการรับรู้ความสามารถในการวิจัย

สรุปค่าความเชื่อมั่นแบบวัด

องค์ประกอบ	ทดลองใช้	เก็บข้อมูลจริง	ผ่านการวิเคราะห์ องค์ประกอบเชิงยืนยัน
การรับรู้ความสามารถในการวิจัย	0.815 (6 ข้อ)	0.814 (6 ข้อ)	0.786 (5 ข้อ)

ข้อคำถามที่ผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

ข้อความ	ค่าอำนาจจำแนก	รหัสข้อ
การรับรู้ความสามารถในการวิจัย		
1 ข้าพเจ้าสามารถนำเสนองานวิทยานิพนธ์ให้ผู้อื่นเข้าใจได้	0.496	Eff_1
3 ข้าพเจ้าสามารถหาเครือข่ายมาร่วมทำวิทยานิพนธ์ได้	0.588	Eff_3
4 เมื่อทำวิทยานิพนธ์ ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะสามารถเขียน รายงานการวิจัยได้ถูกต้อง	0.612	Eff_4
5 เมื่อถึงกำหนดส่งงานวิทยานิพนธ์ในแต่ละครั้ง ข้าพเจ้า มั่นใจว่าจะสามารถทำส่งได้ทันเวลา	0.612	Eff_5
6 ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะสามารถใช้คอมพิวเตอร์ในการ ประมวลผลงานวิทยานิพนธ์ได้อย่างคล่องแคล่ว	0.544	Eff_6

ชุดที่ 6 แบบวัดความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์

สรุปค่าความเชื่อมั่นแบบวัด

องค์ประกอบ	ทดลองใช้	เก็บข้อมูลจริง	ผ่านการวิเคราะห์ องค์ประกอบเชิงยืนยัน
ความเชื่ออำนาจในตนในการทำ วิทยานิพนธ์	0.764 (5 ข้อ)	0.778 (5 ข้อ)	0.608 (3 ข้อ)

ข้อคำถามที่ผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

ข้อความ	ค่าอำนาจจำแนก	รหัสข้อ
ความเชื่ออำนาจในตนในการทำวิทยานิพนธ์		
1 เมื่อข้าพเจ้าตั้งใจทำงานวิจัยอย่างเต็มความสามารถแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อว่าวิทยานิพนธ์ของข้าพเจ้าจะมีประสิทธิภาพ	0.474	Con_1
2 การที่ข้าพเจ้าได้รับความช่วยเหลือจากอาจารย์ที่ปรึกษา ขึ้นอยู่กับที่ข้าพเจ้าเข้าขอคำปรึกษาจากอาจารย์ที่ ปรึกษายู่เสมอ	0.412	Con_2
4 การที่ข้าพเจ้าทำวิทยานิพนธ์ให้สำเร็จ ข้าพเจ้าต้องใช้ ความพยายามและตั้งใจจริง	0.399	Con_4

ชุดที่ 7 แบบวัดคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

สรุปค่าความเชื่อมั่นแบบวัด

องค์ประกอบ	ทดลองใช้	เก็บข้อมูลจริง	ผ่านการวิเคราะห์ องค์ประกอบเชิงยืนยัน
1. การวางแผนร่วมกับนักศึกษา	0.935 (9 ข้อ)	0.939 (9 ข้อ)	0.907 (6 ข้อ)
2. การให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษา	0.953 (9 ข้อ)	0.953 (9 ข้อ)	0.914 (4 ข้อ)
3. ความรู้ความเข้าใจในวิทยานิพนธ์	0.956 (9 ข้อ)	0.956 (9 ข้อ)	0.931 (5 ข้อ)
4. การติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์	0.866 (6 ข้อ)	0.862 (6 ข้อ)	0.775 (3 ข้อ)
5. การรับรู้ข้อกำหนดในการจบการศึกษา	0.908 (8 ข้อ)	0.908 (8 ข้อ)	0.860 (5 ข้อ)
ข้อคำถามที่ผ่านการวิเคราะห์ห้้องค์ประกอบเชิงยืนยัน			
ข้อความ	ค่าอำนาจจำแนก		รหัสข้อ
การวางแผนร่วมกับนักศึกษา			
1 อาจารย์ที่ปรึกษามีความเข้าใจในการรับผิดชอบอื่นของข้าพเจ้า	0.740		Pln_1
3 อาจารย์ที่ปรึกษาให้ข้าพเจ้าชี้แจงขอบเขตงานวิจัยให้ฟังก่อนวางแผนการวิทยานิพนธ์	0.718		Pln_3
4 เมื่อมีอุปสรรคระหว่างการทำวิทยานิพนธ์อาจารย์ที่ปรึกษาช่วยหาหนทางแก้ปัญหา	0.801		Pln_4
5 อาจารย์ที่ปรึกษาให้ข้อเสนอแนะเพื่อการแก้ไขสถานการณ์ที่ไม่เป็นไปตามแผน	0.647		Pln_5
6 อาจารย์ที่ปรึกษามีการติดตามความก้าวหน้าตามแผนงานวิทยานิพนธ์	0.778		Pln_6
8 อาจารย์ที่ปรึกษาพยายามถาม หรืออธิบายให้ข้าพเจ้าเข้าใจด้วยภาษาที่ง่าย	0.806		Pln_8

ข้อคำถามที่ผ่านการวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยัน (ต่อ)

ข้อความ	ค่าอำนาจจำแนก	รหัสข้อ
การให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักศึกษา		
13 อาจารย์ที่ปรึกษามีเวลาให้คำปรึกษาได้อย่างเต็มที่	0.829	Cou_4
14 อาจารย์ที่ปรึกษาให้คำแนะนำในการทำงานวิทยานิพนธ์อย่างต่อเนื่อง	0.881	Cou_5
15 อาจารย์ที่ปรึกษาติดตามงานวิทยานิพนธ์ข้าพเจ้าอย่างใกล้ชิด	0.838	Cou_6
17 อาจารย์ที่ปรึกษาพยายามเข้าใจข้อจำกัดของข้าพเจ้า	0.685	Cou_8
ความรู้ความเข้าใจในวิทยานิพนธ์		
20 อาจารย์ที่ปรึกษาเข้าใจวัตถุประสงค์งานวิทยานิพนธ์ของข้าพเจ้า	0.872	Kno_2
22 อาจารย์ที่ปรึกษามีความเข้าใจในกระบวนการวิจัยของข้าพเจ้า	0.841	Kno_4
23 อาจารย์ที่ปรึกษาวิธีการวิจัยอย่างหลากหลาย	0.810	Kno_5
24 อาจารย์ที่ปรึกษามีความรู้ ความเชี่ยวชาญในเรื่องที่ข้าพเจ้าทำงานวิทยานิพนธ์	0.770	Kno_6
27 อาจารย์ที่ปรึกษาใช้ความรู้ทางทฤษฎีประกอบการให้คำปรึกษา	0.804	Kno_9
การติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์		
28 อาจารย์ที่ปรึกษาติดตามการทำวิทยานิพนธ์ของข้าพเจ้าสม่ำเสมอ	0.719	Fol_1
29 อาจารย์ที่ปรึกษาติดตามความก้าวหน้าวิทยานิพนธ์ของข้าพเจ้าตามแผนที่วางไว้	0.768	Fol_2
31 อาจารย์ที่ปรึกษาโทรถามถึงความก้าวหน้างานวิทยานิพนธ์ของข้าพเจ้า	0.469	Fol_5
การรับรู้ข้อกำหนดในการจบการศึกษา		
34 อาจารย์ที่ปรึกษารู้กระบวนการทั้งหลักสูตรการศึกษา	0.690	Fin_1
37 อาจารย์ที่ปรึกษาทราบระเบียบ ข้อกำหนดในการทำวิทยานิพนธ์	0.816	Fin_4
38 อาจารย์ที่ปรึกษาทราบกระบวนการในการทำงานวิทยานิพนธ์	0.797	Fin_5

ข้อคำถามที่ผ่านการวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยัน (ต่อ)

ข้อความ	ค่าอำนาจจำแนก	รหัสข้อ
39 อาจารย์ที่ปรึกษาจะทักท้วงเมื่อข้าพเจ้าทำงาน วิทยานิพนธ์ข้ามขั้นตอนหรือผิดระเบียบ	0.578	Fin_6
40 อาจารย์ที่ปรึกษาทราบถึงรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับการ จัดทำเอกสารคำร้องต่างๆ	0.603	Fin_7

ชุดที่ 8 แบบวัดผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ

สรุปค่าความเชื่อมั่นแบบวัด

องค์ประกอบ	ทดลองใช้	เก็บข้อมูลจริง	ผ่านการวิเคราะห์ องค์ประกอบเชิงยืนยัน
ผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็น ภาษาอังกฤษ	0.923 (6 ข้อ)	0.929 (6 ข้อ)	0.883 (4 ข้อ)

ข้อคำถามที่ผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

ข้อความ	ค่าอำนาจจำแนก	รหัสข้อ
ผลสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ		
2 งานวิทยานิพนธ์เลือกใช้คำศัพท์เฉพาะที่ถูกต้องและ เหมาะสม	0.803	Eng_2
3 เขียนงานวิทยานิพนธ์ที่มีการจัดเรียงลำดับและต่อเนื่อง	0.746	Eng_3
5 ใช้ภาษาเขียนมากกว่าภาษาพูด	0.746	Eng_5
6 งานวิทยานิพนธ์ของข้าพเจ้ามีการเขียนได้สั้น กระชับรัด เข้าใจง่าย	0.700	Eng_6

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวณัฐมน ตั้งพานทอง
วันเดือนปีเกิด	17 สิงหาคม 2525
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	386/50 ซอยเพชรบุรี 12 ถนนเพชรบุรี แขวงถนนเพชรบุรี เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร 10400
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	นักทรัพยากรบุคคล
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	กองทรัพยากรบุคคล สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหิดล
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2542	มัธยมศึกษาตอนปลาย จาก โรงเรียนศรีอยุธยา
พ.ศ. 2546	ศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาจิตวิทยาและการแนะแนว จาก คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
พ.ศ. 2549	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ จาก คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
พ.ศ. 2560	ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ จาก สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ